ADIO ZAIR, ADIO MOBUTU

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

SAS

Adio Zair, adio Mobutu

În românește de
Anca Pisică și Maria Măciucă

1997

ISBN:
973-9138-30-8

Gérard de Villiers,
Adio Zair
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

Adio Zair, adio Mobutu

Capitolul I

Bulevardul Kasavubu era paralizat de un ambuteiaj greu de explicat chiar și în cazul aplicării normelor de circulație existente. Gropile enorme care se înșirau pe șosea, umplute cu apă mocirloasă, în care se mai puteau vedea câteva fragmente de bitum, erau ceva obișnuit fiind de ajuns să încetinească în mod considerabil traficul. Toate arterele de circulație din Kinshasa păreau să fi suferit un bombardament puternic cu B 52. Serviciul de drumuri își încetase orice activitate de un sfert de secol și, cu fiecare anotimp ploios ce trecea, drumurile arătau și mai jalnic. Taxiurile, microbuzele, camioanele și mașinile, toate îmbătrânite peste limită și rezistând parcă numai datorită stratului de vopsea, se hurducau cu stoicism din groapă în groapă, într-un concert de pinioane martirizate.

În fața Jeepului Cherokee al lui Hughes Thomas, drumul dispăruse aproape în întregime într-o baltă noroioasă și americanul fu azvârlit vreo zece centimetri din scaunul său. Călcând zdravăn pedala de accelerație, el reuși să scape din capcană, fapt ce îl făcu să devieze brusc, fiind cât pe-aci să intre într-un microbuz Volkswagen în care se înghesuiau vreo patruzeci de pasageri. Cei din spate, așezați mai sus, se loveau cu capul de tavan la fiecare hop. Încasatorul însoțitor care lua banii pe bilete și făcea imposibilul ca să îndese cât mai mulți pasageri în mașină, agățat de portiera laterală a microbuzului, fu pe punctul de a fi strivit între cele două mașini. Agățat cu o mână de portieră și cu un teanc de bilete în cealaltă, el îi adresă lui Hughes Thomas o avalanșă de înjurături în limba lingala.

Cu o mișcare a volanului, americanul reuși să se îndepărteze cu câțiva centimetri, blocat în noianul mașinilor

unde noul său Jeep contrasta puternic cu epavele fără vârstă, cu camioanele cârpite, fosile ce vărsau efluvii de fum negru. Din cauză că bulevardul Kasavubu avea sens unic, șoferii intrau și pe zonele cu pământ bătătorit ce țineau loc de trotuar pentru a evita gropile mai mari. Nenumărații vânzători ambulanți care nu mai respirau decât oxid de carbon pur, își salvau viața doar fiindcă fugeau toată ziua de colo-colo.

Hughes Thomas se blestemă că a ales acest traseu, dar când primi pe telefonul celular apelul din partea lui „Mamie", tânăra zaireză cu care își împărțea mai mult sau mai puțin viața, rula deja pe bulevardul 30 Iunie, un fel de Champs-Elysées din Kinshasa, care tăia orașul de la est la vest și care era flancat de imobile moderne deja decrepite, case cu acoperișuri de tablă, terenuri ciudate și construcții neterminate. „Mamie" îi cerea să se întâlnească în Limeté, un cartier din sud-vestul orașului. Bulevardul Kasavubu, ce cobora direct spre sud din bulevardul 30 Iunie, părea a fi itinerariul ideal.

– *Shit !*[1]

Frână brusc și celularul alunecă pe podeaua mașinii. Un microbuz vopsit cu o frumoasă culoare mov își pierduse roata dreaptă din față și se înțepenise în mijlocul șoselei. Incidentul era banal, dar șoferul, așteptând probabil depanatorul, blocase drumul pe o distanță de un metru și jumătate ! O gâtuire de milioane ! Nimeni nu protesta. Totuși, Hughes Thomas profită de încetinire și ridică celularul de jos. Apăsă pe „bis", dar aparatul afișă „în afara programului". Ciudat. Telefoanele „Telecel" erau fiabile. Numai bătrânii își mai aminteau de epoca în care, în Zair, se folosea telefonul normal. După câteva sondaje, investitorii particulari au lansat un satelit și zece mii de telefoane portabile au fost puse în circulație în Kinshasa fără a pune la socoțeală cele o sută de cabine telefonice publice. Evident că pentru o populație de șase milioane de locuitori, nu era mare lucru.

În timp ce Hughes Thomas ocolea cu grijă mașina rămasă în pană, auzi brusc în spatele său un concert de zbierături ascuțite. Văzu în oglinda retrovizoare o gloată de tineri zdrențăroși care urlau sloganuri, interpelând șoferii și agitând

---

[1] *Ei, drăcie! (n.a)*

pancarde de carton și firme ce păreau a fi fost smulse de la casele de schimb valutar. Tulburând și mai tare traficul, ei se strecurau printre mașinile ce înaintau la pas, lovindu-le caroseriile. Hughes Thomas coborî geamul din sticlă fumurie încercând să audă ce se strigă.

Oamenii protestau împotriva ratelor de schimb valutar practicate de libanezi: o sută șaptezeci de mii de zairi noi pentru un dolar, în timp ce guvernul stabilise paritatea la o sută patruzeci de mii... Imediat șoferii și pasagerii înceupră să-i încurajeze. Libanezii necinstiți meritau să fie arși de vii. Era o dezlănțuire obișnuită în toate revoluțiile africane: o schimbare de regim în care, dacă nu erau pârliți câțiva libanezi, nu era soare pe pământ.

Iar acum, chiar că era o schimbare, și încă serioasă ! Era sfârșitul celor treizeci de ani de mobutism. În câteva luni, unul dintre cele mai vechi regimuri africane se prăbușise ! Și asta datorită unui războinic vechi, ivit din trecut, un bărbat pe care îl uitase toată lumea.

Laurent-Désiré Kabila, tovarășul lui Patrice Lumumba, vechi revoluționar marxist, care părea a fi fost uitat în culisele istoriei. Dar Kabila revenise ca o fantomă !

Și, cu o săptămână în urmă, mai precis pe 17 mai, Kinshasa fusese zguduită de un puternic cutremur politic. Coloanele Alianței Forței Democratice de Eliberare în frunte cu Laurent-Désiré Kabila au intrat în oraș conduse de mașinile CICR[1], care încercau să evite orice vărsare de sânge. Soldații foarte tineri, vizibil extenuați, disciplinați, cu berete roșii, erau în ținută de luptă – uniforme de camuflaj și cizme de cauciuc. Înarmați cu mitraliere Kalașnikov prevăzute cu mai multe încărcătoare, aveau privirea golită de orice expresie din cauza oboselii și, din când în când, se arătau uimiți în fața impozantelor clădiri din capitala zaireză.

Cei mai mulți erau țărani recrutați pentru „eliberarea" Zairului. Tuți ruandezi, ugandezi, banyamulanghezi[2], lubai din Katanga. Unii erau în camion, dar majoritatea se deplasau pe jos. Înaintea intrării lor în Kinshasa, localnicii au asistat

---

[1] Comitetul Internațional de Cruce Roșie (n.a)
[2] Locuitori de origine tuți din estul Zairului (n.a.)

stupefiați la fuga disperată a mobutiștilor care domniseră în țară mai mult de treizeci de ani !

Întâi, însuși mareșalul Mobutu Sese Seko își luase zborul spre Gbadolite, sediul său din nordul țării, unde s-a oprit numai cât să-și dezgroape niște sicrie cu membri ai familiei sale și cu foști apropiați pentru a le lua cu el într-un exil îndepărtat. Nu l-a luat cu el nici măcar pe fiul său iubit, Kongolo !

Imediat după plecarea sa, a urmat debandada. Toți cei care fuseseră mai mult sau mai puțin legați de regim și-au luat tălpășița. Ofițeri, politicieni, înalți funcționari, oameni de afaceri, acoliți de toate felurile. Nici un avion nu mai ateriza pe aeroportul din Kinshasa și cea mai mare parte dintre ei s-au dus la Brazzaville, pe malul celălalt al fluviului, cu feribotul său chiar cu piroga. De acolo, majoritatea au luat avionul către Africa de Sud, către alte țări africane sau europene. Unii au rămas pe loc. În anumite zone, fluviul Zair nu avea decât un kilometru lățime. La adăpost în țara vecină, ei puteau observa mersul evenimentelor. Părăsiți de conducătorii lor, neplătiți de luni de zile, prea săraci ca să se salveze, militarii din FAZ[1] și ai presupusei unități de elită, Divizia Specială Prezidențială, încercau, de bine de rău, să supraviețuiască. Mai întâi, au început să jefuiască ce puteau și să utilizeze armamentul rămas, fără iluzii în legătură cu soarta care îi aștepta. Erau urâți de populația pe care o împilaseră timp de decenii și amenințați cu execuția de către noua putere. Așa că se târau cum puteau. Erau cu atât mai periculoși cu cât nu mai sperau nimic.

Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că regimul mareșalului Mobutu, îndelung susținut de CIA și de SUA și apoi de către Franța, să cadă ca un castel din cărți de joc ! Această „cleptocrație" care, de mai bine de un sfert de veac a impus țării numeroase curbe de sacrificiu, în profitul clasei privilegiate conducătoare, a cărei rapacitate sfida orice imaginație, se prăbușise! De treizeci de ani, nimic nu mai fusese întreținut. Nici măcar minele de cupru, de mangan, de cobalt, de aur sau de diamante ale căror produse îi îmbogățeau pe Mobutu și pe clica lui.

---

[1] *Forțele Armate Zaireze (n.a.)*

Nu mai existau servicii publice, nici transporturi, nici telefoane, nici poștă, nici drumuri. Nu mai exista nici măcar Statul.

Această țară imensă nu mai supraviețuia decât datorită inițiativelor particulare, datorită combinațiilor denumite „economia informală". Spitalele cu puțini doctori nu mai aveau nici măcar cearceafuri.

Prudent, mareșalul Mobutu părăsise țara de mai bine de un an, împărțindu-și timpul între Franța și Maroc. Ca și cum, după ce își storsese țara ca pe o lămâie, nu mai era interesat de ea, fiind ocupat să-și îngrijească o boală ce îl îndepărta acum de la putere.

Adevărata agonie a mobutismului a început cu opt luni în urmă. Atunci, când un anume Laurent-Désiré Kabila a anunțat, plecând din Goma, oraș situat în estul Zairului și la aproape două mii de kilometri de Kinshasa, că va elibera Zairul de regimul mobutist, că îl va alunga pe Mobutu și pe ai săi și va cuceri Kinshasa. Asta se întâmpla în octombrie 1996.

Nimeni nu l-a crezut. Specialiștii Africii au descoperit că Laurent-Désiré Kabila, revoluționar marxist al anilor șaizeci, a aparținut mișcării lui Patrice Lumumba și s-a întâlnit chiar și cu Che Guevara care însă nu i-a păstrat o amintire prea grozavă. El nu trecuse niciodată de mărăcinișurile din Kiwu, aflat în estul țării, și s-a stabilit în mod definitiv, mai întâi în Rwanda, iar apoi în Uganda.

Acum el răsărea iar, pleșuv ca o piatră, rotofei ca un bătrân politician radical-socialist, conducând o armată heteroclită de desculți.

Tuții ruandezi urmăreau trupele de hutu ce erau responsabile de genocidul ruandez – opt sute de mii de tuți masacrați – care erau refugiate în Zair, amestecate cu sutele de mii de refugiați pe care îi împinseseră în fața lor ca pe un scut uman. Tuții ugandezi veneau în ajutorul „verilor" lor și al banyamulanghezilor.

Timp de mai multe luni, lumea a urmărit cu detașare înaintarea trupelor lui Kabila. Taberele de refugiați hutu au căzut pe rând, iar restul Zairului a fost cucerit de ADFL. Toate acestea se petreceau încă la sute de kilometri de Kinshasa.

Și apoi, trupele lui Kabila au cucerit Kisangani, marele oraș

din est, în ciuda prezenței mercenarilor iugoslavi pro Mobutu. Dar între Kisangani și Kinshasa erau mai mult de o mie de kilometri. Generalii din FAZ își înmulțeau declarațiile războinice și îi asigurau pe toți că slabele coloane kabiliene aveau să se înnămolească în junglă.

Dar Beretele roșii ale lui Kabila continuau să înainteze ca furnicile. O coloană, prin nord, o alta, prin sud, prindeau Kinshasa în plasă. A căzut și Lumumbashi în Katanga. Nici acum nu credea încă nimeni.

Potrivit avizului general-al experților militari, era suficient un singur batalion ca să oprească înaintarea trupelor ADFL. Pe hârtie, FAZ dispunea de o armată destul de puternică dotată cu blindate, cu artilerie și chiar cu aviație, care se putea opune celor aproape cinci mii de oameni ai lui Kabila. Numai că FAZ se dezintegrase. Lupta nu a mai avut loc. Un mesager pe bicicletă anunța prin sate că „sosesc eliberatorii", și asta era suficient. Distanța ce separa coloanele lui Kabila de Kinshasa se diminuase. De la mii de kilometri se trecuse la sute, apoi la zeci. Nici măcar cu ajutorul aliaților lui Mobutu, Unita angoleză a lui Jonas Savimbi, nu a putut pune stavilă tăvălugului AFDL.

Și, în 16 mai, Mobutu și prietenii lui erau fugiți, așa cum șobolanii părăsesc nava înaintă de scufundare, abandonându-și vilele somptuoase, Mercedesurile, chiar și dulapurile cu haine !

În acea zi, a început cel mai mare jaf pe care l-a cunoscut vreodată Kinshasa. Localnicii s-au năpustit ca lăcustele asupra bunurilor abandonate, smulgând până și pardoselile de mozaic ale piscinelor, recuperând tot ce le putea folosi și vânzând restul. Timp de câteva zile, te-ai fi crezut la o vânzare a lui Sotheby la Piața Hoților. Aceasta era sufocată de bibelouri, lămpi, mobile cu care localnicii care trăiau în colibe nu aveau ce face.

Un coleg francez al lui Hughes Thomas a cumpărat cu o bucată de pâine o garnitură de sufragerie și alta pentru salon în stil „Art deco" ale arhitectului de interioare Claude Dalle, furate din vila fiului lui Mobutu. În plus, obiectele i-au fost livrate cu cârca.

Iar Hughes Thomas a cumpărat o ladă cu șampanie Taittinger Comtes din 1980, pentru cincizeci de dolari. Adică a

douăzecea parte din valoarea reală. A doua zi, pe 17 mai, soldații cu berete roșii din ADFL își făceau apariția în Kinshasa, practic fără să tragă un foc de armă. Și au fost primiți de cei mai mulți ca niște eliberatori.

În câteva ore, orașul s-a transformat: polițiști dispăruți, birouri abandonate, organe de securitate decapitate, oameni care se sfâșiau unii pe alții.

Se terminase cu mafia militarilor !

Ziarele continuau să apară adoptând un ton violent îndreptat împotriva lui Mobutu, iar moneda – noul zair – să se deprecieze față de dolar. Dar în ansamblu, viața își continua mersul. În afară de câteva răfuieli, nu a avut loc nici un masacru, iar localnicii din Kinshasa așteptau să vadă mersul evenimentelor.

Hughes Thomas era ca toată lumea. Habar nu avea ce-i rezerva viitorul. Pentru moment, trebuia să supraviețuiască.

Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și pulsul i se accelerà. Observând Jeepul său nou-nouț, câțiva *chegués*[1] îl urmăreau. Un puști începu să alerge pe lângă Cherokee, cerșind bani. Hughes Thomas îi dădu un teanc de bancnote. Nu avea rost să riște. Acești copilași drăgălași erau înnebuniți să dea foc la mașini, iar Jeepul lui, cu geamuri fumurii și scaune tapițate cu piele, abia avea la bord o mie de kilometri.

Brusc în rândul manifestanților au apărut câțiva soldați cu berete roșii și ținută de luptă – puști Kalașnikov pe umăr. I se păru că aceștia încadrau marșul. Așadar, toată mișcarea asta nu era cu totul spontană.

În afară de libanezi, majoritatea celor ce făceau schimb de valută erau partizanii lui Etienne Tshisekedi, un spin în talpa noului stăpân al Zairului, Laurent-Désiré Kabila.

Vechi politician zairez, originar din Kassaï, Etienne Tshisekedi fusese în repetate rânduri ministru al lui Mobutu și chiar prim-ministru în 1991! Lucrurile s-au shimbat însă brusc, iar el a intrat în dizgrația lui Mobutu. Din acel moment, Etienne Tshisekedi deveni un înverșunat opozant al omului cu toca de leopard. Continua să se considere prim-ministru și chiar ținea

---

[1] *Copii ai străzii, derbedei*

în fiecare joi un „consiliul de miniștri" într-o colibă din fundul grădinii sale....

Cu toate acestea, Etienne Tshisekedi fusese considerat ca fiind un original simpatic. În Zair, era incredibil de popular, iar partidul înființat de el, UDPS[1], avea numeroși simpatizanți.

Bineînțeles că, după fuga lui Mobutu, Etienne Tshisekedi, care era singurul om politic rămas în Kinshasa, era convins că va primi din oficiu titlul de prim-ministru. Dar Laurent-Dédiré Kabila nu avea chef să împartă noua sa putere și nu-i dădu acest post.

Atunci, după 17 mai, data sosirii lui Kabila în Kinshasa, Etienne Tshisekedi începu să-și înmulțească declarațiile incendiare împotriva noului om al puterii și să lanseze operațiunea „oraș mort". El conducea de la distanță mișcările studențești care denunțau dictatura lui Kabila și a protectorilor săi ruandezi.

Deci, manifestația puștimii era clară ca lumina zilei. Cu o mână de bani se putea face orice. Ei ieșiseră în stradă la ordinele lui Kabila.

Hughes Thomas își promise să întocmească un raport la întoarcerea sa la ambasadă. În acest moment, Centrala CIA din Kinshasa nu se putea plânge de prea multă muncă. Echipa condusă de Irving Scott a văzut cum dispar cei mai mulți dintre omologii zairezi, fugiți de partea cealaltă a fluviului, la Brazzaville și chiar mai departe.

În ceea ce privește noile autorități ale lui Kabila, ele se temeau de presupușii susținători ai lui Mobutu. Legăturile stabilite între CIA și Kabila erau reduse la cea mai simplă expresie, după ce, vreme îndelungată, fuseseră intime și călduroase. La început, Mobutu fusese omul providențial pentru americanii care se temeau ca Zairul să nu cadă în mâinile marxiștilor africani. Ei jucaseră ultima carte împotriva lui Patrice Lumumba, care era susținut de sovietici. Asta se petrecea prin anii șaizeci. Patrice Lumumba fusese asasinat, spre marea ușurare a CIA, iar Mobutu, ajutat cu inteligență de aceasta pentru a lua puterea și pentru a o păstra, eliminând din cale în mod sistematic tot ce putea reprezenta un pericol.

---

[1] *Uniunea Democratică pentru Progres Social*

Desigur că de-a lungul anilor, el a devenit din ce în ce mai puțin abordabil.

Căderea Zidului Berlinului și prăbușirea sistemului sovietic au constituit ultimele cuie bătute în coșciugul politic. Dar cum americanii nu aveau pe nimeni cu care să-l înlocuiască, Centrala CIA din Kinshasa a continuat să întrețină relații privilegiate cu el și cu prietenii săi. Asta până să răsară Kabila.

Copiii străzii mergeau mai repede decât mașinile. Hughes Thomas îi vedea cum se pierd în fumul gros al țevilor de eșapament, la fel ca și protectorii lor cu beretele roșii. În timp ce un soldat scund se strecura printre mașini, un pasager vesel din microbuz strigă în limba lingala către șoferul unui camion:

– L-ai văzut pe tuți ăla ce mic este? A luat o frânghie ca să se urce în copacul lui !

Într-adevăr, soldatul purta în jurul taliei o funie ce avea la capăt o armă cu țeavă scurtă care făcea parte din ținuta de luptă. Cum nu înțelegea decât swahili, soldatul nici nu a tresărit.

Localnicii din Kinshasa îi reproșau lui Kabila că își alcătuiesc armata numai din străini: tuții ruandezi erau urâți de populația bantu încă din negura timpurilor. Bineînțeles că nu erau toți ruandezi. Ei veneau de asemenea și din estul Zairului – faimoșii banyamulanghezi – sau din Shaba și din regiunile traversate de coloanele victorioase. Dar în ochii localnicilor, existau numai invadatorii tuți; chiar dacă aceștia nu depășeau un metru șaizeci înălțime. Și totuși, sosirea acestora restabilise starea de securitate în Kinshasa, unde soldații lui Mobutu, rămași fără soldă de ani de zile, trăiau din tot felul de jafuri, storcând de bani pe toți în calea lor, albi și africani la un loc.

Armata zaireză – FAZ – fiind volatilizată, nu mai rămâneau în Kinshasa decât cuminții Berete roșii „Tach-Tach", după cum au fost poreclite de către localnici, din cauza ținutei de camuflaj. Aceștia nu jupuiau pe nimeni, nu furau mașini, și se mulțumeau doar cu câteva pungăși fiind ajutați cu bucurie de către populație. Bineînțeles, se mai întâmpla să ceară politicos câte o bere. Și cine ar fi avut inima să refuze o bere unui militar însetat? Mai ales când era echipat cu o pușcă Kalașnikov cu mai multe încărcătoare.

În ciuda acestei corectitudini, soldații lui Kabila nu erau acceptați, căci ruandezii, adică străinii, erau acuzați de toate fărădelegile. Disciplinați, ei se mulțumeau să păzească un anumit număr de puncte strategice, reședința lui Kabila – hotelul *Intercontinental* – unde forfotea noua nomenclatură, aeroportul și alte câteva locuri sensibile. Morți de frică, localnicii nu mai ieșeau noaptea pe afară și nu puteau să creadă că acești soldați nu erau hoți.

În fața unei gropi apărute brusc, Hughes Thomas se strecură pe trotuar, fiind cât pe-aci să calce câțiva vânzători de alune care protestară fără răutate. Un vânzător de ziare alergă câțiva metri pe lângă mașină, fluturând *Tempête des Tropiques*, ediția de dimineață, dar apoi renunță.

Hughes Thomas aruncă o privire către ceasul său *Breitling Intruder*, utilizat adesea ca busolă solară, datorită lunetei care se putea roti cu trei sute șaizeci de grade. Trecuseră treizeci și cinci de minute de când primise mesajul lui Mamie. Oare ce făcea ea la Limeté?

Acceleră când intră în cartierul Matangué. Bulevardul Kasavubu era flancat de vânzători de piese auto care ofereau caroserii, portiere, motoare, toate de furat. Tocmai intra pe bulevardul Sendwé din care putea să reintre pe magistrala Lumumba, când scoase o înjurătură. O manifestație bloca bulevardul Sendwé! Pancarde impunătoare cereau restabilirea de urgență a statului de drept! Cam bizar în această țară unde nici măcar statul nu mai exista de atâta timp. Panourile purtate de manifestanți aparțineau lui Etienne Tshisekedi și UDPS-ului.

Hughes Thomas trebui să continue drumul până la Piața Victoriei, ocolind doi șoferi care se luaseră la bătaie în mijlocul drumului în urma unei coliziuni. În Zair, nu se auzise încă de asigurările auto și fiecare accident devenea o problemă de stat. În cele din urmă, americanul reuși să ajungă la intersecția cu sens giratoriu și se înscrise pe bulevardul Lumumba. Telefonul primit de la Mamie îl neliniștea.

Pe numele ei adevărat, Justine Bazamou, Mamie era o zaireză cu ochi mari, surâzători și dulci, cu trăsături mai degrabă fine, în ciuda gurii mari, senzuale, cu un surâs strălucitor. Când Hughes Thomas a întâlnit-o, cu șase luni în urmă, ea frecventa cu discreție *Savanana*, un local la modă din

Kinshasa. În fiecare seară, în sunetul unei muzici îndrăcite, câțiva expatriați și africani își alegeau câte o fată din cele aproape treizeci care veneau aici să danseze, să bea și să-și găsească un *mundelé*[1].

Un amic al lui Hughes Thomas, și el membru al Ambasadei americane, i-a arătat acestuia două fete care dansau în seara aceea.

– Privește-le pe cele două de acolo. Sunt Justine și Gisèle, gemene, dar al naibii de diferite.

Hughes Thomas nu a văzut din primul moment ce anume le deosebea. Abia în clipa în care cele două negrese s-au rotit, a putut să înțeleagă. Amândouă aveau sânii în vânt, coapsele fine, dar una avea fesele plate, pe când cealaltă avea o crupă de vis, extraordinar de cambrată, rotundă, înaltă. Hughes își spuse pe loc că această fată venise pe lume pentru a fi sodomizată.

Cele două gemene li s-au alăturat după ce s-au făcut prezentările. Barmanul blond, cu mustață de cuceritor, a servit băuturile. Vrând să demonstreze că știe să trăiască, Mamie a consumat o cupă de Taittinger în locul tradiționalelor halbe de bere. Apoi au stat la taifas.

La *Savanana*, atmosfera era grozavă. Toată lumea se cunoștea. Desigur, fetele își vindeau șarmul, dar în mod discret, fără ostentație. Ele veneau aici ca să danseze, să bea și să se distreze. Mamie vorbea cu Hughes Thomas învăluindu-l cu priviri arzătoare, frecându-se de el ca o pisică. Pipăindu-i fundul fantastic, americanul nu avea în cap decât un singur gând. Mâinile îi erau umede. Când, după „dombolo", muzică zaireză foarte ritmată, începu un slow, Mamie l-a atras în ringul de dans. Vocea caldă a cântăreței ruandeze scălda localul într-o atmosferă plină de senzualitate. Hughes Thomas simți că partenera sa se încrustează în el cu naturalețe. Purta o rochie scurtă și ușoară care nu te lăsa să ignori nici un amănunt al corpului ei. În umbră, el îi strecură o mână pe după talie, apoi mai jos, urmărind în detaliu curbele de vis. Erecția fu imediată și Mamie, cu o ușoară ondulare a coapselor, îi arătă că apreciază acest omagiu.

---

[1] *Alb (n.a.)*

Urmarea nu a fost decât o formalitate. Au dansat, au băut, au flirtat. Mamie a amestecat șampania cu Caïpirinha punând pe barman să prepare o porție imensă în care a mai turnat Cointreau peste jumătăți de lămâie verde strivite pe un strat de gheață. Chiar și la bar, Mamie stătea băgată în el ca o lipitoare, iar el îi mângâia curbele cu o mână lacomă, fără să-i pese de ceilalți. Pe la patru dimineața, el fu cel care o luă de mână. Avea impresia că nu mai întâlnise niciodată un asemenea fenomen natural.

Phocas, șoferul său burundez, i-a condus fără comentarii în casa mare de pe malul fluviului, pusă la dispoziție de Ambasada americană. La Kinshasa, moravurele erau mai degrabă libere, iar șarmul senzual al anumitor zaireze te făcea să nu îți mai amintești de apartheld.

Odată ajunși, șoferul s-a făcut nevăzut lăsându-i singuri. Mamie, fără să scoată un cuvânt, îl urmă pe Hughes Thomas în camera lui cu un zâmbet complice. Apoi îl îmbrățișă strecurându-și cu abilitate degetele subțiri pe sub cămașă ca să-l excite. Cu un gest grațios, își scoase rochia pe cap. Era goală pe dedesubt. Sânii bombați, ascuțiți ca două piramide orizontale, aveau duritatea insolentă a tinereții, iar pielea maronie era ca mătasea.

Ea îi scoase hainele cu dibăcie, amplificându-i erecția cu un masaj sigur, apoi se întinse în pat.

Hughes Thomas era atât de tensionat, încât îl durea pântecele. Remarcă pachetul cu prezervative pus pe noptieră de către șofer. Iată o atenție delicată !

Mamie l-a luat în gură cu finețe și lipindu–se strâns de el, înfundă mădularul în gât, dar el nu avea nevoie de asta. Cu febrilitate, el s-a retras, a întors-o și a violat-o. La început a fost mai reținut, oprindu-se doar la deschiderea dintre fese. Mamie a gemut când a pătruns în crupa ei, dar Hughes Thomas nu mai putea să se rețină. A împins cu putere până când pântecele său a atins pielea mătăsoasă a feselor arcuite. Gâfâia de plăcere. Ținând cu mâinile încleștate coapsele fine ale fetei, el o forță să îngenuncheze pentru a mai câștiga un centimetru, doi. Deși aerul condiționat funcționa, avea tâmplele umede.

Mamie, prosternată, sodomizată până în străfunduri, stătea pe pat cu palmele pe cearceaf, oferindu-și fesele cu o imensă bunăvoință.

Tot puritanismul mormon al lui Hughes Thomas se evaporase într-o clipită. Dintr-o dată, erau date uitării severele consemne ale serviciului care erau împotriva „contactelor" cu indigenele ce puteau fi purtătoare de SIDA, spioane și adevărate pericole pentru sănătate. Ca un nebun, el se apucă să lucreze această crupă fantastică și începu să alunece ritmic cu o ușurință din ce în ce mai mare. Termină cavalcada cu un urlet sălbatic, înfipt până la rădăcină. Și se jură să nu o mai ia de la capăt.

Seara următoare, s-a dus la *Savanana*, dar Mamie nu era acolo. A trebuit să rabde trei zile până să o revadă. De data asta, fără sora ei. Totul s-a desfășurat ca prima dată, în afară de faptul că el i-a cerut să doarmă acolo.

Încetul cu încetul, Mamie se instalase pur și simplu în casa lui. Cu discreție însă. Hughes Thomas nu se putea sătura de fundul ei extraordinar. În plus, ea era dulce, veselă, știa să-și folosească gura foarte bine și mai știa să și gătească cât de cât.

Bineînțeles, el nu s-a lăudat la ambasadă cu acest așa-zis menaj. Soția sa se întorsese în Statele Unite nesuportând clima, iar el nu se simțea vinovat. Era doar fericit.

Fără să se bage de seamă, Hughes Thomas devenise nebun după Mamie, dar nu știa nimic despre ea. Fata pretindea că are șaptesprezece ani, părea proaspătă, relativ educată și foarte curată. Una din plăcerile ei supreme era să pregătească cocteiluri. Îi plăceau mai ales „kamikaze", un amestec de suc de lămâie, Cointreau și votcă și de asemenea amestecul Original Margarita, cu tequila «Tres Magayes», Cointreau și lămâie verde.

Ea le gusta din belșug, devenind din ce în ce mai drăgăstoasă. Era un minunat animăluț al plăcerii. Pentru că dispărea în timpul zilei, el îi dăduse un telecel local ca să o poată găsi oriunde. Asta în cazul în care catadicsea să răspundă...

Chiar în dimineața aceea, apăru pe neașteptate cu o valiză de carton și-i ceru să o păstreze la el câteva zile. Întrucât casa

putea fi oricând prădată, Hughes Thomas încuie valiza în seiful de la ambasadă. Apoi, în timp ce părăsea biroul, primi un telefon precipitat.

– Hughes, vino repede, am nevoie de tine.

Ea îi dădu adresa din Limeté închizând imediat. El presimțea că la mijloc era ceva necurat cu iz african și se blestema că nu i-a pus mai multe întrebări. Reuși să intre pe bulevardul Lumumba, o magistrală largă și aglomerată ce cobora spre sud. La stânga, se afla zona industrială, iar la dreapta, un cartier rezidențial cu vile destul de frumoase.

Mamie îi indicase o poartă albastră cu numărul 41 între străzile 12 și 13, pe aleea paralelă, alături de zona industrială. Se angajă pe contrasens și făcu cale întoarsă. O sută de metri mai departe, opri în fața unei porți de culoare albastră ce avea numărul 41.

În mod mecanic, la adăpostul ochelarilor fumurii, el luă din torpedou pistolul, un Beretta 92, pe care era obligat să-l poarte în permanență, deși nu se simțea amenințat. Munca sa consta mai ales în a lua contact cu oamenii din anturajul lui Mobutu, în a trimite mesaje și a redacta apoi referatele. Strecură pistolul în tocul ascuns sub vesta kaki de fotograf îmbrăcată peste cămașă.

Abia a sărit jos din mașină, că un negru tânăr se apropie de el întrebându-l în franceză:

– Șefu', dumneavoastră căutați o fată tânără?

– Da.

– Veniți cu mine, șefu' !

Negrișorul împinse poarta de fier și intrară într-o curte înconjurată de hangare neocupate, apoi se îndreptară spre o clădire scundă din fund, cu ferestrele apărate de perdele opace. Locul era destul de sinistru, cerul cenușiu de sfârșit al sezonului ploios apăsa ca un capac, iar noaptea cădea dintr-o dată pe la șase fix ca în fiecare zi. Tânărul împinse ușa și dispăru. Biroul abia era luminat.

Mamie era întoarsă către el, cu fața deformată de lovituri și privirea speriată, răsturnată pe un birou în dezordine. Alături de ea, se afla un militar în uniformă de camuflaj, cu un aer funest. Ținea un Kalașnikov cu ambele mâini, iar țeava armei era înfiptă între coapsele femeii. Rochia era ridicată descoperind

blănița neagră. Țeava dispăruse în sex ca un apendice monstruos.

Hughes Thomas înghețată. Asta mirosea urât, foarte urât.

Privi bărbatul cu atenție și își dădu seama că este imposibil să determine etnia din care face parte. Ar fi putut fi un bantu, dar nu mai existau membri din FAZ în uniformă în Kinshasa după fuga lui Mobutu. Fără să-l bage în seamă pe Hughes Thomas, bărbatul se răsti la Mamie în lingala:

– La el sunt banii?

Hughes Thomas înțelegea limba lingala și se gândi imediat la valiză. Ce dobitoc fusese! Prefăcându-se că nu a înțeles, întrebă cu voce calmă:

– Ce se întâmplă aici? De ce o amenințți pe femeia asta?

Negrul nu răspunse. Mamie vorbi cu voce tremurătoare:

– Da, tată, la el.

În Zair, tuturor bărbaților li se spune *tată* și tuturor femeilor li se spune *mamă*... Negrul se întoarse către Hughes Thomas cu o căutătură rea.

– La tine sunt dolarii?

– Care dolari?

Cu un gest brusc al mâinii, militarul înfipse Kalașnikovul și mai mult între coapsele femeii care scoase un urlet de durere.

– Tu îți bați joc de mine, *mundele*! Ai grijă!

Acum avea degetul pe trăgaci, Hughes Thomas avu brusc o senzație de vomă. El își lăsase celularul în mașină. Aparatul lui Mamie era pe masă. Trebuia cu orice preț să iasă din belea.

– Mamie mi-a încredințat o valiză. Despre asta e vorba?

Bărbatul nu-și descleștă buzele dar Mamie șopti:

– Da.

– Vreți să o primiți înapoi?

– Da.

Cu un surâs liniștitor, Hughes Thomas întinse mâna către celularul aflat pe birou.

– Sun să mi-o aducă aici...

Bărbatul mormăi în franceză:

– Nu, voi veni și eu cu tine.

Hughes Thomas nu se clinti. Își imagina reacția acestui om dacă l-ar fi dus la Ambasada americană. Era mai bine să-l ducă la el acasă. Schimbă o privire cu Mamie, care era mult prea

dărâmată ca să reacționeze în vreun fel. Atunci încercă să pună stăpânire pe situație, cel puțin din punct de vedere psihologic.

– Mai întâi, zise el, nu o mai amenința pe femeia aceasta. Altfel nu mă mișc de aici.

Bărbatul în uniformă se strâmbă disprețuitor, dar cu o încetineală voită, retrase țeava puștii, iar rochia lui Mamie alunecă peste coapse. Arma se îndreptă însă imediat spre Hughes Thomas.

– Tu ești un *mundelé* foarte încrezut. Aș putea să te ucid.

Cu africanii nu se știe niciodată. Acestea puteau fi vorbe aruncate în vânt sau te puteai alege cu burta ciuruită de o rafală de gloanțe. Totul depindea de numărul berilor îngurgitate.

– Nu sunt deloc încrezut, protestă Hughes Thomas, doar că nu vreau ca femeia să fie brutalizată. Dacă Mamie vă datorează ceva, vă va înapoia totul.

– Bine, mârâi negrul un pic mai calm.

Mamie, cu mâinile încrucișate pe pântece, privea în gol.

În ce belea era amestecată? se întreba Hughes Thomas.

Colegii îl sfătuiseră ca să nu se încurce niciodată cu o negresă. Chiar dacă ar fi fost cea mai bună bucățică din lume. Întotdeauna te puteai prăji. Și se prăjise.

Își dădu seama că negrul nu a observat că are o armă. De altfel, puțini albi aveau.

– Bine, propuse el, mergem?

Înainte ca acesta să poată răspunde, ușa se deschise și a apărut un al doilea negru în uniformă cu un Kalașnikov în mână. Nou-venitul îl scrută cu o privire pătrunzătoare. Cu părul tuns perie foarte scurt, numai pe vârful capului, părea că face parte din DSP-ul[1] lui Mobutu, una din diviziile cele mai nenorocite și mai corupte. Privirea acestuia s-a oprit pe umflătura făcută de Beretta 92 sub vesta de stofă.

– *Mundelé* ăsta e înarmat, zise nou-venitul. Cine e?

Bărbatul cu Kalașnikov lătră imediat către Hughes Thomas:

– Arată-ne!

---

[1] *Divizia Specială Prezidențială (n.a.)*

Acum chiar că se oțeteau treburile, mai ales dacă ar fi aflat ca lucra la Ambasada americană. Hughes Thomas se blestemă că a venit în locul acesta pustiu fără să prevină pe cineva. Cu vârful armei, soldatul dădu la o parte vesta și scoase un țipăt ascuțit:

– E adevărat ! Are o armă.

Începu să sară de pe un picior pe celălalt pradă unei surescitări infantile.

– Dă-ne-o, țipă nou-venitul.

Hughes Thomas nu făcu nici o mișcare.

– Nu.

– Dă-mi-o sau te ucid !

– Sunt diplomat ! explică Hughes Thomas. Și am primit arma asta ca să mă apăr.

– Ești belgian?

– Nu, american.

– American! Atunci ești prieten cu ticăloșii de tuți!

Hughes Thomas simți cum i se scurge sângele din obraji. Da, asta era cu adevărat rău. Începu să realizeze cu cine avea de-a face.

– Nu cunosc nici un tuți, zise el. Sunt trimis la Kinshasa de acum doi ani. (El continuă în lingala). Te cunosc, nu erai în tabăra de la Tshatshi în batalionul Dragon?

Sperase să-și prindă adversarul pe picior greșit, dar celălalt se schimonosi beat de furie.

– Dă-mi arma, altfel te ucid!

Mamie alunecase de-a lungul mesei și se afla acum aproape de Hughes Thomas. Brusc, ea se încordă ca o căprioară, își luă avânt și, deschizând ușa cu o mână, țâșni în curte ! Afară noaptea se lăsase complet și toți erau surprinși.

Bărbatul cu Kalașnikov a reacționat primul și a îndreptat arma spre ușă. Silueta lui Mamie se distingea în penumbră, în timp ce se afla în mijlocul curții.

Hughes Thomas apucă țeava armei, și o întoarse, iar rafala ciurui peretele.

În spatele său, al doilea bărbat tocmai își încărca propriul Kalașnikov. În timp ce stătea la distanță de el, Hughes Thomas își scoase pistolul din toc. Imediat însă, realiză că nu îl armase. Îi trebuiau amândouă mâinile ca să tragă chiulasa. Se luptă

câteva secunde, zicându-și că cel puțin Mamie era la adăpost. Percutorul Kalașnikovului țăcăni în gol. Era tocmai pe punctul să-și armeze Beretta 92, când cel de al doilea bărbat îi descărcă o rafală de gloanțe în spate, între rinichi și plămâni.

Capitolul II

Mulțimea de *„protocolari"*[1], escrocii de toate felurile, falșii polițiști în uniforme, care îi întâmpinau în epoca lui Mobutu pe călătorii sosiți în aeroportul N'Jili, se evaporase.

Nu mai rămăseseră decât câțiva soldați de naționalitate nedeterminată care păzeau aeronavele, în marea lor parte bune pentru un muzeu al aviației.

Câțiva polițiști în civil, ponosiți și amabili, înarmați cu ecusoane ilizibile, surâzători, dar morți de frică, îi îndrumau pe cei ce soseau.

Pentru modica sumă de cinci dolari, se putea obține dreptul la salonul VIP, ceva mai puțin murdar decât restul aerogării, aflate într-o stare de decreptitudine avansată. Un negru care arbora cu mândrie o cămașă inscripționată pe spate *„protocol"* și care îl conducea pe Malko, luă de la acesta pașaportul și tichetul de bagaje. Zborul în provincia Luanda aproape că nu avea pasageri. Legăturile aeriene cu fostul Zair, întrerupte la 17 mai, nu fuseseră restabilite decât cu puțin timp în urmă.

Malko se instală alături de un grup de libanezi care discutau cu glasul scăzut în arabă. Cinci minute mai târziu, un arab cu mustața căruntă, în formă de ghidon de bicicletă, apăru gâfâind și se opri în fața lui.

– Dumneavoastră sunteți prințul Malko Linge ?

– Bineînțeles.

– Jeffrey Lord, funcționar la serviciul de cifrare al centralei. Domnul Irving Scott vă așteaptă la ambasadă. Eu mă voi

---

[1] *Persoane însărcinate cu însoțirea călătorilor și cu rezolvarea problemelor administrative (n.a.).*

ocupa de pașaportul dumneavoastră. Altfel ar putea să dureze ore întregi. De când cu fuga mobutiștilor, funcționarii au devenit paranoici.

Malko se așeză cu băgare de seamă. Aeroportul părea abandonat, clădirile cu ferestrele sparte amenințau cu ruina. Jeffrey Lord reapăru după douăzeci de minute cu valiza lui Malko, târând după el un vameș care pretindea că trebuie plătită o taxă vamală pentru cămășile curate care nu puteau fi decât noi. Zairul nu se schimbase în totalitate...

Malko se urcă într-un Land Cruiser deformat în care sistemul de aer condiționat nu funcționa. Cum se așeză la volan, Jeffrey Lord își desfăcu centura grea cu o grimasă de satisfacție. Malko observă mânerul unui revolver care îi comprima pântecele.

– Avem ordin să fim înarmați în permanență, suspină Lord. După cele întâmplate bietului Hughes...

Se târau în mijlocul unui trafic dement. Obișnuita animație a Africii. Totul părea normal.

– Cum stau lucrurile pe aici ? întrebă Malko, care nu citise decât relatările oripilante din ziare.

Funcționarul CIA se strâmbă.

– Nu prea prost. Înainte de toate, s-a zis cu mafia. În ultimul timp nu mai puteai veni la N'Jili ! Te luau cu avion cu tot. Soldații din DSP te jefuiau în plină zi, oriunde te aflai. Cu noi erau puțin mai atenți, dar cu negrii se purtau în stilul: „dă-mi femeia ta, banii și mașina", dacă nu, un glonț de Kalașnikov în cap. Ticăloșii.

– Și șefii lor erau de acord ?

Americanul rânji.

– Șefii lor! Ăștia erau și mai ticăloși. Au fost cumpărate muniții pentru DSP la cererea lui Mobutu. Generalul Nzimbi, șeful lor, le-a vândut direct la Unita[1] condusă de Savimbi. Au venit să le ridice direct de la aeroport. Erau niște acaparatori cu capul plin de tărâțe! Au așteptat până în ultimul moment ca să se retragă... Merita să-l vezi pe „Saddam Hussein" Kongolo, fiul lui Mobutu, cu gărzile lui de corp și cu mașina lui blindată,

---

[1] *Mișcarea anticomunistă congoleză (n.a.)*

fugind ca un șobolan de-a lungul fluviului în căutarea unei ambasade ca să se refugieze... Acum se află pe celălalt mal sau mai departe.

Mașina încetini ca să traverseze o piață plină de lume.

– S-ar zice că oamenii se organizează, observă Malko.

– În treizeci de ani, au avut timp suficient! suspină Jeffrey Lord. Statul nu mai există de multe vreme. Nici poșta, nici telefoanele, nici trenurile, nici drumurile, nici administrația. Totul este lăsat pe seama inițiativei particulare. Este exact opusul lui *„welfare state"*. Aici, când intri în spital, trebuie să-ți aduci medicamentele și banii și să-ți plătești doctorii!

– Și săracii?

Americanul făcu un gest evaziv:

– Pentru *adevărații* săraci există „lada lui Vasilis".

– Ce-i asta?

– O expresie locală; Vasilis este un împuțit de grec care a înființat prima antreprizǎ de pompe funebre din Kinshasa și a făcut avere. Cu epidemiile, mortalitatea infantilă, subnutriția și răzmerițele, aici ar fi țara ideală pentru genul ăsta de afaceri.

Rulau acum pe bulevardul Lumumba. Carcasa unei mașini arse bloca o parte din drum. Jeffrey Lord frână cu o înjurătură. Un grup de manifestanți traversau bulevardul în spatele unor panouri imense pe care scria „Angajații de la Air Congo cer să fie plătiți. Nu am primit nimic de treizeci și șase de luni!".

Asta era deci, problema socială... Americanul ridică din umeri.

– Dacă aș fi locul lui Kabila, aș lua multe aspirine. Toți vor să fie plătiți, dar în vistieria statului nu a mai rămas nici un bănuț... Ca să-i mulțumească pe toți ar avea nevoie de un milion de dolari pe lună! Asta ar însemna cam douăzeci și cinci de centi de persoană... În ultima vreme, funcționarii erau plătiți cu un dolar pe lună...

Cortegiul salariaților de la Air Congo trecu și mașina accelerǎ.

– Ce țară ciudată... zise șoferul. Mobutiștii cei mai venali s-au dus în Africa de Sud, în Europa sau în Maroc. Ceilalți au plecat pe malul celălalt al fluviului, în Brazzaville sau în Congo.

– Se vede ușurința cu are Kabila a cucerit Zairul. Asta demonstrează că nu erau prea redutabili.

Jeffrey Lord clătină sceptic din cap.

– Au fost luați prin surprindere, ca toată lumea de altfel. S-au salvat cum au putut. Abia acum își dau seama ce caimac au pierdut și sunt destui cărora le-ar prinde bine răzbunarea. Nu ați auzit nici o dată vorbindu-se de „Terminator"?

– Nu.

– Este porecla generalului Iléo Lopaka. Un apropiat al lui Mobutu, un ticălos foarte rău și foarte corupt. Se spune că s-a ascuns în Brazzaville și că, în curând, se va întoarce să facă un bordel din țara asta. Stația noastră de ascultare interceptează destul de bine mesajele lor codificate. Mai sunt încă în Kinshasa membri ai DSF care au păstrat armele și stau ascunși. La fel și tipii din fosta armată ruandeză, refugiații hutu. Ăștia nu au nimic de pierdut. Oamenii lui Kabila nu pot decât să le tragă două gloanțe în cap. Așa că, dacă sunt dirijați...

– Chiar credeți cu adevărat că echipa lui Mobutu poate să revină? întrebă Malko mai degrabă sceptic.

– Să revină, nu. Dar să semene haosul, da. Uitați-vă la ce se întâmplă în Ruanda. Imediat ce oamenii din FAR [1], s-au putut reorganiza în taberele de refugiați din Zair, au reluat incursiunile în Ruanda ca să dezorganizeze țara. Pentru a se descotorosi de ei, Kagamé, omul forte din Ruanda, a pus la cale toată operațiunea Kabila. Aceasta a constat în lichidarea taberelor de refugiați care i-au găzduit pe membrii FAR, precum și în crearea unei răceli între Ruanda și Zair. Așa cum au făcut și izraeliții în sudul Libanului.

Tocmai intrau pe bulevardul 30 Iunie. Acesta arăta ca atunci când Malko venise aici prima oară.

– Trecem întâi pe la *Intercontinental* și pe urmă pe la ambasadă, spuse Jeffrey Lord.

Malko a recunoscut vechiul *Inter* pierdut în vegetația bulevardului Batelela, în vestul orașului. Vechilor edificii li se mai adăugase recent un turn de douăzeci de etaje. Automobilul Land Cruiser se opri înaintea unei bariere păzite de soldați în

---

[1] *Forțele Armate Ruandeze (n.a.)*

ținută de luptă și berete roșii, asistați de paznici în albastru. O mulțime compactă se bulucea în spatele barierei, fluturând hârtii și încercând să obțină autorizația de a intra în hotel. Jeffrey Lord rânji.

– Aici este ca la Meca! Cu ajutorul Internetului, Kabila i-a convocat pe toți zairezii exilați prin lume în timpul regimului Mobutu. Aceștia au năvălit ca un nor de lăcuste cu speranța că vor primi un post și au invadat hotelul. Cea mai mare parte dintre ei au sosit fără nici un ban în buzunar și nu mai au nici cu ce pleca. Așa că s-au instalat pe cheltuiala revoluției... În plus, mai sunt și ofițerii tuți care, după ce au mâncat insecte și omizi traversând toată țara, nu au nici un interes să lase din mână somonul afumat.

În timp ce Malko coborî din mașină, un tuți de doi metri și cinci, slab ca un țâr, ieși din hotel și se aruncă într-un Mercedes. Jeffrey Lord rânji din nou:

– Au înțeles repede! Nici n-au întins-o bine ceilalți lăsându-și mașinile, că le-au și rechiziționat. Oricum, sunt corecți. Știți ce diferență este între un soldat al lui Mobutu și un militar al lui Kabila?

– Nu.

– Soldatul tuți al lui Kabila are pe cap o beretă roșie, iar cel al lui Mobutu are un televizor sau un aparat de aer condiționat... O.K., vă iau peste o jumătate de oră. Cred că Irving Scott arde de nerăbdare să vă vadă.

Malko speră că Scott are un motiv precis. Inițiativa fusese transmisă în Austria Centrală CIA din Viena, ca de obicei. Fără precizări. Mai avusese o misiune în Zair cu câțiva ani în urmă și presupunea că a fost ales din această cauză.

Evenimentele recente din Africa centrală – genocidul populației tuți, fuga refugiaților și a ucigașilor hutu în Zair, apoi crearea AFDL-ului[1] lui Laurent-Désiré Kabila precum și „blitzkrieg-ul"[2] care îl dusese din estul Zairului și până în Kinshasa, provocând astfel sfârșitul regimului Mobutu, reprezentau tulburări majore. Statele Unite aveau interese în zonă, mai cu seamă în Uganda, și nu puteau rămâne

---

[1] *Alianța Forțelor Democratice de Eliberare (n.a.)*
[2] *Război fulger (n.t.)*

indiferente la cele ce se petreceau în Zair, unde CIA era bine implantată de mai multă vreme. Între oamenii lui Jonas Savimbi, preşedintele Unita susţinută de Statele Unite, şi mareşalul Mobutu, adus la putere de CIA, nu puteai să te plictiseşti...

Se duse să-şi ia cheia de la recepţie, traversând galeria comercială ce lega vechiul edificiu de turn. Negri de toate etniile, cu un aer important, purtând telefoane celulare, se agitau în toate direcţiile. Malko îşi desfăcu valiza. Camera avea ferestrele spre fluviu şi spre Brazzaville. În prim-plan se înălţa o clădire neterminată, simbol al Zairului, şi copaci, foarte mulţi copaci. Kinshasa era un oraş-grădină. Pe un teren de sport abandonat, câţiva joggers alergau fără entuziasm neţinând seama de caniculă. Din punct de vedere teoretic, anotimpul ploilor se terminase, dar atmosfera continua să cocheteze cu temperaturi în jur de treizeci de grade sub un cer întunecat şi apăsător.

La ieşirea din cameră, se ciocni cu un soldat cu beretă roşie ce stătea aşezat pe un scaun pliant, care îl salută cu un *„good morning, bwana"*.[1]

Era probabil un tuţi ugandez. Culoarele hotelului erau pline. Aceşti soldaţi îi păzeau pe „generalii" lor fără stele, instalaţi în cele mai bune camere. Toţi erau echipaţi cu câte un celular Motorola, model vechi, vădit semn al puterii, dar şi unicul mijloc de a fi conectaţi la lumea exterioară. Telefoanele normale din camere erau doar de decor.

Zece minute mai târziu, ajungea în cartierul elegant La Gombé, aflat la jumătatea distanţei între bulevardul 30 lunie şi fluviu. Vilele înalte, înconjurate cu ziduri mari, ministerele părăginite şi abandonate, cele câteva reşedinţe ale ambasadorilor şi pădurea de acoperişuri de tablă verzi sau roşii dădeau o impresie de degradare şi îmbătrânire timpurie. Automobilul Land Cruiser sălta din groapă în groapă, iar la fiecare hop, şoferul slobozea o înjurătură.

– Iată Gestapo-ul local, spuse el indicând o clădire albă de patru etaje, izolată în spatele unor ziduri înalte.

---

[1] *Bună dimineaţa, domnule (n.a.)*

Câțiva soldați staționau în fața ei. Mai erau și niște Jeepuri rechiziționate.

– Ce-i asta?

– Este vechiul SNIP, Serviciul de Informații al lui Mobutu. Șeful, un anume Tshibomba, a fugit în Africa de Sud după ce a dat foc dosarelor în grădină. Oamenii săi continuă să ponteze, bineînțeles, fără a fi însă plătiți. Și cum ei erau cei ce trebuiau să taie urechile celor care acum sunt la putere, nu se tem încă...

Zece minute mai târziu, după ce au trecut de Ambasada Chinei, s-au oprit în fața unei clădiri modeste care arbora drapelul înstelat. Ambasada americană, vecină cu cea a Portugaliei se afla pe liniștitul bulevard al Aviatorilor, în centrul orașului.

Nici nu au coborât bine din mașină, că au și fost asaltați de „mamele" cu veșminte largi, fluturând teancuri de zairi. Se ocupau cu schimbul ilegal de valută. Ele îi însoțiră practic până la intrarea în ambasadă.

După ce au traversat o grădină interioară, au trecut prin fața birourilor atașatului militar care ocupau tot parterul și au urcat apoi la etaj. Un bărbat înalt, cu obrazul acoperit de urmele unor arsuri, cu părul ras și cu aspect de militar, l-a întâmpinat pe Malko. Din fericire, Malko fusese prevenit de Jeffrey Lord. Irving Scott, șeful Centralei CIA din Kinshasa, avusese un grav accident de elicopter. A suferit arsuri în proporție de treizeci la sută. Bineînțeles, în biroul său cu pereții acoperiți de hărți domnea o temperatură siberiană. Pe una din hărți era marcat cu roșu și albastru traseul străbătut de trupele lui Kabila. Era o minunată demonstrație de „blitzkrieg" african. Malko remarcă ceasul de mână Breitling *Chronomat* ce avea cadranul schimbat. Vechiul cadran nu supraviețuise accidentului. Nu putu să nu se uite la urechea stângă care arăta ciudat. Era o proteză grefată pe ciotul de cartilagiu ars...

Irving Scott se obișnuise să fie privit. Își aprinse o Gauloise blonde cu o brichetă Zippo cu aspect cam șifonat, scăpată de asemenea din incendiu, pe care o puse cu grijă într-un toc de piele agățat la centură.

– Bun venit în Congo sau în Zair, făcu el zâmbind. Nu se mai știe.

– Sunteți de mult aici? întrebă Malko.

– Nu, doar de trei luni. Asta-i problema. În sfârșit, una dintre probleme.

Merse, să verifice dacă ușa capitonată în piele este închisă, reveni și se așeză în fața lui Malko.

– Eu sunt cel care a cerut să veniți aici, zise. Sper să nu-mi purtați pică...

– Mă cunoașteți?

– Doar din auzite. Sunteți renumit. Asta îmi este de ajuns. Iar DDO[1] îmi este amic. Mi-a spus că dacă există cineva care poate să-mi rezolve problemele, acela sunteți dumneavoastră.

– Ce problemă aveți? întrebă Malko.

Irving Scott îi întinse un teanc de fotografii alb-negru și color ce reprezentau imagini mărite.

– Aceasta, răspunse el aprinzându-și o Gauloise blonde și atingându-și urechea artificială cu un gest mașinal.

Scott îi făcuse o impresie bună lui Malko. Era un bărbat direct, serios, puțin rigid, care nu încerca să-și manipuleze partenerii. Semăna mai degrabă cu un militar decât cu un agent. La CIA, era un om obișnuit. Malko a examinat cu atenție fotografiile. Toate reprezentau cadavrul unui bărbat într-un birou mic. Era culcat pe o parte, cu capul în parte ascuns și se puteau vedea clar pe spate șapte orificii provocate de gloanțe, marcate de aureole însângerate. Celelalte clișee înfățișau biroul luat din diferite unghiuri. În plus, mai erau câteva primplanuri ale cartușelor. Era scena unei crime obișnuite.

Malko așeză fotografiile pe masă.

– Cine este?

– Hughes Thomas. Șeful nostru analist. Patruzeci și doi de ani.

– Când a fost ucis?

– Se împlinesc nouă zile.

– Și împrejurările?

Irving Scott aruncă o privire către ușă de parcă ar fi fost nițel paranoic.

---

[1] *Directorul Operațiunilor (n.a.)*

– Iată faptele, făcu el cu o voce domoală. În ziua de 24 mai, Hughes Thomas, terminându-și treaba, a părăsit amabsada către orele cinci. De altfel, în ziua aceea nu era de serviciu, ci avea o întâlnire la *Intercontinental* cu o persoană din anturajul lui Kabila, pentru o reuniune neoficială. Nu a mai ajuns acolo. Cu două ore mai târziu, am fost informați de către militari că un alb fusese omorât în cartierul Limeté. Mașina lui era încă parcată la locul crimei. Era o mașină cu numărul CD 103. Deci era de la noi. Am luat imediat patru pușcași marini și ne-am dus să vedem. Era Hughes Thomas, împușcat în spate cu o rafală de Kalașnikov. Arma sa de serviciu, o Beretta 92, a dispărut. Am făcut cercetări. Am interogat martorii: trei zairezi care păzeau uzina de mase plastice unde nu se afla nimeni la ora crimei. Ne-au vorbit de doi militari cu berete roșii cu vorbeau în swahili.

– Oamenii lui Kabila?

Americanul avea un aer gânditor.

– Cei pe care i-am interogat nu vorbeau swahili. Nu puteau recunoaște această limbă. Acum se pun toate relele în cârca ruandezilor, considerați ca ocupanți. Mai există un detaliu tulburător. Cei doi nu erau singuri.

Mai era și o fată cu ei. O fată foarte frumoasă, se pare, care a dispărut. Cei doi bărbați ar fi discutat cu Hughes Thomas mai înainte de a fi auzite împușcăturile. După aceea, au dispărut. Aveau o mașină, altfel ar fi luat-o pe a lui Hughes Thomas. Acesta avea cheile asupra lui. Nici măcar banii nu i-au luat. Ca să nu mai vorbim de ceasul Breitling *Intruder* după care hoții se dau în vânt. Nu este vorba de un omor întâmplător.

Brusc, Malko se întrebă dacă nu cumva șeful centralei încearcă să-l ia peste picior.

– De ce fel de afaceri se ocupa Hughes Thomas, întrebă el cu o voce neutră.

Irving Scott îl privi în adâncul ochilor cu sinceritate.

– *De nici un fel,* răspunse Scott accentuând fiecare silabă. O dată cu sosirea lui Kabila în capitală, am primit ordin de la Langley să fim în gardă, să întrerupem toate operațiunile clandestine și toate contactele. Jumătate din membrii centralei au fost repatriați în SUA sau mutați în Abidjan. Eram în criză de activitate pentru că interlocutorii noștri oboișnuiți au dispărut.

Fie că au fugit, fie că s-au ascuns de teama represaliilor. Din prudență, am rupt legăturile cu agenții din SNIP și din DST, cu care avem legături. Așadar, Hughes Thomas se mulțumea în acest moment cu întâlnirile „deschise" pentru a putea redacta rapoartele privind situația generală...

– Ce căuta el la Limeté în uzina aceea?

Șeful centralei clătină din cap.

– N-am nici cea mai mică idee. Între momentul părăsirii ambasadei și momentul în care a fost ucis, a făcut un singur apel la celularul său. Apel către alt telefon mobil, înregistrat tot pe numele lui. Dar aparatul era mort.

– A fost găsit?

– Nu. Am încercat în numeroase rânduri să sunăm la acel număr, dar nu răspunde nimeni. Aparatul este deconectat sau nu mai are baterii.

– Nu aveți idee cine poate fi persoana care are acel aparat?

– Nu.

– Nu este un agent cu care „trata" Hughes Thomas?

Irving Scott făcu semn că nu. Scoțând bricheta din toc, își aprinse altă țigară.

– În acest caz, ar fi fost fără autorizația mea.

– Dar ar putea explica crima, sublinie Malko.

A urmat o tăcere grea ca un cer înainte de furtună. Malko nu putea înțelege de ce l-au făcut să vină în inima Africii pentru o afacere atât de banală. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, șeful centralei continuă:

– Eu am sosit aici abia acum trei luni și nu cunosc mare lucru despre țara aceasta. Am găsit o echipă dezorientată. De ani de zile, au „tratat" cu Mobutu având toate contactele în raport de dependență cu acesta. Sigur că multe lucruri nu erau prea clare... Livrările de arme, toate afacerile cu vagabonzi ticăloși... În sfârșit, asta era treaba. Numai că, atunci când au venit „ceilalți", s-au uitat la noi chiorâș. În plus, oamenii lui Kabila sunt „tratați" de multă vreme de către omologii noștri din Kampala și Kigali. Nu suntem departe de a fi considerați niște mobutiști îngrozitori... Gata să-i ajutăm pe fugari să destabilizeze țara. Scott duse mâna la ureche. Malko se gândi la ce-i spusese Jeffrey Lord.

– Există vreo șansă ca asta să se întâmple?

Irving Scott ridică din umeri.

– Ca să poți destabiliza ceva, acel ceva ar trebui să fie stabilizat! Kabila a sosit acum cincisprezece zile, ivit din trecut, însoțit de soldați ruandezi, banyamulanghezi și de lubas care trăiau în Katanga și nu cunosc această parte din Zair. De atunci, s-a închis în reședința lui și a făcut apel la toți expatriații zairezi și la forțele populare pentru a reface țara. Dar totul este încă pe muchie de cuțit. Oamenii ar trebui să fie plătiți, iar bani nu mai sunt. Localnicii îi reproșează că a dus cu el pe „ocupanți" și așteaptă de la el bani. Mai mult, opoziția legală în vremea lui Mobutu așteaptă și ea felia ei de tort... Etienne Tshisekedi, fostul prim-ministru, este furios că este ținut la distanță. Studenții se agită. Soldații pierduți din FAZ încă fac să domnească insecuritatea în oraș și Kabila este avertizat că cei mai duri dintre mobutiști pregătesc o lovitură de stat.

– În ce fel?

Irving Scott răspunse cu scepticism:

– Echilibrul este atât de fragil, încât un singur gest ar fi de ajuns ca totul să sară în aer... La sosirea lui Kabila nu au fost tulburări. Pe de o parte, pentru că lumea nu-i mai suporta pe mobutiști, și pe de alta, pentru că, de șapte ani, li se promite democrația. Democrație simbolizată de șapte luni de regim Kabila. Prezența ruandezilor a fost ca un duș rece.

În plus, Kabila a interzis toate partidele politice. Așa că, orice scânteie ar putea fi fatală. Tuții nu se joacă: ei trag mai degrabă în cap decât în picioare. Iar dacă Kabila ar fi alungat de o insurecție populară, doar Dumnezeu știe ce s-ar mai putea întâmpla. Noi am primit ordine stricte de la Washington: să facem tot posibilul pentru ca tranziția să se petreacă fără vărsare de sânge. Dacă Kabila eșuează, totul se poate transforma în haos, cu albi masacrați, cu jafuri și cu tot felul de atrocități.

– Există vreo șansă de reușită?

Irving Scott își ridică ochii către cer închizând capacul brichetei sale Zippo. Clicul caracteristic sună ca un avertisment.

– Una la mie! Nici măcar o echipă de japonezi burdușiți cu bani, nu ar fi în stare să pună țara pe roate, după treizeci de ani de jaf sistematic. Dar să nu cobim. Ferească Domnul de o nouă Sierra Leone sau o nouă Liberie...

Irving Scott părea serios îngrijorat. Malko se gândi că între moartea inexplicabilă a unui analist obscur de la CIA și înaltele considerații geopolitice, se căsca o mare prăpastie. Oare putea fi vreo legătură? El înfruntă privirea americanului care schiță un surâs stângaci și suspină.

– Și acum că am făcut cunoștință, vă voi arăta motivul îngrijorării mele.

El se ridică și merse să deschidă un dulap blindat. Scoase o valiză maro uzată, destul de jerpelită, pe care o puse pe masa joasă, apoi apăsă pe butonul care declanșa deschiderea ei. Capacul se ridică. Teancurile de bancnote de o sută de dolari, de culoare verde, săriră în ochii lui Malko. Erau bine așezate, fără nici un spațiu liber între ele. Era acolo o mică avere.

– Iată ce am găsit în casa de bani a lui Hughes Thomas, anunță cu o voce cavernoasă șeful Centralei CIA.

Capitolul III

Irving Scott își aprinse altă țigară Gauloise blonde și, cu o voce dezamăgită și puțin ironică, zise:

– Astea nu erau economiile sale...

Malko era sigur de asta. Luă un teanc de bancnote – zece mii de dolari – și îl răsfiră. Bancnotele erau noi, foșnitoare, de un verde viu.

– Aveți vreo idee în legătură cu proveniența acestor bani?

– Nici cea mai mică! Am făcut o anchetă la ambasadă, preciză Irving Scott. Gardianul își amintește că Hughes Thomas a venit cu valiza în *dimineața* zilei în care a fost asasinat. A încuiat-o direct în dulapul său blindat și nu a vorbit cu nimeni. Secretara sa nu a îndrăznit să-l întrebe nimic. Oricum, există un ordin care interzice personalului ambasadei să păstreze bani aici. Bineînțeles, dacă nu au autorizație oficială.

– Credeți că există o legătură între bani și asasinat?

– Dumneavoastră nu credeți că există? a replicat iute americanul. Iată un tip care se lasă ucis fără un motiv aparent, nici profesional, nici personal și care, dintr-o dată, se dovedește a fi avut pe cap trei sute cincizeci de mii de dolari. Aici este o sumă enormă.

– Oriunde este, sublinie Malko gânditor.

Tocmai el care trebuia să verifice cu minuțiozitate facturile pentru întreținerea castelului său din Liezen! Nimeni nu-i adusese niciodată o valiză plină cu dolari. Pe care, bineînțeles, i-ar fi refuzat din cauza eticii un pic învechite care nu-i îngăduia să accepte... Dacă făcea ocolul Pământului, colindând cele mai amărâte țări, era numai pentru că dorea să trăiască după

bunul său plac, între două călătorii și să-și poată întreține totodată castelul moștenit de la familie, somptuoasa sa logodnică, contesa Alexandra și rangul său de Alteță Serenissimă, Prinț al Ordinului Negru, Cavaler de Malta, Cavaler al Sfântului Mormânt, Voievod al Serbiei, ca să cităm numai câteva dintre titlurile sale. Acum era aici, departe de tot, în căldura asta îmbâcsită de praf, printre negrii surâzători, amabili, mai degrabă timizi, dar gata să se aprindă din te miri ce. Ceea ce înțelegea Irving Scott din situația politică se sintetiza simplu: Kinshasa era un vulcan gata să erupă. Un ținut bântuit de forțe oculte atât din exterior, cât și din interior. Iată de ce moartea fără motiv a unui obscur agent CIA devenea o problemă de stat.

– Motivul principal pentru care v-am chemat, adăugă americanul, este că aici nu am încredere în nimeni *cu adevărat*. Toată centrala a fost amestecată în tot felul de combinații și compromisuri cu mobutiștii. Prea mulți bani au fost în joc.

– Cu alte cuvinte, bănuiți că Hughes Thomas a fost amestecat într-o afacere politică?

– N-am spus asta, dar nu pot să înlătur această posibilitate. Trebuie să aflu *de ce* și *de către cine* a fost ucis. Acesta este principalul motiv. Pentru că pot să mă trezesc în rahat până în gât și dacă nu fac nimic...

Scott lăsă fraza în suspensie.

Malko își mai turnă cafea. În sfârșit, intrase în miezul problemei. CIA bănuia că agentul ei fusese asasinat pentru că se amestecase într-o întunecată manevră politică, desigur, nu în avantajul lui Kabila...

– Ce gen de om era Hughes Thomas? întrebă el.

– Un tip foarte dotat. Un specialist în problemele Africii. A fost în post în Burundi, Abidjan, Lagos și Nigeria. Vorbea la perfecție franceza și îi adora pe africani. Chiar un pic cam mult.

– Era homosexual?

– A, nu, nici chiar așa! Îi plăceau femeile frumoase, în special cele foarte tinere, iar pe aici sunt destule, slavă Domnului. Niște bombe sexuale, între cincisprezece și douăzeci de ani. Problema este că toate sunt târfe. Celelalte nu-și ridică poalele cu *mundelé*, cum ne spun nouă.

Predecesorul meu i-a făcut deja o notă lui Hughes cerându-i să nu apară prea mult în localurile cu târfe sau în restaurante, în compania „fetițelor". El nu s-a sinchisit deloc și, pentru că era un excelent specialist în problemele Zairului, l-au lăsat în pace.

– Avea o amantă recunoscută?

Irving Scott privi cu atenție oțelul șlefuit al brichetei sale ca și cum ar fi încercat să descifreze inscripția gravată în metal, *Peace and Love,* înainte de a aprinde o nouă țigară.

– Nu, se pare că nu avea ceva constant, după părerea cunoscuților. Personal, nu m-am interesat de latura aceasta. Dar există cineva care poate să vă ajute, Phocas, șoferul său burundez. Erau destul de intimi pentru că Hughes Thomas îl adusese din Burundi.

– Dumneavoastră nu l-ați interogat?

– Ba da. Dar în ziua crimei nu era cu Hughes Thomas. Plecase mai devreme să se ocupe de BMW-ul acestuia. Ne-a spus că șeful lui era de mai multe luni interesat de o anume Justine, pe care o întâlnise la *Savanana.* Dar în noaptea precedentă, ea nu s-a culcat cu el. Ieșeau adesea împreună la restaurante.

– Nu era oare fata care se afla la locul crimei?

Irving Scott se strâmbă.

– Nu cred. Am impresia că acest asasinat este legat de cele trei sute cincizeci de mii de dolari. Or, genul acesta de femeie nu are niciodată în față mai mult de o sută de dolari.

– El ar fi putut-o utiliza ca intermediar... făcu Malko.

– Este posibil, recunoscu americanul. Întâlnirea soldată cu moartea era una de afaceri. Hughes Thomas nu avea nici un motiv să se ducă în acea uzină părăsită în Limeté atunci când avea o întâlnire importantă la *Intercontinental.*

– Ați încercat să o găsiți pe această Justine?

– Nu. Phocas mi-a spus că nu a mai văzut-o de la moartea șefului său. Știrea despre crimă a apărut în toate ziarele și s-a vorbit despre asta în toată Kinshasa. Nu a mai fost ucis de multă vreme un *mundelé.* Mai ales, un diplomat. Chiar dacă nu a citit ziarele, această Justine a aflat. Între ei nu era o poveste de dragoste adevărată, ci mai degrabă un contract pe o durată

determinată. Probabil că a pornit imediat în căutarea unui nou sponsor...

– Este foarte posibil, recunoscu Malko, dar dacă a stat împreună cu Hughes Thomas, a auzit sau a văzut ceva...

Irving Scott aprobă cu tărie.

– Cu siguranță. Cum putem da de ea dacă nu mai calcă la *Savanana?* Pe aici oamenii nu au adresă, cu atât mai puțin un telefon. Phocas, șoferul, v-ar putea ajuta.

– Ați menționat apelul unui telefon mobil înregistrat pe numele lui Hughes Thomas. Cine îl utiliza?

– Nu există o înscriere nominală, explică șeful Centralei CIA. Hughes Thomas îl împrumuta uneori persoanelor cu care avea relații, pentru a le putea contacta mai ușor. Uneori, aparatul rămânea neutilizat într-un colț al casei.

– Phocas știa de valiza cu bani?

Irving Scott tresări.

– Bineînțeles că nu! Nu știe decât secretarea lui Hughes Thomas, dumneavoastră și cu mine. Malko strănută de trei ori la rând. Instalația de aer condiționat întreținea în birou o temperatură siberiană. Ca să se mai încălzească, probabil, Irving Scott fuma țigară de la țigară.

– De unde începem? întrebă Malko.

– Phocas așteaptă jos. Știe că veniți să anchetați în legătură cu moartea șefului său. Îl iubea mult, așa că aveți asigurată cooperarea lui. Vă va arăta casa și vă va conduce. Veți folosi automobilele lui Hughes Thomas, un Cherokee și un BMW. Iată și celularul său.

Scoase dintr-un sertar un aparat portabil vechi Motorola care cântărea o tonă și i-l întinse lui Malko. Acesta l-a luat cu un zâmbet.

– Aveți noroc că nu sunt superstițios. Mașina, șoferul, telefonul și locuința unui mort... Mai era și altceva?

Irving Scott își atinse urechea de plastic cu un zâmbet stânjenit și zise ca să schimbe subiectul:

– Ar mai fi și astea.

Scoase dintr-un sertar al biroului un săculeț de plastic plin cu cartușe.

– Aici aveți cartușele goale găsite la locul crimei. Am putut identifica deja lotul din care fac parte. Este vorba de munițiile livrate DSP-ului lui Mobutu prin intermediul nostru, pentru a-l ajuta în lupta împotriva trupelor lui Kabila.

Malko clipi. Probabil că *aceasta* era informația crucială.

– Credeți, așadar, că Hughes Thomas avea legături cu oamenii din echipa veche pregătind ceva împotriva noii puteri a lui Kabila.

Șeful centralei coborî privirea.

– *For Christ's sake,* nu mă faceți să afirm așa ceva. Este numai *o posibilitate foarte îndepărtată.* Dacă n-ar fi existat aceste trei sute cincizeci de mii de dolari! Vă imaginați impactul politic care ar avea loc dacă s-ar descoperi că agenți ai guvernului american complotează cu mobutiștii pe care întreaga Africă îi urăște, pentru a-l destabiliza pe Laurent-Désiré Kabila?

– Având în vedere viteza cu care se destabilizează, remarcă Malko, riscul nu pare chiar așa de mare.

– Regimurile africane sunt fragile. Mai ales cel al lui Kabila, autoproclamat și susținut de ruandezii detestați în Kinshasa. Veniți, vi-l voi prezenta pe Phocas.

Un negru scund cu o față rotundă și cu privire inteligentă aștepta la intrare, în fața biroului atașatului militar. Văzându-i pe cei doi, se ridică repede în picioare. Părea un om vânjos în tricoul cu dungi late albastre și albe și tocul de ochelari Ray Ban fixat la centură. Le zâmbi.

– Iată-l pe Phocas al nostru! anunță șeful Centralei CIA. Vă stă la dispoziție.

– Eu credeam că tuții sunt toți înalți, făcu Malko.

Phocas surâse plin de înțelegere.

– Sunt de toate felurile. Pe vremea colonizării, belgienii au hotărât ca toți cei care aveau mai puțin de zece vaci să fie hutu, iar cei care aveau peste zece vaci să fie tuți.

– În învelitoarea telemobilului, sunt toate numerele de telefon de care ați putea avea nevoie, inclusiv al meu, zise Irving Scott. Iar aici aveți „trusa pentru supraviețuire", obligatorie la noi, adăugă el întinzându-i o „banană" din piele neagră, agățată la o centură.

Fu de-ajuns ca Malko să o cântărească în mână pentru a înțelege că nu conținea medicamente... În timp ce și-o fixa la centura sa, a putut simți formele unui automat mare. Cu siguranță că nu va mai avea nevoie de pistolul său extraplat confiscat într-un aeroport european. El îl urmă pe burundez până la un Cherokee cu geamuri fumurii.

– Unde mergem, șefule?

– La domnul Thomas.

Era clar că nu la *Intercontinental* putea găsi indicii.

* * *

Camerele imense cu tavan ca de catedrală erau mobilate sumar, iar piscina era plină de broaște și de moloz. Văzută din exterior, vila defunctului Hughes Thomas avea o înfățișare mândră, așezată chiar pe malul fluviului, pe bulevardul Kalemie. De la ferestrele sale, se puteau vedea casele din Brazzaville. După ce l-a adus pe Malko, Phocas a plecat. Conform principiilor sale, Malko a procedat mai întâi la o verificare succintă, dar din păcate, fără rezultat. Pușcașii marini trecuseră pe aici. Șoferul apăru din nou.

– Șefu', am adus fotografiile domnului Hughes. Acelea de duminică. Le doriți?

Malko deschise plicul. El conținea vreo douăsprezece clișee în care se putea vedea un pod prăbușit într-o gârlă și înlocuit de un pod de „maimuță" făcut din liane și corzi întinse între cele două maluri. Puști în pielea goală se jucau plonjând în apă de pe capătul podului sfărâmat.

– Ăsta-i podul de pe Râul Negru, îi explică Phocas. Cei din FAZ l-au aruncat în aer ca să întârzie înaintarea trupelor lui Kabila. Era pe ruta Kikwik. Dar mai exista un pod nu de parte de ăsta.

Malko îl asculta numai cu o ureche, fiind concentrat asupra celor trei clișee. Un bărbat brunet, frumos, destul de scund, înlănțuia o negresă fermecătoare îmbrăcată în jeans, cu o figură fină din care nu se vedea decât gura mare plină de promisiuni și ochii imenși de antilopă.

– Cine este? întrebă el.

Phocas se aplecă peste umărul lui și spuse:
– Este Mamie împreună cu domnul Hughes.
– Cine este Mamie?
Șoferul îi aruncă o privire mirată, ca și cum ar fi fost o greșeală de neiertat să nu o cunoști pe Mamie.
– Este fata care ieșea cu domnul Hughes.
– Dar eu credeam că se numește Justine.
Phocas râse.
– Da, așa este. Dar toată lumea îi spunea Mamie.
– Locuia aici?
– Uneori da. Se întorcea cu domnul Hughes de la *Savanana* și rămânea peste noapte. Dar locuia în altă parte.
– Unde?
– Nu știu, în oraș.
– Și nu ați mai văzut-o de la moartea domnului Hughes?
– Nu.
– A dormit aici în ziua aceea?
– Nu. Sunt sigur. Fusesem la *Savanana* împreună cu domnul Hughes. Eu am plecat dimineața devreme și l-am lăsat dormind.
– Cine mai era în casă?
– Jonathan, grădinarul.
– Caută-l te rog.
Phocas apăru câteva minute mai târziu însoțit de un negru aproape pleșuv, în salopetă albastră de lucru.
– În ziua în care domnul Hughes a fost asasinat, spuse Malko, nu a venit nimeni să-l vadă?
– Ba da, Mamie, spuse grădinarul cu un zâmbet larg.
Malko crezu că nu a înțeles bine.
– Prietena domnului Hughes?
Grădinarul aprobă cu convingere.
– Da, da, a venit pe la ora nouă. Cu o valiză mică. Asta m-a mirat, pentru că ea venea de obicei seara. Apoi a plecat împreună cu domnul Hughes în „fumurie“ [1].
– Au luat și valiza?

---

[1] *Un automobil cu geamurile fumurii (n.a.)*

– Da, şefu', sunt sigur. După aceea am făcut curat în casă şi nu am văzut-o. De altfel, niciodată nu şi-a adus lucruri personale.

Malko se întoarse spre Phocas.

– Ştiai că Mamie a venit aici în ziua aceea?

Şoferul burundez clătină din cap.

– Nu, şefu'. Eu nu vorbesc prea mult cu Jonathan.

Malko i-a făcut semn grădinarului că poate pleca. Aşadar, cele trei sute cincizeci de mii de dolari aparţineau amantei americanului asasinat. Acest fapt oferea serioase posibilităţi. Malko continuă:

– După părerea dumitale, Phocas, de ce a fost omorât domnul Hughes?

– O fi fost din greşeală. În oraş se ascund mulţi oameni din FAZ şi din DSP care fură şi ucid. Or fi crezut că domnul Hughes are bani.

– S-ar putea să fie vorba de tuţi?

Şoferul zâmbi timid.

– O, nu, nu cred. Tuţii nu omoară pe nimeni, poate doar pe hoţi, dar domnul Hughes nu era un hoţ. Şi în plus, se ştie că este un prieten al lor. Înainte de a veni aici, a fost în Burundi. El m-a adus aici *înainte* să apară Kabila.

Malko încruntă sprâncenele.

– Ar fi putut fi omorât din cauza acestuia?

– Da, ar fi putut, mărturisi şoferul. Există foarte mulţi tipi răi printre „foştii" din DSP. Ei l-au asasinat pe generalul Mahélé pentru că voia să se predea lui Kabila. Sunt nişte sălbatici, pot să vă ucidă.

Ipoteza asta i se părea destul de extravagantă. De ce ar fi aşteptat oamenii din DSP să intre în clandestinitate ca să-l înlăture pe Hughes Thomas? Ancheta trebuia reluată de la zero.

– Vrei să mă conduci la Limeté, acolo unde a fost ucis domnul Hughes?

* * *

– Da, şefule, cred că este vorba de femeia asta, dar nu era prea multă lumină.

A fost nevoie de două milioane de zairi noi pentru a-l convinge pe paznicul uzinei dezafectate să vorbească. Malko a avut impresia că spune adevărul. Aşa că Hughes avusese întâlnire cu Mamie. Se urcă în Cherokee fără să fi aflat nimic în plus despre asasini. Intrară pe bulevardul Lumumba a cărui circulaţie era îngreunată de aglomeraţie şi de gropile din pavaj. Kinshasa era cu siguranţă unicul oraş cu şase milioane de locuitori care nu avea decât două semnalizatoare şi nici un poliţist. Şi cu toate acestea, accidentele erau rare. Caroseriile abandonate aparţineau maşinilor care se stricau în drum de uzură şi de vechime.

– Domnul Hughes era îndrăgostit de Mamie?

– Ţinea mult la ea, sublinie şoferul. Numai că era de părere că se parfuma cam tare. Mirosea cam neplăcut. Din cauza asta nu voia să doarmă cu ea. Cum terminau treaba, o trimitea în camera cea mică, unde nu prea merge aerul condiţionat...

Iată un adevărat gentleman.

– Şi, în plus, Mamie vorbea mult, continuă Phocas. Cred că din cauza asta domnul Hughes i-a cerut colonelului Bolongo să plece.

Malko tresări.

– Colonelul Bolongo? Cine este?

Phocas păstră tacerea câteva clipe, dându-şi seama că a făcut-o de oaie. Apoi se hotărî să continue:

– Colonelul Bolongo este un prieten al domnului Hughes din perioada dinaintea lui Kabila. La o zi după intrarea lui Kabila în Kinshasa, a venit acasă la domnu' şi i-a spus că tuţii îl caută ca să îl omoare. Şi l-a rugat pe domnu' Hughes să-l ascundă! Atunci, s-a instalat în cămăruţă.

Malko simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Cum a putut ignora CIA aşa ceva?

– Ai mai vorbit cu cineva despre colonelul Bolongo?

– Nu, domnu' Hughes m-a pus să jur. Era periculos. El nu mai voia să plece.

– Ştii unde se află acum?

Phocas ocoli o groapă enormă, apoi pe o „mama" îmbrăcată într-un veșmânt larg care traversa trăgând după ea un țânc.

– Nu știu șefu'. Domnu' Hughes l-a forțat să plece pentru că se temea să nu flecărească Mamie ceva. Pentru că ea venea foarte des pe aici.

Erau deja la capătul bulevardului Bokassa.

– Poate că acum e deja mort sau se află în partea cealaltă, la Brazzaville, adăugă șoferul.

– Ne întoarcem acum la ambasadă, spuse cu voce fermă Malko.

Phocas l-a măsurat atunci cu o privire neliniștită.

– N-o să am probleme, șefu'?

– Nu, îți promit că nu. Dimpotrivă. Dar de ce nu ai spus până acum nimic despre colonelul Bolongo.

– Domnu' Hughes mi-a spus să nu vorbesc cu nimeni. Eu sunt un simplu șofer. Nu vreau să mă amestec în poveștile astea... Când domnu' Hughes avea poftă să facă o siestă deocheată, mă trimitea să o aduc pe Mamie.

O „siestă deocheată" nu era o expresie tocmai zaireză.

– Ce vrei să spui cu asta?

Phocas zâmbi cu înțeles.

– Domnu' Hughes spunea așa: „Caut-o pe Mamie, am chef de o siestă deocheată". El i-a dat și un telemobil ca să o poată găsi mai ușor. Niciodată nu se știa pe unde umblă...

Iată încă o informație pe care Irving Scott nu o știa.

– Și unde te duceai să o cauți? La ea acasă?

– O nu, prin baruri ca *Seguin* sau *Domino;* sau la hotelul *Memling.*

– Mamie a mai dat vreun semn de viață după moartea lui Hughes Thomas?

– Nu, probabil că a citit ziarele.

Ajunseseră deja la ambasadă.

Malko l-a rugat pe șofer să-l aștepte în hol și și-a anunțat sosirea la șeful centralei. Îl găsi pe acesta scufundat într-un teanc de telegrame ce trebuiau expediate.

– Aveți deja noutăți?

– Poate că da, făcu Malko. Cunoașteți un anume colonel Bolongo?

– Da, desigur. Kengi Bolongo era numărul trei în DSP. De ce?

– Avea vreo legătură cu Hughes Thomas?

– Era unul dintre zairezii cu care avea legături.

– Știați că Hughes Thomas l-a găzduit la el după 17 mai?

Americanul păli.

– *What?* Dar eu am crezut că Bolongo a fugit la Brazzaville sau în altă parte.

– Fugise cu siguranță, dar pe malul acesta al fluviului. Era sub protecția lui Hughes Thomas, agent al guvernului american.

– *Oh, my God!* făcu americanul prăbușindu-se în fotoliul său. Este îngrozitor! Dementul acesta s-a lăsat târât într-o poveste tare murdară. Așa se explică cele trei sute cincizeci de mii de dolari.

Pradă unei mari emoții, Scott înșfăcă bricheta Zippo din tocul ei și aprinse cu o mână nesigură o Gauloise blonde. Malko înțelegea bine emoția șefului centralei. Dosarul răposatului Hughes Thomas începea să devină din ce în ce mai voluminos.

– Eu cred că afacerea este și mai serioasă, zise el. În aparență, toată povestea cu banii nu este legată de colonelul Bolongo. După spusele grădinarului, Mamie a fost cea care i-a adus lui Thomas o valiză în dimineața aceea. După toate aparențele, cea care se află aici. Pe de altă parte, Thomas i-a încredințat lui Mamie un celular pentru a o putea găsi mai ușor atunci când i se aprindeau dorințele sexuale.

– *My God!* suspină Scott.

Nu mai lipsea decât să se închine... Fără milă, Malko continuă:

– Apelul telefonic trimis de Thomas cu puțin timp înainte de moartea sa era adresat, se pare, acestei Mamie. Eu cred că avea întâlnire cu ea. Probabil că l-a chemat prin celularul ei. Bun. Și acum să rezumăm. În cursul dimineții, ea îi aduce și îi încredințează o valiză cu trei sute cincizeci de mii de dolari. La sfârșitul zilei, ea îl cheamă la o întâlnire neprevăzută care ia o

întorsătură rea pentru că este ucis. Din acest moment, Mamie nu mai dă nici un semn de viață și nici nu încearcă să-și recupereze valiza plină cu dolari. Nu vi se pare cam straniu?

– Cum să nu? recunoscu Irving Scott.

– Deci, ori Mamie a murit, ori are un motiv foarte întemeiat ca să nu-și revendice valiza.

– Ca de pildă?

Malko îi adresă un surâs rece.

– Când vom cunoaște acest motiv, vom ști probabil și motivul pentru care a fost ucis Hughes Thomas. Acum trebuie cu orice preț să o găsim pe Mamie.

– Mi se pare corect, aprobă Irving Scott. Dar cum?

– Încă nu știu, mărturisi Malko. Phocas poate fi de ajutor. Precum și ceilalți. Trebuie doar să am „putere de convingere".

– Deci aveți nevoie de bani, conchise Scott.

– Exact.

Americanul rămase liniștit câteva clipe, trăgând din țigară. Apoi se ridică, se îndreptă spre dulapul său blindat și scoase valiza cu dolari.

– Ce faceți? întrebă Malko.

Irving Scott îl privi cu un zâmbet șters.

– Banii aceștia nu au fost încă luați în evidență de către contabilul centralei. Ca să oficializez prezența lor aici, trebuie să ofer o explicație, deci să-l implic pe Hughes Thomas. Atât timp cât nu știu ce s-a întâmplat, prefer să evit acest lucru. În concluzie, cele trei sute cincizeci de mii de dolari nu există.

Ridică capacul, luă un teanc de bancnote și îl întinse lui Malko zâmbind cu înțeles.

– Suma de zece mii de dolari vă va ajuta să dezlegați limbile... Nu este nevoie să justificați cheltuielile, așa cum se procedează de obicei. Când totul se va clarifica, vom vedea ce vom face cu restul.

Malko băgă banii în buzunar, își luă rămas bun de la șeful Centralei CIA și coborî să se întâlnească iar cu Phocas, care era în mod vizibil neliniștit. Malko așteptă să fie la adăpostul ferestrelor fumurii ale Cherokee-ului ca să scoată din teanc câteva bancnote de o sută de dolari și să i le dea.

– Phocas, acesta este un avans, spuse el. Când vom reuși să descurcăm ițele, vei primi de zece ori mai mult. Bine?

Tulburat, burundezul i-ar fi sărutat mâinile. Apoi demară ca un nebun și puțin a lipsit ca să nu dea peste un micuț *chégué* care cerșea. Banii primiți reprezentau trei salarii.

– Astă seară vom merge la *Savanana*. Acolo, toată lumea o cunoaște pe Mamie.

Capitolul IV

O negresă împopoțonată cu o perucă roșcată cu părul lins, îmbrăcată cu un tricou mulat pe corp și pantaloni albi, își ondula trupul pe loc, la marginea ringului de dans. Ea țintuia cu ochi arzători un alb pe care îl depășea cu cincisprezece centimetri. Cu o șapcă îndesată pe cap și cu ochii albaștri ieșiți din orbite, el se sprijinea de un stâlp, în timp ce șoldurile fetei mimau cu o precizie evocatoare ceea ce îi propunea în schimbul a patruzeci de dolari SUA sau a șase milioane de zairi noi. Un fel de coit forțat, dar conștiincios. În plus, ea dansa bine în ritmul drăcesc de dombolo, jumătate rock, jumătate slow.

În spatele ei, era o magmă de corpuri înlănțuite, ce se reflectau în oglinda imensă care înconjura ringul. Perechile, scufundate într-un vis erotic, strâns lipite, se mișcau domol. Unele fete dansau singure sau între ele. Cele care frecventau *Savanana*, veneau aici nu numai ca să-și valorifice grațiile, ci și ca să se distreze în stil african: să danseze, să bea bere și să cocheteze. De fapt, nu erau adevărate profesioniste. Dar, în Zair, o încântătoare prezentatoare de televiziune câștiga douăzeci și cinci de dolari pe lună... Atunci era tentant să-și „scoată crupa la vânzare".

Îngrămădiți de-a lungul barului, cu paharele în mână, clienții potențiali, albi și negri, înghesuiți unii în alții încercau să repereze siluetele mai sexy. Fetele rivalizau printr-o ținută nu lipsită de imaginație: rochii de dantelă, „colanți" mini, machiaj exagerat; totul însă mai păstra o urmă de pudoare, decolteurile fiind practic inexistente. Se putea spune că fetele de la *Savanana* se distingeau mai mult prin crupele lor venusiene, decât prin importanța acordată sânilor.

Fata cu pantalonii albi, obosită de a-l mai convinge pe clientul care părea lipit de stâlpul său, s-a întors către Malko ondulându-se în continuare în ritmul muzicii, cu privirea ațintită fix în ochii lui. Phocas rânji discret.

– Șefu', fata asta a pus ochii pe dumneavoastră.

Trecuse o oră de când aterizaseră la *Savanana*, local la modă, aflat în imobilul Gecamine, la capătul bulevardului 30 lunie, ca să o caute pe Mamie. Fumul era așa de gros, încât puteai să-l tai cu cuțitul. Era o magmă de atingeri și flirturi, într-o obscuritate aproape totală și o căldură tropicală care îți usca gâtlejul. Malko se afla la a treia cupă de Taittinger Comtes, șampanie albă din 1988. Phocas, care părea să cunoască multă lume, interogase deja o mulțime de fete. În zadar însă. Nimeni nu o văzuse pe Mamie și nici pe sora ei, Gisèle. Nu era un lucru de mirare pentru că surorile obișnuiau să dispară uneori cu săptămânile, fără un motiv aparent. Erau plecate în satul lor, sechestrate de vreun amant gelos sau pur și simplu, bolnave.

Fata în alb se apropie. Era înaltă, dreaptă, cu privirea fixă, cu un zâmbet de târfă pe buzele groase și cu coapsele agitate de un vârtej diabolic. Prin lastexul strălucitor al pantalonilor, muntele lui Venus se contura provocator, cu o precizie aproape anatomică, în mișcările unduitoare ale șoldurilor.

Ea se opri la câțiva centimetri de Malko și se răsuci încet cu mișcări de felină. El își coborî privirea înțelegând demersul ei clar. Fata avea o nebunie de crupă, visul imposibil al sodomitului. Fesele ei erau înalte, rotunde ca două mingi și deveneau și mai ațâțătoare datorită albului fosforescent al pantalonilor. Ea începu să-și frece cu nerușinare fundul de el și să se lipească provocator sub privirile amuzate ale lui Phocas. Era ceea ce se cheamă un avans direct.

Malko prinse fata de șolduri cu amândouă mâinile, cu intenția fermă de a o îndepărta. Interpretând greșit acest gest, ea se îndesă și mai tare în el apăsându-i cu fesele partea de jos a pântecelui. Apoi alunecă și îl privi cu tupeu.

– Îmi faci cinste cu o bere? întrebă ea cu o voce languroasă. E foarte cald aici.

Barmanul, dresat bine, pregătise deja halbele. Fata își umezi buzele și îl luă pe Malko de mână, încercând să-l excite

de astă dată cu fața întoarsă către el. Atunci, el îi șopti la ureche:

– Cunoști o fată pe nume Mamie?

La *Savanana*, toată lumea se tutuia.

– Pe Mamie, da!

– Știi unde se află?

Ea se retrase un pic.

– Vrei să o ai?

– Mi-ar face plăcere.

– Nu este aici în seara asta.

Fata își îndesă mutrica în gâtul lui și începu să-l lingă ca un animal. Mâna lui Malko, așezată pe coapsă, alunecă și întâlni crupa ce îi veni în întâmpinare. Brusc, el uită de CIA și de problemele ei. Datorită șampaniei, căldurii și ambianței electrice, Malko redevenise un animal. Partenera sa îl simți și se îndesă și mai puternic în el.

– Am putea merge jos, sugeră ea.

Malko se agăță de misiunea sa ca un înecat.

– Aș vrea s-o găsesc pe Mamie.

– O să ți-o găsesc, îi promise fata. Pe mine mă cheamă Septime.

Apoi el o luă de mână și o târî prin mulțimea dansatorilor. În spatele barului, alături de scara care ducea la subsol, exista un loc întunecat unde se odihneau fetele. S-au oprit acolo și fata îi strecură limba lungă până în fundul gâtlejului.

– Haide, făcu ea arătând către scară.

Malko se lăsă în voia ei. Jos, la capătul scărilor, îi aștepta un negru pe culoar puternic luminat. Văzând că ezită, îl împinse într-o cămăruță tapisată cu catifea albastră. După treizeci de secunde, se strecură și Septime. Privirea ei l-ar fi aprins și pe un eunuc. Începu să se frece de Malko, mângâindu-l peste pantaloni. Apoi, cât ai clipi, își lepădă „colanții" și pantofii, dezvăluind o nebunie de crupă maronie ca ciocolata. Tot într-o clipă, ea îl eliberă pe Malko. Ghemuită înaintea lui, îi administră o scurtă felație, după care se ridică. Ochii erau lăptoși. Fără să-i acorde lui Malko nici un pic de răgaz, fata scoase la iveală un prezervativ și i-l puse. Apoi se întoarse cu fața în jos și, sprijinită în coate, își înălță crupa.

– Acuma, *mundelé*, sparge-mă, făcu ea.

Acesta nu era cu siguranță amorul curtenitor: Malko, un pic rușinat, avu o mică ezitare. Apoi, un impuls venit din alte vremuri, îi alungă toate scrupulele. Dur ca o spadă, el se înfipse între fesele ciocolatii. Când răsună țipătul Septimei, el era înfipt până la rădăcină în această crupă apetisantă. Sprijinită bine, cu bustul înclinat la treizeci de grade, tânăra negresă începu să-și balanseze șoldurile, ca și cum ar fi dansat, acest lucru excitându-l și mai mult. Malko avea un singur țel: să pironească, să domolească această crupă fantastică ce îl prinsese în capcană și îl strângea până la epuizare.

Malko își încetini cursa pentru a profita mai mult de senzația asta, dar simți că bunele sale intenții nu pot dura mult. Își încleștă degetele pe sfârcurile sânilor mulați în tricou, așa cum un înecat se prinde de un colac. Plin de sudoare, ieși din crupa ce explodase. Septime gemea, se răsucea, își balansa fesele înnebunindu-l și mai tare. Atunci explodă și el cu un răcnet atât de puternic, că ar fi putut fi auzit de la bar. I se întâmplase ceva sălbatic, primitiv, care îl golise de gânduri, dar plutind în al nouălea cer.

Septime se degajă cu grație, eliberându-l pe Malko, și își puse colanții strălucitori. Cu un surâs gurmand, ea băgă în buzunar cei patruzeci de dolari primiți de la Malko.

– Dacă mi-o găsești pe Mamie, îți dau tot pe-atât, îi promise el.

– Vino mâine din nou, o voi aduce și pe ea! I-a asigurat tânăra negresă în timp ce își refăcea machiajul. Știi că o să mă doară sânii din cauza ta...

Este adevărat că se purtase cu sălbăticie. Fata ieși înaintea lui, permițându-i să admire încă o dată acel dos incredibil, de neuitat! Ea urca scara strâmtă mișcându-și fundul în continuare și, înainte de a se pierde în furnicarul din bar, se mai întoarse o dată și îi aruncă de sus o privire desfrânată.

Malko își zise că ființa asta avea „numărul fiarei" cuibărit în firea ei. Ea l-ar fi făcut și pe cel mai sfânt om să-și încalce jurământul de castitate.

Phocas nu mai era singur la bar. O negresă înaltă, îmbrăcată cu o rochie de muselină, ce descoperea niște

picioare fine, cu ochi ieșiți puțin din orbite, cu bust onest și cu bărbie energică îl învăluí pe Malko cu o privire stăruitoare.

– V-o prezint pe Joséphine, explică Phocas. Este patroana localului *New Jeans*. Vine aici să asculte muzică.

Într-adevăr, negresa nu avea atitudinea obraznică a celorlalte fete. Într-o ținută elegantă, cu talia strânsă de o curea din piele, dar machiată normal, bea o cupă cu Original Margarita, Cointreau, tequila și lămâie verde, spre deosebire de restul fetelor.

– Îmi place mult să dansez, îi explică ea, asta mă destinde după munca la restaurant. Vii, Phocas?

Șoferul defunctului Hughes Thomas o urmă în ringul de dans. Ei au început să danseze foarte decent și Malko putu să observe un mic și fin lănțișor de aur prins de glezna Joséphinei. Era semnul de recunoaștere al lesbienelor. Ciudat. Se mai servi cu o votcă. Cum să o găsească pe Mamie? Septime se unduia și se agita din nou ca o nebună în mijlocul ringului, cu brațele ridicate deasupra capului. Oare putea să conteze pe ea? Cu cât se gândea mai mult, cu atât moartea lui Hughes Thomas semăna cu o reglare de conturi în stil african ce mirosea a lovele și nu avea nimic de-a face cu CIA.

Paranoici, americanii și Kabila, vedeau peste tot numai comploturi. Își propuse ca în patruzeci și opt de ore să o găsească pe Mamie. După aceea, se va putea bucura iar de castelul său Liezen și de serile de vară.

Joséphine și Phocas reveniră. O fată imensă, însărcinată, cu burta până la gură și un piept enorm, se apropie și comandă cu o voce suavă:

– Aș dori o bere.

– De ce bei bere? o întrebă Joséphine. Nu este bine pentru micuțul tău.

Fata își întoarse privirea.

– Beau ca să capăt curaj, murmură ea cu o voce de copil.

Apoi dispăru, ca și Phocas. Oamenii intrau și ieșeau fără încetare. Joséphine își puse mâna pe mâna lui Malko.

– Mă inviți la dans?

Vocea ei era dulce și prietenoasă, fără nici o urmă de afectare. Tocmai se cânta un slow; energia ce era degajată de

trupurile care se atingeau neîncetat pe ring ar fi putut pune în mișcare o centrală electrică. Joséphine îl înlănțui cu gingășie, mult mai delicat decât vecinele ei. Sânii ei ascuțiți se afundau în cămașa de mătase a lui Malko. Dansa bine, cu senzualitate, cu ușoare unduiri ale bazinului de un erotism subtil. Modul în care își apăsa muntele lui Venus de corpul lui dezmințea semnificația lănțișorului de la gleznă. În mijlocul celui de al doilea slow, ea spuse:

– Phocas mi-a spus că o cauți pe Mamie.

– Da, răspunse Malko. O cunoști?

– Cine nu o cunoaște pe Mamie?... Fata asta are mult succes și Hughes o plăcea foarte mult, adăugă ea zâmbind ușor.

Continua să se lipească de Malko ca o liană.

– Dar a dispărut, remarcă Malko.

– Probabil că i-a fost frică, din cauza morții lui Hughes, dar va apărea cu siguranță.

– Nu există nici un mijloc să o găsim mai repede?

Joséphine nu răspunse imediat. Pe urmă, când slow-ul s-a terminat, îi propuse:

– Vino mâine la restaurantul meu. Voi încerca să mă interesez pe ici, pe colo. Țineam mult la Hughes. Mă întreb cine a putut să-l omoare. Nu făcea rău nimănui.

Când se întoarseră la barul încă aglomerat, Phocas apăruse iar. Era ora trei dimineața. Joséphine căscă.

– Ești cu mașina? întrebă ea.

– Bineînțeles, făcu Malko. Dorești să te conduc?

– O, merg doar până la *Seguin*, nu mi-e somn. Am acolo o întâlnire.

După cuptorul și tumultul din local, liniștea bulevardului 30 Iunie era ca un balsam. Trei soldați cu berete roșii se plimbau în fața intrării localului, la parterul clădirii Gecamine care, datorită culorilor sale maro și negru, semăna cu un templu incaș. Cel mai înalt dintre soldați se apropie de Malko și îl întrebă cu o voce timidă:

– Șefu', îmi puteți plăti o bere?

Malko îi întinse patru bancnote de cincizeci de mii de zairi noi și soldatul îi mulțumi cu căldură. Terenul putea fi alunecos.

Curând ar fi putut deveni mai puțin politicoși, iar când ți se cere o bere cu un Kalașnikov...

În mașină, Joséphine se ghemui lângă Malko. *Seguin* nu se afla departe. Joséphine se aplecă spre Malko și, apropiindu-și buzele de gura lui, își strecură limba agilă până la omușor.

– Noapte bună, pe mâine. Sper să am noutăți. Ea sări din mașină și se îndepărtă legănându-și șoldurile fine, mai puțin spectaculoase decât ale Septimei, dar mult mai reale. Malko își zise că, având două vătraie în foc, șansele lui în conducerea anchetei se dublau. Acum, când momentele de plăcere trecuseră, îi era rușine de episodul petrecut la *Savanana*. Dar mai bine să aibă remușcări decât regrete.

Restaurantul *New Jeans* nu inspira încredere. Era un birt murdar între bulevardul Kasavubu și strada Mpolo, foarte aproape de bulevardul 30 Iunie. În afară de trei barmanițe, nu era nimeni înăuntru. Un negru îl conduse pe Malko într-un separeu cu boltă, de asemenea pustiu.

– Joséphine este aici? întrebă Malko.

– Nu, încă nu a sosit, șefu', dar trebuie să vină, răspunse chelnerul.

Acesta dispăru și reveni după câteva clipe ducând ceremonios o frapieră în care se lăfăia o sticlă Taittinger Comtes de Champagne roze din 1993 și o cupă.

– Sunteți un prieten al doamnei Joséphine și trebuie să vă servim cum se cade, explică el turând în cupă lichidul de culoarea ambrei.

Phocas se instalase înăuntru la bar. Până să-și facă apariția Joséphine, Malko avu timp să comande raci și un file la grătar.

Fără să facă mofturi, ea se aplecă să-l sărute. Avea o rochie de dantelă neagră elegantă, ciorapi negri, deși era cald, pantofi escarpen și un machiaj discret. Fața ei avea trăsături destul de neplăcute, dar privirea tulburată îi dădea un șarm aparte. Ea se așeză în fața lui Malko și cerul chelnerului să-i prepare un Original Margarita, specificând dozele respective de

Cointreau, tequila „Tres Magayes" și lămâie verde. Apoi își aținti privirea în ochii lui Malko.

– M-am întâlnit cu Septime la *Seguin* și mi-a vorbit despre tine, făcu ea.

Malko se simți puțin cam stânjenit. Privirea Joséphinei îi arăta că este perfect la curent cu ce se întâmplase. Ea surâse cu indulgență.

– Toți *mundelé* sunt atrași de Septime. Datorită fundului ei. S-ar putea crede că europencele voastre nu au forme. Aici este ceva normal. Știu o grămadă de fetițe de doisprezece ani mult mai bune decât Septime... Și mult mai ieftine.

– Eu..., începu Malko.

– Septime nu o cunoaște bine pe Mamie, spuse cu blândețe patroana localului *New Jeans*. Toate fetele astea se află în competiție. Ea ar fi în stare să-ți spună orice.

– Cu atât mai rău, făcu Malko.

De fapt nu regreta deloc fulgerătoarea sa întâlnire cu târfa neagră. Racii comandați sosiră la masă în același timp cu cocteilul Original Margarita comandat de Joséphine.

Chelnerul scoase sticla de șampanie din frapieră și umplu cupa lui Malko.

– Este bună? întrebă Joséphine cu un ton detașat.

– Minunată, aprecie Malko.

Joséphine zâmbi.

– Hoții au golit toată pivnița fiului lui Mobutu și mi-au adus-o... Așadar, încă nu ai reușit să o găsești pe Justine Bazamou?

– Din păcate, nu, recunoscu Malko.

Joséphine își încrucișă picioarele cu un foșnet și se aplecă deasupra mesei cu un zâmbet complice.

– Ei bine, eu știu unde se află Mamie, zise ea cu jumătate de glas.

Capitolul V

Malko lăsă jos furculița și sondă privirea tulburată a Joséphinei.

– Spui drept?

– Desigur. Se pare că este bolnavă și nu vrea să iasă din casă.

– Cum de ai aflat?

Joséphine îi zâmbi complice.

– După ce am plecat de la *Seguin*, m-am întors la *Savanana*. Acolo cunosc pe toată lumea. Africanii sunt vorbăreți și mie îmi spun tot. Mamie se ascunde într-un apartament de pe bulevardul Bokassa, aproape de piață. Acolo locuiesc multe dintre fetele care lucrează la *Savanana*. Ele ocupă două etaje întregi și există oameni care au grijă de ele. Va fi greu să vorbești cu ea. Nici nu știu dacă ar fi indicat...

Tonul vocii ei îl puse în gardă pe Malko. Ea scosese un pachet de Gauloises blondes din geantă, iar Malko se grăbi să-i aprindă țigara cu bricheta sa, un Zippo din argint masiv marcat cu armele stemei sale. Joséphine o luă între degete și o mângâie cu admirație.

– Ce frumoasă este. Aceasta este însemnul tribului tău?

– Ceva în genul ăsta; acceptă Malko. Și de ce nu ar trebui să mă întâlnesc cu Mamie?

Joséphine îl privi cu o ușoară ironie.

– Dacă o vrei numai pentru fundul ei, există și alte fete cel puțin la fel de frumoase. Dar dacă există un alt motiv... ar putea fi periculos.

Malko simți cum pulsul i se accelerează.

– Periculos? De ce?

Patroana bombei *New Jeans* suflă fumul afară.

– Nu știu. Lui Mamie îi este frică. Nu vrea să se afle unde stă. Nu iese pe afară pentru că este convinsă că cineva vrea să o ucidă...

– De ce?

– Nu știu.

Era clar că tipa nu voia să vorbească în plus. Oare ucigașul lui Hughes Thomas o urmărea și pe Mamie? Malko nu mai insistă.

– Ce aș putea face?

– Cel mai bun lucru ar fi să o aștepți pe sora ei Gisèle să iasă din apartament, îl sfătui Joséphine. Ieri seară, era cu un american. S-a întors acasă foarte târziu. Cu siguranță că se va duce la piață după cumpărături. Asta, cam pe la orele trei. Nu vreau însă să se afle că eu te-am sfătuit. Nu vreau să mor de rafalele unui Kalașnikov...

După o perioadă de tăcere, continuă:

– O să-i explic lui Phocas unde se află imobilul.

– Mulțumesc, spuse Malko schițând gestul de a se ridica.

– Îți doresc succes, făcu Joséphine oprindu-l cu o mișcare a mâinii.

Ea se ridică imediat după ce termină cocteilul și intră în restaurant cu gesturi senzuale. Nu se vindea pentru patruzeci de dolari, dar era vizibil faptul că Malko nu îi este indiferent.

Acesta pipăi crosa armei sale Beretta 92 prin tocul în formă de banană. După avertismentul tinerei zaireze, nu regreta că este înarmat. Phocas apăru la fel de rezervat și de respectuos.

– Doamna Joséphine mi-a explicat. Trebuie să mergem pe bulevardul Bokassa.

Automobilul Cherokee era parcat în fața magazinului închis al firmei Maler Aviation, la treizeci de metri distanță, dacă mergeai drept, de imobilul semnalat de patroana bombei *New Jeans*. Bulevardul Bokassa urca dinspre sud în sens unic către bulevardul 30 Iunie. Era o arteră desfundată, plină de noroi și

sufocată de o circulație intensă. Așteptau deja de o jumătate de oră, când Phocas anunță cu glasul său plăcut:

– Cred că o văd pe Gisèle.

Malko observă o negresă îmbrăcată cu jeanși care se îndrepta către piață. Phocas demarase deja și, depășind un camion verde transformat în autobuz, o ajunse din urmă. Gisèle se întoarse când o claxonă și, recunoscându-l pe Phocas, îi surâse. Însă zâmbetul îi pieri imediat ce îl observă pe Malko.

Burundezul sări din mașină și îi veni în întâmpinare. Malko asista de la distanță la scurta lor conversație. În cele din urmă, sora lui Mamie consimți să-l urmeze pe Phocas până la Cherokee și să se urce în mașină. După ce îi întinse o mână fără vlagă lui Malko, își întoarse privirea de la el. Avea trăsături fine, părul foarte scurt, frizat, un corp grațios, fără forme deosebite.

– Sunteți prietenul lui Hughes? îl întrebă ea cu timiditate.

– Da.

– Nu vă cunosc.

– Nu eram la Kinshasa.

Phocas întoarse mașina care se hurduca pe un drum și mai desfundat decât bulevardul Bokassa. Pe urmă, opri și coborî, lăsând-o pe fată singură cu Malko.

– Aș dori să mă întâlnesc cu sora dumneavoastră, făcu Malko fără nici un preambul.

– Nu este aici. S-a întors în satul nostru pentru că este bolnavă. Poate se va întoarce la sfârșitul lunii.

Tânăra negresă rosti minciuna cu ochii plecați și cu voce mecanică.

– Unde este satul vostru? insistă Malko.

Sora geamănă a lui Mamie schiță un surâs slab.

– O, este în Zairul de Jos. Nu puteți ajunge acolo pentru că nu sunt șosele. Și apoi este foarte greu de găsit...

Fata pusese deja mâna pe portieră. Malko simți că trebuie să joace o carte mare.

– Mamie i-a încredințat lui Hughes o valiză care conține mulți bani. Dolari. Voiam să i-o înapoiez.

Privirea Gisèlei alunecă în altă parte și spuse cu un glas nesigur:

– Nu știu, Mamie nu are mulți bani.

Malko o apucă de mână.

– Trebuie să o văd pe Mamie, făcu el. Eu sunt un prieten și vreau să o ajut. Cred că este amenințată. Cred că știți că Hughes o iubea mult.

Negresa clătină din cap fără să zică nimic. Tăcerea se prelungea. Cu privirea plecată, ea se chircise ca un animal hăituit. Se vedea că se confruntă cu o dilemă ce o depășește. În cele din urmă, cu o voce imperceptibilă, spuse:

– O să văd ce pot face.

– Mamie trebuie să aibă telefonul pe care i l-a dat Hughes Thomas, insistă Malko. Eu utilizez aparatul lui Hughes. Ea cunoaște numărul.

Tânăra femeie deschise portiera și sări jos fără să răspundă. Înainte de a se îndepărta, îi zise lui Malko:

– Cunoașteți localurile *Savanana* și *Seguin*?

– Da.

– Treceți pe acolo în seara asta. Voi fi acolo și vă voi spune.

O luă la fugă, iar Malko o privi cum se strecoară printre camioane. Avu un moment de ezitare. Ar fi vrut să se întoarcă și să pândească în fața imobilul de pe bulevardul Bokassa, dar la ce bun? Nu putea să o tortureze pe Mamie ca să spună ceea ce știe. Trebuia să aibă încredere în lăcomia ei. Trei sute cincizeci de mii de dolari era o sumă pe care ar fi putut să o scoată în zece ani punându-și fundul la bătaie ca o stahanovistă.

* * *

Malko trecu pragul bombei *Seguin* și își roti privirea prin sala aflată în penumbră.

Ringul de dans era gol, iar câțiva emigranți ședeau spânzurați la bar în timp ce fetele, regrupate în fundul sălii, stăteau pe banchete. Una din ele se ridică și se îndreptă către Malko. La început, el crezu că era sora lui Mamie, dar cea care

se apropia era mult mai solidă, cu corpul strâns într-o roșie neagră, decoltată, care îi ajungea până la glezne. Avea o frumoasă figură hieratică și un zâmbet sfidător. Ea înainta cu un mers un pic țeapăn, balansându-și brațele ca un manechin la o prezentare de modă. Când ajunse în dreptul lui Malko, își schimbă direcția și trecu prin fața lui. În acest moment, ea prinse cu putere în mâna dreaptă atributele sexuale ale acestuia și-l trase până la perete. Sufocat, el se uită la ea.

Fata zâmbi, buzele groase îi dezveliră dinții evocându-i un animal feroce. Degetele slăbiră strânsoarea în timp ce spuse cu o voce răgușită:

– *Siba Ngayi*[1]

Atunci degetele ei îl prinseră iar și începură un masaj delicat. Asta da, meseriașă!

Îngrozit, Malko bătu în retragere sub privirea ironică a patronului retras în spatele barului său. *Seguin* era cu siguranță o bombă mult mai deocheată decât *Savanana*, cu toate că se conducea după aceleași principii. Patronul, un colos cu privirea amenințătoare, părea scos dintr-o carte cu benzi desenate *Chéri-Bibi*. Cunoscându-și interesul, el veghea la rentabilitatea barului său, adresând priviri cleioase emigranților care, după gustul său, consumau destulă bere. Un belgian umflat, în stiulul roz flamand, sughița la bar cu brațul înfundat până la cot în decolteul unei fete ce râdea gâlgâit. Între aceste târfe, indiscutabil mult mai agresive decât cele de la *Savanana*, și micuții albi vlăguiți și arongați care țeseau și puneau la cale intrigi în costume de piele, imitație Ralph Lauren, nu-ți mai rămânea decât să te împuști. Malko făcu stânga-mprejur, gata să verse.

Pe lângă *Seguin*, *Savanana* era un izvor de tinerețe... În timp ce se urca în BMW-ul lui Hughes Thomas – Cherokee fiind la reparat – auzi niște împușcături. Erau rafale de arme automate însoțite de zgomote mai surde, de mortiere grele.

– Ce înseamnă asta ? îl întrebă pe Phocas.

– Se aude pe malul celălalt al fluviului, la Brazzaville, îi explică burundezul. Din această după-amiază, „zulușii"

---

[1] *Ia-mă (n.a.)*

preşedintelui Lissouba se bat cu „cobrele" vechiului preşedinte Sassou Nguesso. În curând, vor avea loc alegerile.

Frumos exemplu de democraţie ! Armele Kalaşnikov erau cu mult mai performante decât o urnă electorală şi, mai ales, mult mai convingătoare.

La *Savanana* obţinu acelaşi rezultat. Nimeni nu o văzuse pe sora lui Mamie. Malko şi Phocas se instalară la bar şi imediat fură înconjuraţi de fete care se înghesuiau în ei, fulgerându-i cu ocheade focoase. Septime nu se vedea pe nicăieri. Era plin de fete impresionante, imense şi de fauna tipică a emigranţilor cu privirea lubrică în faţa acestei oferte generoase de crupe. Pe la două, sătul de muzică, Malko s-a decis să plece.

Chiar în acest moment, o fată se strecură spre el. Era chiar sora lui Mamie, în ţinuta „de luptă": rochie mini de un albastru electric, un strat gros de fard şi perucă.

Malko o întrebă ce doreşte să bea, iar ea comandă un Cointreau cu gheaţă şi plecă de lâng el, ca şi cum s-ar fi temut să fie văzuţi împreună... Malko a reperat-o în timp ce discuta cu un tip blond şi vânjos. Discuţia părea destul de animată.

– Ăsta e Willy, un belgian, e tipul ei, şopti şoferul. Este groaznic de gelos, mereu îi face scene.

Asta mai lipsea! Brusc, aşa-zisul Willy o apucă pe Gisèle de braţ şi o târî afară. Malko se luă după ei. Se opriseră pe trotuarul de vizavi şi se certau aprig. Malko rămase la început în umbră ca să-i observe. Tonul discuţiei se aprinse şi mai mult, iar belgianul părea că vrea să o ducă pe negresă la o maşină parcată în apropiere. Era clar că nu aveau să revină la *Savanana.*

Malko grăbi paşii, ajungându-i din urmă în clipa în care tipul deschidea portiera Jeepului cu intenţia să o împingă pe fată înăuntru. Văzându-l pe Malko, Gisèle începu să proteseze cu şi mai multă vigoare. Atunci îl văzu şi agresorul şi se opri brusc, răstindu-se la Malko:

– Ce mai vrei şi tu?

– Vreau să o laşi în pace pe fata asta, zise calm Malko.

Sufocându-se de furie, celălalt îi dădu drumul surorii lui Mamie şi se năpusti asupra lui, cu statura mătăhăloasă care îţi amintea de un ţapinar sau de Robocop. Fără să scoată o

vorbă, acesta îl prinse pe Malko de gât strângându-l cu putere, și îl proiectă cu violență într-o mașină ce staționa.

– Întinde-o, băgărețule, că îți sfărâm scăfârlia ! se rățoi el.

Avea un puternic accent belgian și era ras în cap. Frumos model de colonizator ! El îl lăsă pe Malko și scoase de la brâu un cuțit cu lama de cincisprezece centimetri, al cărui vârf fu proptit în ficatul lui Malko.

– Nu te cunosc, făcu malacul. O ștergi sau o mierlești! Fata asta este a mea. Ai înțeles?

El se întoarse și se îndreptă spre mașină. Imediat însă încremeni locului. Auzise declicul culasei armei Beretta 92. Cu un glas rece, Malko îi ordonă:

– Te urci în mașină singur. Repede, dacă nu, ești un om mort.

Belgianul rămase mut de stupefacție. Tonul lui Malko era fără replică. Tânăra negresă se strecură ca un șoricel în spatele lui Malko, terorizată. Belgianul mormăi câteva înjurături pe înfundate. Se vedea cât de colo că era un dur doar în aparență. Simțise că Malko era gata să se folosească de armă și, în silă, se urcă în Jeepul său și demară cu brutalitate, lăsând pe bulevardul 30 Iunie o dâră lungă și neagră de cauciucuri. Malko auzi un glas batjocoritor în spatele lui:

– Bravo, șefu', bine i-ați făcut! *Mundelé* ăla este un ticălos. Bate fetele și nu le dă niciodată nimic. În plus, era și prietenul lui „Saddam Hussein".[1]

Malko o recuperase pe Gisèle și o ajuta să se urce în BMW. Imediat, ea îi explică:

– Nu am știut că va veni acolo! Willy a stat cu mine fără să plătească și acum nu vrea să mă lase în pace. Înainte, nu îndrăzneam să-l refuz pentru că mă amenința că mă dă pe mâna oamenilor din DSP. Dar, nu mai este același lucru.

– Ai vorbit cu sora ta?

– Da.

– Și?

– Este bolnavă.

Se vedea că încearcă să câștige timp.

– I-ai spus de bani?

---

[1] *Kongolo, fiul lui Mobutu, (n.a.)*

– Da, admise ea din vârful buzelor. Dar Mamie se teme. Nu vrea să vă vadă.

– Nici ca să-și recapete banii? Ce are de ascuns?

După o scurtă tăcere, sora lui Mamie spuse repede:

– Mamie vrea să plece din Kinshasa. Dacă îi dați banii și o ajutați să plece, o să vă spună totul. Dar ea nu a făcut nimic...

– O voi ajuta, dar cum?

– Ar dori să treacă pe malul celălalt al fluviului unde avem niște rude. Dar îi este frică să plece. De când nu mai funcționează *Beach*, este greu. Ca să ia avionul de la N'Jili, este periculos pentru că nu are viză de ieșire din țară. Totul e foarte complicat...

– Ar putea traversa fluviul, propuse Malko. Voi veni să o iau cu o escortă ca să o duc pe celălalt mal.

El remarcase un continuu du-te-vino de pirogi în zona în care fluviul Zair nu avea decât un kilometru lățime, cam prin dreptul Ambasadei Germaniei. Se făcea contrabandă cu benzină și manioc care erau mai ieftine decât în Kinshasa. Într-o jumătate de oră, puteai ajunge pe țărmul celălalt. Câțiva soldați ai Alianței se făceau că supraveghează acest trafic mărunt.

– În regulă. Am să-i spun, admise negresa.

– Când te mai văd?

În Africa, nu exista termenul de precizie. Sora lui Mamie reflectă puțin și spuse:

– Când va fi pregătită, vă voi anunța acasă la domnul Hughes, Phocas mi-a spus că sunteți mereu pe acolo.

– Da, dar când?

– O, asta nu știu. Mamie este foarte bolnavă.

Flașneta africană funcționa iar. Malko suspină. Gisèle sărise din mașină și se pierdu în noapte, iar el se simți frustrat și furios. Phocas apăru zâmbind.

– Merge, șefu'?

– Habar n-am, zise Malko. Să ne întoarcem acasă.

Bulevardul 30 Iunie era pustiu. După zece seara, pe străzi nu vedeai nici măcar o pisică. Oamenii se temeau. Câteva patrule rare ale soldaților din Alianță parcurgeau marile artere. Erau aproape de reședința lui Hughes Thomas, când trei

siluete răsăriră din umbră. Erau soldați înarmați. Unul dintre ei avansă în mijlocul șoselei și le făcu semn să se oprească.

– Este un baraj, a anunțat liniștit Phocas. Acum nu mai este periculos, căci ăștia nu te mai jefuiesc.

El opri mașina, coborând totodată geamul fumuriu cu zâmbetul pe buze. Malko observă fețele celor trei negri care nu păreau deloc amabili. Unul dintre soldați se aplecă și zise sec în franceză:

– Cartea roz.

Ceilalți doi înconjuraseră mașina și se postaseră în spate.

Cu vocea sa dulce, Phocas începu să vorbească în swahili cu omul care îi interpelase. Acesta se încruntă, apoi răspunse. Malko văzu cum trăsăturile burundezului se crispează. Cu surâsul încă pe buze, acesta se întoarse către el și, cu jumătate de glas, îi spuse:

– Șefu', nu miroase a bine. Ăștia nu sunt din Alianță.

– Ieșiți din mașină, ordonă soldatul care nu înțelegea limba swahili.

– Bine, făcu Phocas deschizând foarte puțin portiera.

Chiar în acel moment, el demară brusc, aproape izbindu-l pe soldat. În același timp, el închise portiera și le încuie și pe celelalte. Malko se întoarse și simți cum pulsul i se urcă la o sută cincizeci. Doi dintre soldați aveau Kalașnikovul ațintit către ei.

Capitolul VI

La distanța aceea, glonțul unei puști de asalt străpunge tabla unei mașini ca pe o coală de hârtie. Malko se aruncă instinctiv pe banchetă, cu o fracțiune de secundă înainte de detonație. BMW-ul fu zguduit ca de o mână uriașă. Parbrizul din spate zbură în mii de țăndări, caroseria fu zguduită de o serie de șocuri surde, apoi mașina începu să meargă în zigzag. Unul din pneurile din spate explodase, iar Phocas, care se ținea cât putea de volan, nu mai putea să stăpânească mașina. A fost nevoit să încetinească. Din fericire, căci mașina tocmai intră în șanț.

Malko deschise portiera dinspre el și se rostogoli în iarbă. Reuși să vadă un zid alb, înalt. Imediat, auzi un zgomot neliniștitor: pași grăbiți și grei alergau pe asfalt. Cei trei soldați care îi opriseră alergau spre mașină. Incomodați de întuneric, voiau să se apropie și apoi să tragă. Cu un gest reflex, Malko își duse mâna la centură, dar aceasta era goală.

Cu stupoare, își dădu seama că tocul cu Beretta 92 era pe scaun. Îl scosese înainte de a intra la *Savanana*, unde ar fi riscat să fie văzut... Phocas se apropie de el și îi spuse cu o voce îngrozită:

– Șefu', vor să ne omoare! Sunt oameni din FAZ.

Pașii se apropiau. Mai aveau câteva secunde. Dacă ar fi rămas acolo, nu mai aveau nici o șansă.

Malko se uită în jur. Singura protecție posibilă era fâșia lată de pământ care despărțea șoseaua de fluviul Zair. Aceasta se afla însă de cealaltă parte a șoselei și trebuia să înfrunte un risc foarte mare ca să ajungă acolo... Noaptea nu era atât de întunecoasă pentru a le ascunde siluetele.

– Va trebui să încercăm să traversăm, îi șopti Malko șoferului ghemuit alături de el, în fața capotei BMW-ului.

O rafală se auzi chiar în momentul în care se pregăteau să sară. Unul dintre soldați mătură cu o rafală epava mașinii. Tot atunci, Malko auzi strigătele ce răsunau din partea opusă. Phocas sări ca un drac dintr-o cutie cu resort, țipând în limba lui. Malko observă că soldații avansau acum încovoiați. Unul din ei se aruncă la pământ în mijlocul șoselei, încărcă un Pulimiot[1] și deschise focul asupra agresorilor. Fericit, burundezul spuse:

– Aceia sunt soldații Alianței care păzesc barajul acolo, jos. Au auzit împușcăturile. Le-am spus în swahili ce se întâmplă.

O scurtă rafală de împușcături trase de un Kalașnikov îl făcu să tacă. Cele două grupuri, ascunse în șanțuri, schimbau focuri din plin. Pulimiot-ul lansa rafală după rafală. Se puteau vedea luminile exploziilor.

Urmă o scurtă pauză și apoi se auziră noi rafale. În cele din urmă, un soldat cu beretă roșie apăru lângă ei și deschise focul, împroșcându-l pe Malko cu o ploaie de cartușe goale, fierbinți. Ceilalți continuau să riposteze, dar se îndepărtau. Erau salvați.

* * *

Soldatul cu Pulimiot întoarse cu piciorul cadavrul lungit de-a latul șoselei. Vrând s-o traverseze, bărbatul fusese ciuruit de o rafală a puștii-mitralieră. El era înarmat cu un Kalașnikov AK 64, nou-nouț, cu țeavă scurtă și cu o centură cu încărcătoare de asemenea noi.

Phocas discuta în swahili cu „prietenii" săi. Apoi se întoarse către Malko.

– Aceia erau soldați ai DSP-ului care nu au mai avut timp să fugă. Mai există destui în oraș, lângă Binza-Campagne. Se ascund și atacă lumea. Militarii din Alianță, care îi salvaseră, explică el, păzeau epavele convoiului cu armament al lui Mobutu, abandonat puțin mai încolo. Doi dintre agresori au

---

[1] *Pușcă-mitraleră rusească (n.a.)*

putut să fugă. Malko se uită intrigat la cadavru: soldații pierduți din DSP nu se prea aventurau dincolo de La Gombé, singurul cartier păzit cu strășnicie de trupele Alianței, ale cărui artere largi permiteau o supraveghere ușoară. Ei se aventurau mai degrabă în oraș unde nu existau patrule, în detrimentul civililor fără apărare.

Malko își recuperă cu discreție „banana" din BMW în timp ce Phocas discuta cu soldații. Șoferul veni către el.

– Plec să caut mașina Cherokee ca să vă duc la *Intercontinental*, spuse el.

* * *

Irving Scott își frământa cu ferocitate urechea de plastic. Nici el nu mai credea în hazard.

– Asta e prea de tot, începu el. Această Mamie se ascunde pentru că-i este frică, sora ei este agresată de un belgian din gașca mobutiștilor care vă amenință, iar oamenii din DSP... Încep să cred că Hughes Thomas era amestecat într-o afacere tare dubioasă.

– Dacă totul merge bine, voi pune mâna pe Mamie, zise Malko.

Americanul își întoarse brusc capul către fereastră.

– Auziți ? De azi dimineață, acolo se trage, nu glumă. Folosesc mortiere grele. Locuitorii din Brazzaville încep să se refugieze aici. Credeți că Mamie a dumneavoastră se va arunca în gura lupului ? Chiar dacă ar reuși să traverseze fluviul cu piroga, o înhață de cealaltă parte. Este imposibil să ajungă în centrul orașului sau la aeroport.

– Ce sugerați atunci ?

– Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș interesa mai degrabă de colonelul Bolongo. Cred că el se află în spatele acestei istorii.

– Și unde vreți să mă duc să-l caut ?

Șeful Centralei CIA răspunse fără ezitare.

– De ce nu mergeți să vă întâlniți cu belgianul acela, Willy van Duys ? El era tot timpul încurcat cu mobutiștii. Știu că avea relații cu Bolongo. Locuiește pe strada Concession, în cartierul

Montfleury. Asta dă în bulevardul Nguma, aproape de Palatul de Marmură. Pe acolo nu prea circulă oamenii Alianței și este un loc perfect pentru un tip ca Bolongo.

– Cum vreți să procedez ? întrebă surprins Malko.

Americanul ridică din umeri.

– Nu avem de ales, pentru moment nu există legalitate. Așa că, dați-i bătaie ! Percheziționați-i casa... Eu o să vă pun la dispoziție un tip sigur, Sam Strudwick, care a fost în Marină și lucrează pentru USDS, o unitate de securitate unde are prieteni. Nu ne poate refuza nimic...

Scott stătea ca pe jăratic, iar Malko începu să-i împărtășească punctul de vedere. Atacul căruia îi căzuse victimă nu fusese rodul hazardului. Îi așteptau acolo ca să-i ucidă. Fusese supravegheat. Cu mulțimea de lume care forfotea noaptea în jurul tavernei *Savanana*, ar fi fost imposibil de reperat un spion, și cu ajutorul unui telemobil, se putea comunica ușor. Concluzia era simplă: nu voiau ca el să o întâlnească pe Mamie. Deci nu doreau ca el să afle secretul morții lui Hughes Thomas. Era cu mult mai mult decât o stupidă reglare de conturi în stil african.

– Bine, promise el. Dacă nu dau de Mamie în seara asta, vom face o expediție chiar în noaptea asta. La urma urmelor, am un motiv foarte bun: voi pretinde că el este responsabil pentru agresiunea căreia i-am căzut victimă ieri seară.

– Excelent, aprobă americanul. Puteți fi sigur că Willy Van Duys nu va face o plângere. Iar dacă dați și de Bolongo la el, înseamnă că am făcut un pas de uriaș.

* * *

– Sunt eu, Sam ! anunță tipul scund și vânjos ce avea îndesată pe cap o șapcă din pânză.

Omul recomandat de șeful CIA avea o privire ce fugea în toate părțile, ochi foarte albaștri, o claie de păr roșu și alura generală a unui rozător. Malko se întrebă cum oare îl primiseră cei de la Marină. Îl recunoscu pe tipul care nu onorase nota lacomei Septime la *Savanana*.

USDS era o mare agenție de securitate legată de Ambasada Statelor Unite, iar cei opt sute de membri ai ei asigurau paza ambasadelor și a întreprinderilor. Expatriații de soiul lui Sam Strudwick păreau foarte potriviți pentru treaba asta. În picioare, pe peronul din fața vilei lui Hughes Thomas, el îl examina pe Malko cu trufie. Sub vesta sa de fotograf, cu multe buzunare, se putea ghici tocul unui revolver.

– Știți ce trebuie să facem ? îl întrebă Malko.

– *Yeah.* Domnul Scott m-a pus la curent. Trebuie să-l speriem pe un belgian umflat. Să vedem ce e pe la el pe-acasă.

– Am toate motivele să cred că ascunde la el un colonel de la DSP, îl corectă Malko. Pe acesta îl vreau.

Sam Strudwick ridică din umeri.

– *No big deal.* Toți tipii ăștia care lucrau cu Mobutu sunt acum morți de frică. Ai putea să te duci la ei, să-i jumulesti de bani, să le regulezi nevestele, că nu au curajul să zică nimic. Pe Wily Van Duys al dumneavoastră îl cunosc. A fost tot timpul în gașca lui „Saddam Hussein". Participa la toate bairamurile deșuchiate în vila lui din tabăra de la Tshatshi. Aveți o mașină ? Nu aș vrea să o folosesc pe a mea.

Se urcară în Cherokee ale cărui faruri fuseseră reparate. Phocas era la volan. Strada Concession, aflată în vestul Kinshasei, se afla pe un teren parcelat, amplasat pe o colină și era protejată de o barieră. La vederea albilor, gardianul ridică imediat bariera. Phocas opri masina la cinci sute de metri mai departe, în fața unei porți de culoare verde.

– Am ajuns.

Un negru așezat pe un scaun pliant, îmbrăcat cu o uniformă albastră, făcea de pază într-un mod nonșalant. Sam Strudwick se apropie de el.

– Deschide poarta, îi ordonă, avem întâlnire cu domul Willy.

Paznicul se execută, fără să pună nici o întrebare. Intrară pe proprietate și parcară mașina în fața unei vile mari, cu ferestrele de la parter luminate. Nici nu au avut timp să facă un pas afară din mașină, că ușa de la intrare se deschise și apăru silueta imensă a lui Willy Van Duys care ținea un pahar în mână. Belgianul se răsti:

– Cine e ?

– Musafiri, rânji Sam Strudwick înaintând, ținând vesta îndepărtată de corp ca să se vadă arma.

Willy Van Duys se opri brusc. Hipnotizat la vederea armei, se făcu roșu ca racul.

– Pui de cățele ! Ce mai vreți ?

Malko, cu Beretta 92 în mână, îl împinse îndărăt în casă.

– Ieri seară, trei bărbați în uniformă au încercat să mă omoare. După ce m-ai amenințat. Ciudat, nu ? Erau prietenii dumitale, veterani ai DSP.

Belgianul se sufoca de furie.

– Sunteți nebun ! Cum credeți că aș pune pe cineva să vă împuște din cauza unei târfe?

Ei îl urmară într-un living de un lux neașteptat aici, în inima Africii. Lambriuri, covoare, mobilă de lemn aurit și o comodă neagră de palisandru transformată în bar. Malko recunoscu mâna decoratorului Claude Dalle. Lampadarele răspândeau o lumină discretă. Două negrese erau instalate pe o canapea de piele de căprioară violet. Îmbrăcate numai cu un slip de dantelă, ele savurau moleșite o sticlă Taittinger Comtes de Champagne, alb din 1988. Le zâmbiră prostește noilor sosiți. Una se ridică și veni să se încolăcească în jurul belgianului. Încă o crupă care ar fi nenorocit un sfânt. Sfârcurile sânilor în formă de pară erau ca niște vârfuri de creioane, iar gura cărnoasă era gata să înfulece toate mădularele de pe pământ.

– Willy ! Ăștia sunt pentru noi ? se maimuțări ea.

Belgianul o respinse cu brutalitate. Sexul lui deforma în mod indecent pantalonii de pânză. Se părea că fusese întrerupt în plină activitate. Malko își dădu pe loc seama că acest tip nu avea nimic de a face cu atacul din ajun. Îi mai rămânea doar o singură carte.

– Vreau să verific dacă colonelul Bolongo se află la dumneavoastră, spuse el.

Flamandul șovăi. „Bingo!" își spuse Malko, însă belgianul își reveni imediat.

– Ce mai e și povestea asta? Bolongo este dincolo de fluviu. De multă vreme...

– Totuși vom verifica, făcu Sam Strudwick, care se uita pe furiș la fete.

Fără să aștepte permisiunea belgianului, ținut la respect de Malko, acesta dispăru pe un culoar.

– Am să mă plâng la Alianță! amenință Willy Van Duys. Mie nu mi se poate reproșa nimic. Mă ocup de transport între Matadi și Kinshasa. Dacă nu vă vedeți de treabă, s-ar putea să regretați amarnic.

Malko nu mai avu timp să răspundă. Sam Strudwick tocmai năvălise în living, târând după el un cufăr verde. Îl împinse în mijlocul camerei și îi săltă capacul. Cufărul era plin cu bancnote! Malko se apropie și le privi cum erau așezate în teancuri groase. Toate erau noi. Erau acolo sute de mii de zairi. Phocas luă un teanc și spuse cu uimire:

– Ia te uită ! „Prostatele" și „Metastazele"! Sunt cam multe.

– Ce vrei să spui ? întrebă Malko fără să înțeleagă nimic.

Burundezul începu să-i explice bucuros:

– Pe măsură ce boala lui progresa, Mobutu emitea noi bancnote. Cele de o sută de mii au fost botezate „Prostate". Nu au rămas pe piață, ci au fost vopsite și au devenit „Outenika", după numele vaporului sud-african care a servit la întâlnirile cu Kabila. Bancnotele de cinci sute de mii au fost botezate „Metastaze". Aici nu au fost niciodată lansate pe piață. În schimb, au fost acceptate în Katanga. În prezent, avem o adevărată avere în față.

Malko se gândi că Phocas ar trebui să-și pondereze entuziasmul. O „Metastază" nu făcea decât treizeci și cinci *cenți* americani, așa că nu aveau înaintea lor comoara din Golconde.[1]

El se întoarse spre belgian care devenise alb la față. Acesta se bâlbâi:

– Nici nu știam că am așa ceva.

– Numai guvernatorul Băncii Zairului ar fi putut să-i dea „Metastazele" explică Sam Strudwick. Ele nu au fost puse în circulație. Deținerea lor este interzisă. Președintele Kabila se teme că ar putea contribui la prăbușirea cursului monedei

---

[1] Fortăreață și oraș în ruine din India (Andhra Paradesh). Din 1518, capitala unui stat musulman, Deccan, unde se află legendarele comori. A fost distrus de Aurangzeb în 1687 (n.t.)

naționale. Malko privea gânditor teancurile de bani. Totul părea să nu aibă nici o legătură cu problema sa. Willy Van Duys îl apucă brusc de braț. Calm și cu fața numai zâmbet, îl conduse până la divanul din piele de căprioară și-l forță să se așeze alături de cele două fete. El smulse o sticlă de șampanie Taittinger din frapieră și îi turnă lui Malko într-o cupă.

– Sunt profund dezolat pentru aseară, făcu el. Eram prea enervat. O căutasem pe mititica aia de câteva zile. Făcea pe bolnava. Înainte nu scuipa pe marfa mea, ba chiar...

El tăcu, de teamă că a spus prea mult. Fără să-i pese de discuție, fata de lângă el îi așezase mâna ei prelungă pe pântece și o apropie încet-încet de centrul său vital. Era bine dresată. Willy Van Duys își șterse fruntea. Transpirase de frică. Se părea că a fi în posesia „Metastazelor" și a „Prostatelor" era considerat un delict grav. Ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Malko, el se aplecă spre el și-i spuse în șoaptă:

– *Godferdon*! Sunteți alb, eu de asemenea ! Dacă ticăloșii ăștia din Alianță vin aici, or să-mi fure banii, mașinile, or să-mi ridice mobila pe care am comandat-o la Paris, care m-a costat o adevărată avere la Claude Dalle. Or să-mi ocupe vila și mă vor arunca la zdup...

– V-am întrebat de colonelul Bolongo...

Malko avea două piste pentru a lămuri moartea lui Hughes Thomas: Mamie și Bolongo, colonelul din DSP, pe care americanul de la CIA, îl ascunsese la el acasă. Trebuia să insiste.

– Vedeți bine că nu este aici! protestă belgianul. Micuțul dumneavoastră dihor a scotocit peste tot.

Malko deplasă mâna vecinei sale, care risca să-l tulbure și se ridică nu înainte de a goli cupa sa cu Taittinger.

– Cu atât mai rău ! făcu el.

Willy Dan Duys îl urmă până la ușă. Mort de frică, convins că va fi denunțat, propuse:

– Luați „Metastazele" ! Nu pot face nimic altceva. Sunt aici patru milioane de zairi noi.

Malko nu răspunse nimic și ieși din vilă. Tocmai se urca în Cherokee, când belgianul îi șopti la ureche:

– Ascultați, este adevărat că Bolongo a venit să mă vadă! Dar l-am evitat. Servitorii m-ar fi trădat. Era prea periculos. De data asta, spunea adevărul ! Malko își ascunse satisfacția. Așadar, nu venise degeaba.

– Când?

Willy Van Duys reflectă repede.

– Acum o săptămână. Trebuie să se fi ascuns în altă parte până acum. Eu cred că a plecat.

– De ce nu a părăsit Kinshasa mai devreme?

– El mi-a spus că nu are bani în afară și că Mobutu nu l-a mai ajutat. Părea pierdut.

– Unde se află acum ?

Belgianul făcu un gest de neputință.

– Nu știu nimic. Vă jur. Luați bancnotele astea. În Katanga, au încă mare valoare, dar nu știu pentru cât timp.

Malko se simțea total dezorientat, dar avea impresia că belgianul îi spunea tot ce știa. Deschise portiera Cherokee-ului.

– Mă întorc mâine dimineață, zise el. Sunt convins că știți unde se află Bolongo...

El făcu un semn lui Phocas și lui Sam Strudwick care se urcară la rândul lor. Belgianul își băgă capul pe ușă în momentul în care Phocas ambala motorul Jeepului.

– Ascultați, este un tip care s-ar putea să știe unde e. Un agent din DST, Deogracias Pongo.

– De ce el ?

– Eu l-am sfătuit pe Bolongo să se ducă la el. A mai făcut servicii și altor prieteni.

– Unde pot să-l găsesc ?

– Nu am adresa lui. Era prin oraș, departe. Dar se fâțâie în fiecare dimineață prin fața clădirilor DST-ului, pe bulevardul Justiției. Trece pe acolo ca să nu zică ăia că dezertează. Bineînțeles că nou-veniții nu îl vor. Deogracias și amicii lui au lucrat prea mult pentru mareșal...

Părea cam vag pentru o întâlnire... Din ce în ce mai nervos, belgianul îi rugă:

– Nu mă denunțați ! Săptămâna trecută au pus mâna pe un tip care avea bani și câteva arme. L-au dus pe bulevardul Justiției la numărul 17, la sediul SNIP. Ticăloșii de ruandezi l-au

torturat băgându-l cu capul într-un hârdău cu rahat, până ce s-a sufocat. Apoi l-au pus să sape cu mâinile pământul din grădina lui ca să scoată bancnotele. Sunt niște brute. Canibali.

Tipul devenise patetic. Malko nu știa ce e adevărat sau nu, dar cel puțin avea o pistă.

– Dormi liniștit, făcu el. Nu te torn. Bineînțeles, cu condiția să nu mă minți. Haide, Phocas...

Willy Van Duys îi privi cum pleacă, țintuit în mijlocul grădinii. Malko se gândi că acestuia îi pierise deja tot cheful să-și onoreze „creaturile", oricât de nurlii ar fi fost. Oare a avansat cu adevărat în anchetă ?

De îndată ce au ajuns la malul fluviului, se auziră din nou exploziiile surde ale mortierelor care sfârtecau Brazzaville. Dârele rachetelor luminau cerul, paralele cu fluviul. Nu prevesteau nimic bun pentru voiajul lui Mamie.

Așteptând să pună mâna pe ea, rămânea să verifice informația lui Willy Van Duys.

Capitolul VII

– Deogracias Pongo... Numele ăsta îmi spune ceva, făcu Irving Scott. Aşteptaţi, vreau să verific.

Folosi codul care îi proteja computerul şi căuta lista zairezilor care se aflau în contact cu CIA în Kinshasa.

– Iată, zise el. Deogracias Pongo, agent al DST. Cu el „tratează" de doi ani adjunctul meu, Steve Malsen. Din nefericire, acum este în concediu. Pongo încasa cel puţin cincizeci de dolari pe lună.

– Este un tip modest, comentă Malko.

Americanul surâse cu îngăduinţă.

– Aici, este un salariu regesc. Cea mai mare parte a funcţionarilor nu sunt plătiţi mai de loc şi câteodată abia câştigă un dolar pe lună. Pentru cincizeci de dolari, îţi mănâncă din palmă...

– Aveţi vreo adresă? Un mijloc prin care l-am putea întâlni?

Irving Scott îşi consultă din nou calculatorul şi clătină din cap.

– Din păcate, nu. Am doar un număr de telefon, cel de la biroul lui, la DST. După părerea mea, nici nu merită să încerci. Tipii acestia locuiesc în centru, la naiba, şi mai degrabă poţi trata cu ei în La Gombé, dându-le întâlnire într-un colţ liniştit.

– Am de gând să încerc metoda lui Willy Van Duys, făcu Malko resemnat. Îl voi trimite pe Phocas să facă lumină prin cotloanele DST-ului.

– Totul pare cam în ceaţă, făcu americanul, dar puteţi totuşi încerca. După părerea mea, când belgianul l-a refuzat, Bolongo a spălat putina. În ce punct sunteţi cu Mamie?

– În același punct, mărturisi Malko. Sora ei trebuia să mă caute la vila lui Hughes Thomas, dar nu a apărut încă...

Irving Scott dădu din cap, scoase bricheta Zippo din tocul de piele și își aprinse o Gauloise blonde. Flacăra brichetei părea că-i luminează mintea.

– Dacă nu ar fi existat atentatul de alaltăieri, v-aș fi sfătuit să lăsați totul baltă. Dar cineva a dat ordinul să fiți ucis. Cineva care se teme că veți descoperi ceva. Cu siguranță că nu actionează așa pentru cele trei sute cincizeci de mii de dolari ai lui Mamie. Este vorba de persoane care dispun de un „comando", legat de foștii membri din FAZ. Și dacă au ajuns să vă atace chiar sub nasul soldaților Alianței, înseamnă că pentru asta au un motiv afurisit de important... Nu reușesc să îmbin încă piesele acestui puzzle, dar nu iese foc fără fum.

– Și eu cred la fel, conchise Malko. Trebuie doar să găsim firul de care să tragem...

Aruncă o privire la ceasul său Breitling Crosswind, ce avea o brățară discretă de aur cenușiu. Era nouă și jumătate. Venise momentul să-l găsească pe Deogracias Pongo.

– Încep cu Pongo, făcu el, apoi mă ocup de Mamie.

Phocas aștepta jos, impasibil ca de obicei. Malko îi explică situația. Burundezul surâse amuzat.

– Da, înțeleg. Este vorba de cei porecliți „sousmanguiers". [1] Pentru că toată ziua se foiesc sub manghierii de pe bulevardul 3–Z, în față la Primature. Să încercăm să-l găsim pe Deogracias ăsta.

Malko spera ca un agent clandestin al CIA să aibă bunăvoința să-l ajute, dacă nu i-ar fi prea frică. Zece minute mai târziu, soseau pe bulevardul 3–Z, în fața clădirilor vechi ale DST. Acestea păreau abandonate. Grilajele erau deschise, dar mici grupuri de negri discutau sub faimoșii manghieri sau așteptau stând pe vine la umbră.

– Mai bine așteptați în mașină, îl sfătui Phocas. Dacă văd un *mundelé* nu mai au încredere.

Au parcat mașina la o sută de metri mai departe, în fața Băncii Zairului, iar Phocas se întoarse pe jos.

---

[1] *Submanghieri (n.a.)*

* * *

Malko simți că pulsul i se accelerează. Prin oglinda retrovizoare a Cherokee-ului tocmai îl reperase pe Phocas care se întorcea însoțit de un zairez mic de statură, grăsun, cu o mutră rotundă, care se întorcea la fiecare zece metri.

Amabil, Malko îi deschise portiera, iar negrul se strecură înfricoșat înăuntru.

– Iată-l pe Deogracias Pongo! anunță triumfător burundezul.

– Bună ziua, șefu', spuse timid agentul DST. Aveți cumva vreo țigară?

Cu un gest regesc, Phocas îi întinse un pachet cu Gauloise blonde.

– Așa că îl cunoașteți pe domnu' Willy, nu-i așa șefu'? făcu Deogracias Pongo. Sper că nu a avut multe probleme. Nu prea voia să plece...

Phocas se așezase la volan și conducea încet pe bulevardele pustii și umbrite ale acestui cartier rezidențial. El se întoarse către Malko.

– Șefu', vreți să-l ducem cu mașina acasă? Tocmai pleca atunci când l-am văzut. Mai ales acum, când nu are de lucru... Stă departe și nu are bani să ia un maxi-taxi. Costă treizeci de mii de zairi noi.

– Da așa e! oftă fostul agent din DST. De unde vreți sa găsesc banii ăsta? Vin pe jos în fiecare dimineață... Am ajuns să trăiesc în condiții inumane.

– Încă mai lucrați? îl întrebă Malko.

Deogracias Pongo a râs cam jenat.

– În prezent, nici nu se știe! Șefii au plecat și nu au lăsat nici un ordin. Așa că noi continuăm să venim. Eu unul, nu eram atât de legat de Mobutu. Îmi place mult președintele Kabila pentru că pare cinstit. Desigur că toți ruandezii ăștia...

Tăcu brusc, conștient de prezența lui Phocas, care nu făcu nici un gest.

– Nu mai sunteți plătiți? întrebă cu viclenie Malko.

Deogracias Pongo făcu o mutră nenorocită.

– Ah nu, șefu'. De fapt, nici înainte nu prea ne mai plăteau. Dar mi-am zis că, dacă vin în fiecare zi, or să vadă că n-am dat

bir cu fugiții. În plus, mai pică un ban de ici, de colo pentru câte un serviciu pe care-l fac, termină el cu un glas plângăreț.

Avea în el germenele unui obscur trădător. Ajunseră la bulevardul 30 Iunie și începură să coboare pe bulevardul 24 Noiembrie.

– Și atunci, cum te descurci ca să trăiești? îl întrebă Malko.

Deogracias Pongo scoase un suspin din toți rărunchii.

– După-amiezele fac pe taximetristu' cu mașina lu' văr-meu. Dar aș vrea să-mi cumpăr o „parcelă" ca să mă instalez și eu. Acuma însă, mi-am luat nădejdea. Mi-ar trebui trei sute de dolari, iar mie abia-mi ajung banii să-mi hrănesc copiii. Acum, un pahar de orez s-a făcut zece mii de zairi noi! Nevastă-mea a ajuns să vândă în piață...

– S-ar putea să găsesc eu o cale ca să câștigați niște bani, începu Malko.

Figura bonomă a fostului agent din DST se lumină brusc.

– A, asta ar fi grozav, șefu' ! Ce trebuie să fac ?

– Să mă duceți la colonelul Bolongo, continuă cu drăgălășenie Malko.

Deogracias Pongo reacționă ca și cum ar fi fost lovit în moalele capului și spuse cu o voce ascuțită și plângăreață, așa cum fac negrii la o emoție puternică:

– Colonelul Bolongo ! Dar nu mai este de mult în țară !

A plecat de cealaltă parte a fluviului. Și, în plus, eu nici nu-l cunosc pe omul ăsta !

Malko se întoarse țintuindu-l cu privirea sa aurie pe fostul agent DST.

– Domnule Pongo, făcu el, nu numai că îl cunoașteți, dar l-ați și întâlnit recent. Știu de la Willy Van Duys.

Deogracias Pongo devenise pământiu. Privirea îi fugea în toate părțile. Începu să se uite fix la marginea drumului ca și cum se pregătea să sară din mers. Cu o voce care vibra de indignare, începu să strige:

– *Mundelé* ăla este un mare mincinos ! Colonelul Bolongo este un criminal care a jefuit țara. Ar trebui prins și ars de viu.

O fi fost el un agent prost, dar merita marele premiu pentru interpretare !

Malko nu s-a lăsat impresionat de aceste proteste vehemente. El preciză, aplecându-se spre el:

– Domnule Pongo, veţi putea să vă cumpăraţi parcela aceea, dacă mă duceţi la Bolongo. Nu îi vreau nici un rău, ci doar să-i pun câteva întrebări. În plus, nimeni nu va afla nimic. Apropo, nu ştiţi nimic în legătură cu moartea lui Hughes Thomas ?

Fostul agent DST se făcu şi mai mic.

– A, nu, asta nu ! Se pare că ruandezii i-au făcut-o. Ei vorbeau în swahili. Scria în ziarul *Potenţial*...

Potrivit cotidianului devotat lui Etienne Tshisekedi, ruandezii erau capul tuturor răutăţilor.

Deogracias îi spuse brusc lui Phocas:

– Aici este, vreau să cobor !

Se aflau în cartierul Binza–Météo, situat la aproape şase kilometri de centru. Un drum de pământ ce pleca de la şosea, se pierdea într-o plantaţie de cocotieri înconjurată de colibe din chirpici. Era un cartier indigen sărac. Deogracias puse deja mâna pe portieră... Phocas, care era cu siguranţă foarte atent, a apăsat pe comanda „siguranţă", încuind toate portierele. Îngrozit, fostul agent din DST protestă:

– Ei, şefu', nu pot să ies !

– Domnule Pongo, cunoaşteţi bine un american de la ambasadă pe nume Steve Malsen, nu ?

Din nou, zairezul îi adresă o privire înnebunită.

– Da, cred, se bâlbâi el. Cred că l-am văzut la *Savanana*.

Malko avu un zâmbet glacial.

– Este vorba de omul care vă ajută s-o scoateţi la capăt cu banii în fiecare lună, nu ? Cincizeci de dolari, asta înseamnă aproape şapte milioane cinci sute de mii de zairi noi.

Deogracias Pongo, rămase mut câteva secunde, întrebându-se până unde îi putea duce cu zăhărelul. Malko îşi zise că, dacă îl speria prea tare, risca să-i scape printre degete. Dacă-i pierdea urma, nu mai putea face nici un pas. Aşa că se hotărî să îndulcească hapul. Scoase cinci bancnote a câte zece dolari din buzunar şi le întinse fostului agent din DST.

– Iată. Am venit în locul lui Steve Malsen. Trebuie să-l găsesc pe colonelul Bolongo. Pentru dumneavoastră este

simplu. Doar a venit să vă ceară sfatul. Erați amândoi în aceeași tabără, deci nu se teme de dumneavoastră. În momentul în care dați de el, veți avea cei trei sute de dolari pentru „parcelă".

Deogracias Pongo se destinse imediat și împături bancnotele.

– Asta va fi greu, șefu' ! Poate este plecat.

– Eu nu cred, afirmă Malko sigur de el. Imediat ce aflați ceva, veniți să-l vedeți pe Phocas la reședința lui Hughes Thomas. Știți unde este, nu ?

– Da, șefu'.

Phocas descuie portierele și fostul agent din DST sări din mașină și o luă la sănătoasa. Fără ca Malko să fi deschis gura, Phocas se strecură ușor din mașină și se luă după el. După zece minute, se întoarse cu un zâmbet fericit.

– Acum știm și unde locuiește, făcu el. Este cartierul nouă, în zona Lemba. Cred că va face un efort. Malko nu prea nutrea mari speranțe. Deogracias Pongo era un *„long shot"*. Mamie, cu siguranță, știa mai mult. În timp ce se hurducau pe șoseaua desfundată a bulevardului 24 Noiembrie, Malko se întreba ce se ascunde oare în spatele întregii povești. Cine trimisese ucigașii ? Și de ce ? Nu reușea să lege diferitele elemente de care dispunea: moartea lui Hughes Thomas, cele trei sute cincizeci de mii de dolari ale lui Mamie, prezența colonelului Bolongo în casa americanului...

Îndată ce atinseseră țărmul fluviului Zair, reflecțiile i-au fost tulburate de loviturile surde ale mortierelor ce explodau în Brazzaville. Imediat ce au intrat pe poarta casei lui Hughes Thomas, le ieși în întâmpinare, alergând, grădinarul.

– V-a căutat o fată, i-a anunțat el, din partea Giselei, sora lui Mamie.

– Și ce a spus ? întrebă Malko, furios că a ratat întâlnirea.

– A spus că Mamie a murit !

– A murit? tresări Malko.

– Da, șefu', zise grădinarul fără să se tulbure prea mult. Dumnezeu a chemat-o la El.

Religioși și fataliști, africanilor nu le era frică de moarte. Iar moartea lui Mamie risca să pună capăt anchetei lui Malko.

Chiar dacă Pongo l-ar fi găsit pe Bolongo, nimeni nu ar fi garantat că acesta va accepta să se întâlnească cu Malko. Mai ales dacă făcea parte dintr-o echipă de destabilizare și ar fi fost el cel ce trimisese pe cei trei asasini...

– Phocas, mergem pe bulevardul Bokassa. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Mamie !

* * *

În cele douăzeci de minute în care Phocas a dispărut în „pensiunea de familie" a fetelor de la *Savanana*, Malko a simțit că fierbe. Zgomotul continuu al circulației era asurzitor, iar mirosul greu al bulevardului Bokassa îți aducea aminte de un canal descoperit.

Phocas se întoarse singur. Se urcă la volan, fără emoție.

– Mamie a fost călcată de o *fula-fula* [1], îi explică el.

– Credeam că nu iese din casă...

– Voia să se întoarcă la mama ei în oraș. Sosise ieri.

– Și sora ei ?

– Ea a plecat. Nu se știe unde.

Malko, perplex, simțea cum îi vâjâie capul. Această moarte providențială era cu adevărat bizară... O dată cu dispariția lui Mamie, șansele sale de a face lumină asupra condițiilor în care a murit Hughes Thomas se reduceau la zero...

– Întoarce-te repede, ordonă el. Trebuie să-mi găsești adresa familiei lui Mamie.

Burundezul se execută imediat. De data aceasta, se întoarse repede.

– Este vorba de cartierul Barumbu, bulevardul Kalambare, numărul 151.

– Să mergem ! Este departe ?

– Nu prea departe, lângă aeroportul N'Dolo.

O jumătate de oră mai târziu, ajunseră într-o altă zonă cu miros de hazna, înconjurată de „parcele" mizere, cu lungi cortegii de vânzători ambulanți, noroi și mici dughene. La numărul 151, se afla o magherniță de chirpici, cu acoperiș de

---

[1] *Taxi colectiv (n. a.)*

tablă și o mică grădină. Totul părea pustiu. Poarta era închisă cu un lanț gros. S-au apropiat imediat câțiva vecini. Prin locurile acestea nu se prea vedeau albi. Phocas începu conversația, iar Malko o continuă. Într-adevăr, aici locuia familia Bazamou. Dar ei plecaseră toți după înmormântare. S-au întors în satul lor. A fost imposibil să afle mai mult.

Malko tocmai începuse să se îndepărteze, când observă o firmă pe care scria POMPE FUNEBRE.

– Hai să aruncăm o privire, îi propuse el burundezului.

Firma era foarte modestă... O baracă de lemn mobilată sărăcăcios, unde un zairez slab ca un țâr, uimit și temător, îi întâmpină cu un glas sonor:

– Dumnezeu să vă binecuvânteze !

Era mai degrabă mirat. Un *mundelé* nu ar fi recurs la serviciile sale... Malko l-a întrebat dacă el a fost cel care a organizat funeraliile lui Justine Bazamou. Imediat, acesta se închise ca o cochilie. Surâsul îi reapăru doar la vederea a două bancnote de o sută de zairi noi. Da, el o înmormântase pe tânăra fată chiar în dimineața aceea. Mama, sora și alți trei copii s-au întors în satul lor.

Omul se legăna prost dispus de pe un picior pe celălalt, pipăia teancul cu modele de coșciuge, iar privirea nesigură arăta că nu este în apele lui. Malko simțea că ceva nu este în ordine, dar nu știa ce anume. Cum de poate o familie atât de săracă să dea cu piciorul la trei sute cincizeci de mii de dolari ?

– Unde este înmormântată Justine Bazamou ? îl întrebă Malko. Cum s-a întâmplat ?

Antreprenorul de pompe funebre îi explică cu volubilitate:

– Eu m-am dus să o iau de la morga spitalului Mamayemo. I-au făcut autopsie pentru că a suferit un accident. Am adus-o apoi aici, iar familia a cumpărat un sicriu de cincizeci de dolari. Nu este chiar atât de scump. După aia, a avut loc ceremonia religioasă, cu lumânări. Moarta a fost îmbrăcată cu o rochie foarte frumoasă și eu am închis coșciugul. Avea o rochie de mireasă. Maică-sa a dat pe ea unui libanez douăzeci și cinci de dolari.

– De ce i-au pus rochie de mireasă ? s-a mirat Malko.

Zairezul făcu un gest neputincios.

– Păi, așa-i obiceiul pe aici, șefu' ! Întotdeauna femeile nemăritate sunt îmbrăcate în mireasă, căci, de data asta, se însoțesc cu Dumnezeu...

La urma urmelor, de ce nu ?...

– Și pe urmă ?

– A fost înmormântată în cimitirul din Benkelé. Acolo mai sunt încă locuri. Asta e tot șefule.

Bărbatul avea parcă o idee fixă – să se descotorosească de ei cât mai repede. Malko ieși din baracă cu un sentiment de sfârșeală. Moartea lui Mamie era foarte dubioasă. Puștimea alerga în jurul automobilului Cherokee cu intenția serioasă de a-i șterpeli o roată. Cuprins de o inspirație subită, Malko îi spuse lui Phocas:

– Hai să trecem pe la spitalul Mamayemo. Aș vrea să verific ceva.

* * *

Spitalul Mamayemo, rebotezat, o dată cu venirea la putere a lui Kabila, „spital general", era imaginea însăși a Zairului: o ruină. Avea acoperișul plin de găuri, jumătate din fereastre erau sparte și murdăria era respingătoare. Rudele pregăteau mâncarea pentru bolnavi în curte, la un foc de lemne. Cei care nu aveau familie, mureau de foame. La Mamayemo nu erau asigurate nici mâncarea, nici medicamentele, nici așternuturile. Iar doctorii trebuiau plătiți dinainte. Cât privește anestezia, era destul de aproximativă... Phocas, fiind plecat în recunoaștere, Malko aștepta răbădor în mijlocul curții care era o adevărată cloacă. Aici, intrai cu un banal guturai și ieșeai cu SIDA...

Phocas a ieșit în sfârșit escortat de un schelet cu bluză albă, cu figura împodobită de un barbișon ce îi dădea aer de intelectual.

– Dânsul este doctorul Nkulu, anunță el. Care a făcut autopsia lui Mamie. Practicianul, cu privirea strălucitoare de famelic, îi întinse o mână lungă și fină lui Malko. Acesta îi întoarse zâmbetul.

– Justine Bazamou era o prietenă, zise el. Aș fi vrut să aflu cauza morții...

Doctorul Nkulu făcu un gest evaziv.

– Ah, asta nu pot să vă spun ! Este secret profesional. Trebuie să vorbiți cu familia. Dacă este de acord...

– Familia va fi cu siguranță de acord, îi tăie vorba Malko, dar toți s-au întors la țară. Iar eu sunt gata să fac o donație pentru bolnavii dumneavoastră cei mai săraci...

La vederea teancului de bancnote a câte cincizeci de mii de zairi, pe fața doctorului Nkulu apăru o expresie de extaz. Cu curaj, a înțeles că „donația" de aproape trei milioane de zairi poate compensa trădarea conștiinței sale profesionale.

– A primit două gloanțe în cap, zise el cu glas scăzut. Unul, în ochiul drept. Gloanțele erau dintr-un Kalașnikov. Acum, ne-am obișnuit cu ele, mai ales după schimbare. Trăim într-o epocă teribilă. Hoții sunt arși de vii cu pneuri, ca în Africa de Sud. Oamenii nu mai au timp să moară de moarte bună...

Teancul de bancnote îi umflau buzunarul halatului. Ținea mâna peste el, de parcă s-ar fi temut că-i poate fi luat înapoi. Niște urlete care veneau din spital îl făcură să tresară. Doctorul zâmbi.

– Nu avem anestezice prea bune. Libanezii ni le vând pe cele cu termenul de valabilitate depășit.

Malko nu îl mai asculta. Își luă rămas bun. De ce îl mințise antreprenorul de pompe funebre ? Cine o omorâse pe Mamie ? Pentru ce au inventat o poveste atât de complicată ? Nici nu au părăsit bine spitalul, că îi spuse lui Phocas:

– Mergem la cimitirul din Benkelé.

* * *

Ramuri de palmieri fuseseră plantate în jurul mormântului încă prospăt al Justinei Bazamou în semn de doliu, florile fiind scumpe. Mormântul se afla la marginea cimitirului. Malko privi gânditor micuța cruce de lemn care avea înscris numele Justine Bazamou, 1980 – 1997. Alături, un gropar săpa o altă groapă, aruncând priviri mirate către acest *mundelé*.

Plecară apoi în direcția bulevardului Kalambare. Serviciul de Pompe Funebre era închis. Decepționat și din ce în ce mai intrigat, Malko se hotărî să treacă pe la *Intercontinental*. O idee

nebunească îi veni în cap în clipa când aproape sosiră.

– Phocas, ești superstițios ? întrebă el.

Burundezul zâmbi mirat.

– Nu, șefu'. De ce ?

– Vreau să îți cer ceva mai neobișnuit. Nu mă voi supăra pe tine dacă mă refuzi.

Îi venise o idee, dar trebuia să o verifice. Iar asta nu era ușor...

* * *

În timpul nopții, cimitirul din Benkelé era și mai liniștit. Phocas oprise mașina nu departe de intrarea principală, iar ei săriră cu ușurință peste micul zid care înconjura locul.

Phocas mergea înainte cu o lopată pe umăr. Se vedea că este tulburat. Nu era lucru curat să mergi să dezgropi un mort. Asta se făcea în situații speciale – când te mutai – de exemplu. Africanii țineau mult la morții lor. Când a trebuit să fugă, Mobutu, a deshumat sicriele tatălui și a prietenilor săi ca să le ia cu el în exil...

Malko și Phocas ajunseseră aproape de locul unde era îngropată Mamie, când burundezul i-a făcut lui Malko semn să se oprească. Lovituri surde tulburau liniștea nopții.

S-au apropiat fără zgomot de mormânt. Un bărbat era pe cale să dezgroape, înaintea lor, sicriul lui Mamie.

Capitolul VIII

Ascunşi în întuneric, Phocas şi Malko îl priveau pe necunoscut cum sapă. Îndată, se auzi cum lopata se izbeşte de lemnul coşciugului... Aşteptară. Groparul nocturn gâfâia şi se chinuia singur să degajeze lada de pământ. În cele din urmă, el reuşi să scoată sicriul afară din groapă cu ajutorul unei frânghi. Apoi făcu o pauză, după care întunericul fu împrăştiat de un fascicul de raze. Cu o lanternă, omul cerceta capacul...

Malko nu putea să-şi revină în faţa acestei scene incredibile ! Ce căuta omul acesta în sicriu ? El avu o tresărire când văzu cum bărbatul se apleacă şi ridică cadavrul pentru a-l aşeza cu grijă pe capacul pus alături, pe pământ, şi se ghemui lângă el. Rochia de mireasă făcea o pată luminoasă. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să realizeze că deshumatorul nocturn încearcă să dezbrace moarta. O făcea cu mişcări extrem de precaute, de parcă se temea că o trezeşte... Spectacolul era macabru şi halucinant.

În cele din urmă, bărbatul izbuti să o dezbrace pe nenorocită de rochia de mireasă pe care o agăţă de o creangă în copacul ce străjuia mormântul. În momentul în care se ridică, Malko aprinse lanterna, îndreptând-o spre el. Fasciculul îl învălui pe profanator într-o lumină puternică. El sări în sus, dar Malko fu şi mai surprins. Era antreprenorul de pompe funebre.

– Nu te mişca ! îi ordonă Malko.

Omul era împietrit ca o muscă prinsă într-o pânză de păianjen. În priviri i se citea groaza. Nu reuşea să scoată nici o vorbă. Phocas îi luă din mână lanterna fără ca el să facă vreun gest de apărare.

Un miros acru-dulceag de mort pătrunse în nările lui Malko. În toată cariera sa nu văzuse niciodată o scenă atât de incredibilă. Se întreba dacă nu avea de-a face pur și simplu cu un necrofil; un pervers căuia îi place să facă sex cu un cadavru încă proaspăt. Cercetă cu lanterna cadavrul femeii, reprimându-și sila. Fața și craniul erau acoperite cu bandaje, ochiul drept fiind ascuns. Moarta avea mâinile încrucișate pe piept, cu un șirag de mătănii între degete. Nu mai avea pe ea decât un slip alb care ieșea în evidență pe pielea întunecată.

O pasăre de noapte țâșni cu un sunet ce străpunse liniștea. Parcă trezit dintr-un somn lung, negrul vorbi cu o voce rugătoare:

– Șefule, nu mă ucide !

El văzuse pistolul și tremura ca varga. Malko nu mai înțelegea nimic: acesta nu avea figura unui pervers...

– De ce ai exhumat cadavrul ? întrebă el cu o voce încărcată mai mult de stupefacție decât de reproș.

Trebui să repete întrebarea de trei ori, pentru ca omul să prindă grai și să se lanseze în explicații complicate și volubile. Povesti cum a pus la cale afacerea cu puțin timp în urmă cu foarte puțini bani. Avea clienți săraci care îi datorau milioane de zairi. Iar mâine avea o înmormântare, dar cum și el îi era dator tâmplarului, acesta nu voia să-i livreze noul coșciug. Atunci i-a venit ideea să-l recupereze pe ăsta. De fapt, voia doar să-l împrumute și să-l pună la loc mai târziu, când va avea bani să cumpere altele...

Era jalnic. Aceștia erau africanii, descurcăreți, imorali, și practici.

– Și rochia ? îl întrebă cu severitate Malko.

Negrul puse capul în pământ.

– O rochie ca asta face aproape treizeci de dolari, șefu'...

Ce puteai să mai zici ? Cum să judeci ? După care criterii ? Malko nu venise aici ca să dea o lecție de morală, ci ca să verifice ceva anume.

– Întoarce cadavrul ! spuse el.

Zairezul se grăbi și, cu precauție, întoarse trupul pe pântece. Malko plimbă fasciculul lanternei pe corpul gol al tinerei moarte și îl opri la despicătura dintre fese. Imediat, își

dădu seama că intuiția nu-l înșelase. Avea în fața ochilor un fund banal, aproape plat. Nu avea nimic care să semene cu descrierea făcută lui Mamie. Această moartă nu era Justine Bazmou.

– Pune-i rochia imediat, ordonă el. Și pune sicriul la loc. Phocas, ajută-l !

Malko se uita cum cei doi își îndeplinesc macabra lor misiune. Tocmai căpătase o certitudine. Mamie era încă în viață. El însuși dorise să dezgroape cadavrul ca să vadă cine este. Era sigur că straniul exhumator știa ce se întâmplase. Când sicriul se afla la locul său, el zise cu glas răstit:

– Moarta nu este Justine Bazamou. Și ați mințit. Nu a murit într-un accident, ci asasinată. Vreau să știu adevărul. Cioclul se bâlbâi cu capul plecat. Malko l-a prins de braț și l-a scuturat, arătându-i mormântul deschis.

– Dacă refuzi să vorbești, vom merge la militarii Alianței ca să le spunem că dezgropi cadavre... Și riști să te pedepsească foarte sever...

Clipind din ochi în lumina puternică, zairezul spuse cu o voce plângăcioasă:

– Nu, nu, șefu', mă vor ucide.

– Atunci, vreau să știu adevărul. Cine este moarta ?

– Este sora Justinei Bazamou, Gisèle.

– Cum a murit ?

– Era alaltăieri seară. Se întunecase deja. Atunci au venit trei oameni într-o Toyota cenușie, înarmați cu Uzi. Foști membri din FAZ.

– De unde știi ?

– Cei din „Tach-Tach" nu sunt dotați cu Uzi... Ei au intrat pe „parcela" de la numărul 151. Mama a ieșit din casă. O căutau pe Justine. Mama a chemat vecinii, iar aceștia au venit să o apere și au început să arunce cu pietre în nenorociții ăia. Unul dintre ei a intrat în casă. S-a auzit o rafală. După aia, a ieșit fugind și s-au urcat în mașină. În afară de unul care a fost lovit cu un pietroi în cap. A rămas lat pe jos și oamenii l-au dat gata cu alte pietre. După aia, a venit o mașină de-a AFDL-ului. Li s-a explicat că era vorba de un hoț. Atunci ne-au dat niște benzină ca să-l ardem. Am căutat un pneu vechi, l-am stropit pe tip cu

benzină și i-am pus pneul în jurul gâtului... Oricum, nu mai avea multă viață în el...

Omul povestea totul fără cea mai mică emoție. Era vorba de o scenă obișnuită de viața.

– Și după aceea ?

– Mama plângea mult. Eu am fost să o văd. Fata de aici era culcată pe pământ moartă, era sânge peste tot. Și atunci, am văzut-o pe sora ei geamănă. Era speriată rău. Mi-a spus că-mi dă o sută de dolari dacă spun că ea fusese cea ucisă. Altfel, ăia or să se întoarcă. Și am acceptat. A avut loc înmormântarea și mama a plecat cu celelalte două fete în Zairul de Jos. A scos „parcela" la vânzare.

– Și Justine ?

Negrul își feri privirea.

– Nu știu șefu'. Cred că a plecat și ea.

Mințea atât de vizibil, încât era aproape comic.

– Unde este ea ? insistă Malko. Spune, altfel mergem la AFDL. Phocas, prezent aici, este un tuți, pe el îl vor crede.

Zairezul plecă fruntea.

– Justine este la mine, șefu', dar m-a pus să jur pe Sfânta Fecioară că nu o să spun nimănui. Ei sunt încă pe urmele ei.

Malko și-a uitat pe loc supărarea. Expediția lui macabră nu a fost făcută în van ! În sfârșit, dăduse de urma lui Mamie acolo, unde nimeni nu ar fi căutat-o. Și poate va afla de ce fusese omorât Hughes Thomas.

– Acoperă mormântul, spuse el. Mergem să o căutăm.

* * *

Șirul de colibe din chirpici se întindea de-a lungul terenului aviatic N'Dolo. Nu se vedea nici o lumină. Solul era un adevărat ocean de mocirlă. Lanterna lumina diverse gunoaie. Un câine începu să latre. Jefuitorul de morminte se opri în fața unei case și se întoarse spre Malko.

– Mă așteptați aici, șefu'. Mă duc să o aduc.

Era întuneric beznă. Malko nu voia să riște nimic.

– Nu, vin și eu cu tine, făcu el.

Bâjbâiră câțiva metri și intrară într-o „parcelă“ minusculă. Avea o verandă mică. Omul băgă cheia în broască și deschise. Înăuntru era o mizerie de nedescris. Câteva mobile, un reșou cu gaz, un sac cu manioc și, într-un colț, o saltea pusă direct pe pământ. O siluetă înfășurată într-o cuvertură se ridică la vederea luminii.

Malko o recunoscu imediat pe Mamie. Era fata pe care o văzuse în fotografie. Ea nu-și scosese peruca nici la culcare. Avea ochii măriți de groază, iar gura îi tremura. Încercând să se ridice, cuvertura alunecă și descoperi un bust de o fermitate nemaiîntâlnită. Ea se ridică în picioare. Era complet despuiată și teroarea o paralizase. Spuse ceva în lingala cu o voce rugătoare. Bărbatul îi răspunse în aceeași limbă. Atunci ea se destinse un pic. Malko interveni:

– Mamie, nu te teme, spuse el. Sunt un prieten al lui Hughes Thomas. Eu te căutam ca să-ți înapoiez banii. Vino cu mine.

Cu gesturi de automat, Mamie își trase peste cap o rochie maronie care îi ajungea până la mijlocul coapselor și luă o geantă mare. Parcă era somnambulă. În timp ce fata ieșea din colibă, jefuitorul de morminte îl prinse pe Phocas de mânecă și îi adresă cu voce joasă câteva cuvinte. Burundezul s-a apropiat de Malko destul de încurcat.

– Ar vrea cincizeci de dolari.

Malko tresări.

– Dar are tupeu, nu glumă... După tot ce a făcut...

Phocas se strâmbă.

– Zice că Mamie nu a plătit sicriul pentru sora ei. Nu avea de unde. Atunci el i-a propus în schimb să rămână cu el două luni...

– Ce !

Burundezul puse capul în pământ.

– Da, pentru cei din oraș, prețurile nu sunt aceleași ca pentru *mundelé*. Fetele cer doar un dolar...

Așa că un sicriu era plătit în natură ! Numai în Africa se putea vedea așa ceva. Dar Malko era atât de fericit că o recuperase pe Mamie, încât numără imediat cinci bancnote a câte zece dolari.

– Spune-i că, data viitoare, riscă să se trezească cu un pneu în jurul gâtului, amenință el.

Antreprenorul băgă hârtiile în buzunar, încântat, dar cu o privire plină de regrete în privința lui Mamie. Nu mai găsea el un sicriu plătit ca ăsta...

– Mergem la *Inter* ? întrebă Phocas.

– Nu, mai degrabă la Hughes Thomas acasă.

Nu prea se vedea debarcând la Meca lui Kabila cu seducătoarea Mamie aflată în stare de șoc. El era nerăbdător să afle ce știa aceasta.

* * *

Mamie își turna pentru a treia oară o porție zdravănă de Cointreau peste tequila și peste restul de lămâie verde. Agită puțin cuburile de gheață cu ajutorul indexului și sorbi pe nerăsuflate băutura ei preferată, Original Margarita.

Discret, Phocas plecase să se culce după ce a verificat toate ușile. Mamie avea aceea privire stinsă a africanilor care suferă sau sunt bolnavi. Practic, ea nu descleștase buzele de la sosirea lor. Bineînțeles, în afară de momentele în care se năpustea spre bar să-și ia ingredientele necesare. Încetul cu încetul, începu să-și revină. Golindu-și paharul, păru să descopere pe Malko.

– Cine sunteți dumneavoastră ?

– Lucrez pentru americani, spuse Malko. Am venit aici ca să descopăr cine l-a ucis pe Hughes.

Ea nu făcu nici o mișcare. Apoi, cu un suspin, zise:

– Da, desigur, el a murit...

– Chiar în aceeași zi în care i-ai dus o valiză plină cu trei sute cincizeci de mii de dolari. De unde veneau banii aceia ?

Nici un răspuns. Mamie privea în gol. Apoi se bâlbâi:

– Mi-e tare somn. Mergem să ne culcăm ?

Vorbea de parcă se cunoșteau dintotdeauna. Sânii ascuțiți îi străpungeau rochia, iar coapsele erau aproape în întregime dezgolite. Malko crezu că vede o luminiță lubrică în privirea ei bovină. Mamie aplica metodele ei obișnuite. Plătea în natură cu

ceea ce o înzestrase Dumnezeu, în schimbul câtorva avantaje materiale. Malko nu se lăsă ademenit.

– Mamie, spuse el serios, dacă nu-mi spui *tot* ce s-a întâmplat, voi fi obligat să mă adresez autorităților. Ești în pericol de moarte, iar eu nu știu de ce. Înțelege că nu pot să te protejez dacă nu aflu despre ce este vorba. Dacă nu vrei să vorbești, te duc înapoi acasă.

În ochii mari de căprioară se citi groaza.

– O, nu, suspină ea, ei mă vor ucide.

– Care „ei" ?

Ea îi aruncă o privire umilă și neliniștită, apoi îl întrebă cu o voce firavă:

– Este adevărat că aveți banii ?

– Da, se află la ambasadă.

– Dacă vă spun totul, o să mi-i dați ca să pot pleca pe țărmul celălalt al fluviului ?

În același moment, explozia surdă a unui mortier făcu să se cutremure ferestrele. Ea venea din centrul orașului Brazzaville, aflat la distanță de un kilometru. Trebuia să fie foarte înspăimântată dacă voia să se arunce în infernul acela. Dar de ce anume ? Malko își imagina deja figura lui Irving Scott în clipa în care îi va cere cele trei sute cincizeci de mii de dolari ca să-i dea fetei.

– Da, făcu el. Îți promit.

Ea luă un pachet de Gauloise blonde abandonat pe o masă și își aprinse o țigară.

– Vă voi spune tot. Dar numai dumneavoastră. Înainte de a-l cunoaște pe Hughes, lucram destul de bine cu „Sculă electrică"...

– Cu „Sculă electrică" ! Cine mai este și ăsta ?

Ea fu mirată de întrebare.

– E un belgian, Franz Smet, îi explică ea. Prieten bun cu „Terminatorul".

– Cine este „Terminatorul" ?

– Generalul Iléo Lopaka. Cel care comanda Forțele speciale ale mareșalului. El îl punea pe Franz să-i organizeze petrecerile cu fete foarte tinere. Și le filma în timp ce ele făceau tot felul de treburi cu câinii.

– Și de ce îi spuneți „Sculă electrică“ ?

În ochii inocenți ai lui Mamie apăru din nou acea luminiță de lubricitate.

– Franz are o problemă, zise ea. Scula lui nu mai funcționează. Atunci își pune o „sculă electrică“ și se distrează cu fetele. Are scule de toate dimensiunile...

– Și tu...

Mamie își aplecă privirea cu un gest de castitate.

– Eu eram prea mică. Aveam doar paisprezece ani și nu știam ce era rău, iar mama avea nevoie de bani ca să le trimită pe surorile mele la școală. De fiecare dată, „Sculă electrică“ îmi dădea cincizeci de dolari. Câteodată era ușor, era suficient să servesc la masă goală și purtând numai un șorțuleț, și să iau în gură pe cei care aveau poftă... Uneori, Franz ne punea una din „sculele lui electrice“. Cu șmecheriile astea nu riști să iei vreo boală...

– Bine, făcu Malko lămurit, și care este legatura între „Sculă electrică“ și moartea lu Hughes Thomas ?

Cu siguranță, că, pentru a uita amintirile ei din fragedă tinerețe, Mamie își prepara cu grijă un alt Original Margarita, amestecând Cointreau cu tequila „Tres Magayes“ peste lămâie verde, cu dexteritatea unui barman. Cucerită de avantajele civilizației, ea întorsese definitiv spatele berei la halbă.

– „Sculă electrică“ a plecat împreună cu ceilalți, chiar înainte de venirea lui Kabila, spus ea după ce gustă din băutură. Dintotdeauna, s-a înhăitat cu mobutiștii. Așa că-i era frică. Soldații din Alianță au venit la el încă din prima zi; iau furat toate casetele, aparatele de filmat și fotografiile.

– Cum au aflat despre el ?

Ea ridică din umeri.

– A fost turnat de cineva. Toată lumea îl cunoaștea. Eu credeam că n-o să-l mai văd niciodată. Și, apoi, într-o seară, când eram la *Savanana*, a venit la mine un derbedeu care mi-a spus că un *mundelé* mă așteaptă afară. Am ieșit și am dat de „Sculă electrică“ ! Mi-a explicat că a venit pe ascuns în pirogă pentru că are de rezolvat niște probleme foarte importante la Kinshasa. Voia să mă ducă la el. Nimeni nu știa că s-a întors...

Am vrut să plec, dar el a insistat. De fapt, nu mai putea face nimic, pentru că îi furaseră toate „sculele electrice".

Mamie mai bău o înghițitură de Original Margarita și continuă:

– Mi-a dat să beau. A golit o jumătate de sticlă cu Defender. Apoi mi-a declarat că venise să-i facă de petrecanie lui Kabila, iar după aia o să se întoarcă la traiul dinainte... Eu eram obosită și am adormit. Când m-am trezit, adormise el ! Atunci, am văzut în cameră o valiză mare și verde. Așa că am deschis-o.

Mamie tăcu retrăind emoția de atunci, apoi continuă:

– Valiza era plină cu dolari ! Grămezi întregi ! „Sculă electrică" îi scosese din pivniță ! Am mai căutat un pic și dedesubt am mai găsit și „Metastaze" și chiar „Prostate". Erau miliarde acolo ! Iar el dormea dus... Și cum începuse să se lumineze...

– Ai luat dolarii, continuă Malko.

Mamie îi aruncă o privire plină de reproș.

– O, nu am luat prea mulți ! Am găsit o valijoară și am umplut-o. Apoi, am plecat. „Sculă electrică" dormea în continuare.

Malko găsise în sfârșit o explicație. Mamie îi aruncă o privire și continuă:

– Eu nu puteam să mă duc cu dolarii pe bulevardul Bokassa, pentru că mi i-ar fi furat. Atunci m-am gândit la Hughes. Mai ales că nu stătea prea departe. M-am dus la el pe jos. Nu i-am spus ce se află în valiză, iar el nu m-a întrebat nimic.

– Nu ți-a fost teamă că Franz o să-ți facă necazuri ?

Îmbufnată, Mamie recunoscu:

– Pentru că se ascundea – îmi spusese că nu putea să iasă din casă ziua – m-am gândit că nu riscam nimic. M-am gândit că avea așa de mulți bani, încât nu va observa că lipsesc câțiva. Eu nu aveam ce să fac cu atâția dolari. Trebuia să mă gândesc bine. Și m-am gândit să-l rog pe Hughes să mă sfătuiască.

– Și, atunci, cum te-au găsit ?

Ea lăsă capul în jos.

– Când m-am dus în bulevardul Bokassa ca să-mi iau lucrurile, erau acolo doi tipi într-o mașină cu geamuri fumurii, care m-au silit să urc cu ei. Erau din DSF. Niște sălbatici. Întâi m-au bătut. Voiau să le spun unde sunt ascunși banii. Până la urmă, a trebuit să le spun că îi dădusem unui prieten. Atunci, m-au dus într-o uzină a lui „Sculă electrică". Aveau cu ei un telefon mobil. Au sunat pe unu'. După o oră, au apărut doi tipi în uniformă. Aveau și puști. Unul a scos un cuțit imens și mi-a spus că îmi va tăia sânii și urechile dacă nu le dădeam banii. Ziceau că sunt banii „Terminatorului". Și că, dacă le înapoiez marafeții, nu or să-mi facă nimic. Mi-am dat seama că ticăloșii ăia voiau să mă lichideze și, atunci, l-am chemat pe Hughes la celular.

– Și a venit fără să pună întrebări ?

– Da, era atât de drăguț... Când a auzit că este vorba de bani, s-a oferit imediat să se ducă după ei. Dar tipii au descoperit că este înarmat și au văzut roșu în fața ochilor. Eu, de frică, am fugit. Hughes a rămas să se bată cu ei. Au tras după mine... Mai târziu, am citit ziarele. Am fost foarte tristă și speriată.

Malko rămase tăcut. Unul dintre mistere se lămurise, dar mai existau și altele. Chiar în ziua sosirii sale, Jeffrey Lord îi pomenise de un general al lui Mobutu, poreclit „Terminatorul".

– Știi de ce „Sculă electrică" a revenit în Kinshasa ?

– El mi-a spus: „ca să-i facă de petrecanie lui Kabila".

– De ce ai refuzat să mă vezi când m-am întâlnit cu sora ta ?

– Mi-era frică. Și credeam că banii s-au pierdut.

– Știai că au încercat să mă ucidă ?

– Nu.

Desigur, mințea.

– O să-mi dați banii ? întrebă ea neliniștită.

– Bineînțeles, zise Malko, dar nu imediat. Mai am o întrebare. Îl cunoști pe colonelul Bolongo ?

– Bolongo ? Da. Venea uneori la petrecerile lui, „Sculă electrică". Îl aducea și pe „Saddam Hussein".

– Nu l-ai văzut niciodată împreună cu Hughes ?

Ea clătină din cap.

– Nu, niciodată. Când ai să-mi dai banii ?

Malko nu își putu stăpâni un zâmbet.

– Imediat ce îți voi organiza fuga. Cei care l-au omorât pe Hughes, sunt încă pe urmele tale. Și mai trebuie să aflu câte ceva.

– Pot să rămân aici ?

– Desigur.

Ea se ridică, clătinându-se ușor. Nu mai rămăseseră decât câteva picături de Cointreau și de tequila. Fără să mai întrebe nimic, se îndreptă spre cameră. Cu un gest automat, își trase rochia peste cap și se culcă pe burtă, cu capul în mâini.

Malko nu putu să nu contemple crupa ei extraordinară. Era un fenomen al naturii. El se dezbrăcă la rândul său, își încărcă revolverul Beretta 92 cu gloanțe, trase piedica și se lungi pe pat, punând alături celularul. Cei care se încăpățânau să o lichideze pe Mamie, nu vor ezita să-l caute și pe el.

* * *

Malko visa că era lungit pe spate în marele pat cu baldachin, tapisat cu mătase Gianni Versace în care verdele se combina cu albastru și auriu, pe care îl comandase special lui Claude Dalle la Paris, pentru camera stăpânului castelului din Liezen. Alexandra, în rochie de seară, îi administrase cu duioșie o felație de zile mari.

El se trezi cu mușchii destinși, apoi întinse mâna ca să găsească bustul înfloritor pe care îl iubea atât... În locul acestuia, găsi două piramide tari și ascuțite. Somnul îi pieri brusc. Lumina zorilor cădea pe silueta lui Mamie, îngenunchiată între picoarele lui, făcându-i același lucru pe care i-l atribuise Alexandrei, cu aceeași răbdare. El închise ochii. Există lucruri împotriva cărora nu poți lupta.

În timp ce pielița catifelată a gurii lui Mamie pleca și venea, el începu să se gândească. Încrâncenarea de a o suprima pe fată *nu putea* să vină din dorința de a recupera trei sute cincizeci de mii de dolari. Ar fi putut încerca să o răpească, nu să o ucidă. Motivele puteau fi trei: asasinii descoperiseră că Hughes lucra pentru CIA; Mamie știa că „Sculă electrică" se

întorsese la Kinshasa; mai știa că banii nu aparțineau belgianului. Aparent, toate aceste elemente formau un amestec exploziv. Cu cât se gândea mai mult, cu atât faptele deveneau din ce în ce mai evidente. Nevinovat, Hughes Thomas descoperise în mod involuntar un complot organizat împotriva lui Kabila. Din cauza aceasta murise.

Creierul i se blocă brusc. Într-un galop arzător, Mamie îi smulgea ultimele fărâme de erotism, fixată de el ca un vampir. Malko, arcuit sub șocul plăcerii, țipă. Mamie îl supse până la ultima picătură, apoi se lungi alături, lăsându-l să-i mângâie fesele... Treaba asta risca să continue, dacă ea ar fi supraviețuit...

Înainte de a-l fura din nou somnul, Malko se gândi că prima urgență era să pună cât mai repede mâna pe „Sculă electrică".

O rafală se auzi în apropiere, făcându-l să tresară. Mamie se strânse lângă el, îngrozită. Timp de câteva minute, avu loc un schimb de focuri scurte, apoi liniștea se instaură din nou. Kinshasa nu era un oraș liniștit. Ce urzise „Terminatorul" care avea pretenție să-l distrugă pe Laurent-Désiré Kabila, cu ajutorul unui complice atât de nesigur ca Franz Smet ?...

Capitolul IX

Brusc, Phocas puse o frână atât de puternică, încât aproape că îl proiectă pe Malko cu capul în parbriz. Mamie, care stătea în spate, scoase un ţipăt înfricoşat. O maşină ardea chiar în faţa intersecţiei cu sens giratoriu, Mandela. O gloată de tineri bara bulevardul 30 Iunie. Ei opreau vehiculele, îi speriau pe oameni şi rechiziţionau autobuze şi camioane, înghesuindu-se în ele. Prudenţi, conducătorii auto făceau stânga-mprejur. O mulţime gălăgioasă bara şoseaua, înconjurând trei soldaţi din AFDL. Deodată, se auzi un foc de armă şi un student se prăbuşi la pământ.

– O, asta nu-mi place de loc ! făcu Phocas.

Militarii trăgeau în aer ca să se elibereze. Phocas intră în marşarier, rulând pe bulevardul Justiţiei, ca să poată intra, ceva mai departe, pe bulevardul 30 Iunie. Dar au nimerit din lac în puţ. În faţa lor, un şir lung de camioane erau înconjurate de studenţi ce agitau banderole pe care scria: „Tshi-Tshi la putere !", „Jos cu uzurpatorul de Kabila !"... Mulţimea de gură-cască, incitată, aplauda. Toţi păreau încântaţi, cu excepţia celor cărora li se luaseră camioanele sau autobuzele. Când Malko ajunse la Ambasada americană, bucuria le cuprinsese chiar şi pe „mamas-changeuses" [1], aliniate pe taburetele lor chiar la doi paşi de ambasadă. Multe dintre ele arborau pe tricouri portretul lui Etienne Tshisekedi.Irving Scott vorbea la telefon când Malko a intrat în biroul său, după ce i-a lăsat pe Phocas şi pe Mamie la parter. El nu socotise că ar fi fost

[1] *Femei care se ocupă cu schimbul ilegal de valută (n. a.)*

prudent să o lase pe tânără singură în vila lui Hughes Thomas, după toate câte se întâmplaseră.

Șeful Centralei CIA puse telefonul în furcă și anunță cu o voce încordată și cu o figură întunecată:

– Militarii din AFDL au ucis un student. Sper că treaba asta nu se va transforma într-o răzmeriță. Manifestanții sunt deja dezlănțuiți.

– Se știe cine a declanșat aceste mișcări ? întrebă Malko.

Americanul se strâmbă.

– Presupun că este vorba de Tshisekedi. El este foarte popular, iar localnicii nu înțeleg de ce Kabila nu a apelat încă la el. Este foarte periculos să-l marginalizeze pentru că, astăzi, este singura persoană care poate determina lumea să iasă în stradă. Lipsește foarte puțin ca butoiul cu pulbere să fie aruncat în aer. Numai că, din păcate, Kabila nu vrea să înțeleagă asta. Aveți ceva noutăți în anchetă ?

– Am găsit-o pe Mamie ! anunță Malko. Am aflat acum de ce a fost omorât Hughes Thomas.

Irving Scott tresări.

– Unde este persoana ?

–În salonul de așteptare al ambasadei, zise calm Malko, Phocas o păzește.

Americanul se întunecă.

– De ce ați adus-o aici ? Putem avea neplăceri.

– Am avea și mai multe neplăceri dacă ar fi ucisă, replică Malko. Fata se află în pericol de moarte și nu pot să o las fără protecție.

Malko povesti șefului centralei rocambolesca încercare de recuperare a Justinei Bazamou, precum și cele aflate de la ea.

– Lucrurile se pot rezuma astfel, spuse el. Justine Bazamou, furând acești bani, l-a înfuriat pe Franz Smet, proprietarul lor, supranumit și „Sculă electrică", iar acesta a vrut să-i recupereze mai întâi și pe urmă să o lichideze pe Mamie și pe cei ce anchetau această afacere.

– Și ce credeți că se ascunde sub toate acestea ?

Malko reflectase mult la întrebarea asta.

– Se pot trage două concluzii: Franz Smet s-a întors în Kinshasa ca să pună la cale o acțiune clandestină. El i-a spus

lui Mamie, iar cei care l-au trimis să-și recupereze cele trei sute cincizeci de mii de dolari i-au spus de asemenea lui că acești bani aparțin unui anume „Terminator", un general despre care mi-a vorbit Jeffrey Lord, Iléo Lopaka. Numele acesta vă spune ceva ?

Irving Scott aprinse mașinal o Gauloise blonde și puse pe birou în poziție verticală bricheta sa Zippo, ca și cum ar fi vrut să se oglindească în metalul ei șlefuit.

– Bineînțeles, zise el, este vorba de unul dintre cei mai periculoși oameni din banda lui Mobutu. Era prieten intim cu guvernatorul Băncii Zairului, un ucigaș amestecat în toate afacerile necurate. Așteptați, o să vedeți cum arată.

Scott a început să scotocească prin dulapul său blindat și s-a întors cu fotografia color a unui negru în uniformă de operetă, pe cât de înalt, pe atât de lat, cu trăsături urâte de brută, având pielea bălțată în mod ciudat de pete mai deschise, ca și cum ar fi încercat să se decoloreze pe bucățele.

– Acesta este Iléo Lopaka, anunță americanul. Este poreclit „Terminatorul" datorită abilității lui de a-i extermina pe inamicii mareșalului. A folosit toate metodele: de la cuțit, la otravă. În Kinshasa se spunea că avea o gamă întreagă de otrăvuri cu efect întârziat, care îi permiteau să elimine oamenii într-un interval ce putea dura de la o oră, până la șase luni. Treaba asta nu este cu nimic imposibilă. Prietenii lui, pigmeii, sunt specialiști în fabricarea otrăvurilor vegetale. Ei le folosesc pentru săgețile și sarbacanele lor. Lopaka face parte cu siguranță din grupul celor care vor să se răzbune pe Kabila. Prima lui ispravă a fost când, cu un cuțit de abator, l-a ciopârțit de viu pe un opozant al lui Mobutu, Pierre Mulélé, acum vreo treizeci de ani. Atunci era doar caporal.

– Dumneavoastră știați că se află în Brazzaville ?

Americanul făcu un gest evaziv.

– Știam că a fugit. Dar unde ? Totul este atât de recent.

Eu nu am fost preocupat de Lopaka. Mai degrabă îl credeam plecat în Africa de Sud. Imediat o să-l întreb pe omologul meu din Brazzaville. De asemenea, îi voi întreba și pe cei din Africa de Sud.

– Franz Smet, în aparenţă, mare organizator de orgii, ar fi sosit clandestin la Kinshasa pentru a încerca o tentativă de răsturnare a regimului. Chestia asta vi se pare credibilă ? Aţi auzit vorbindu-se de el ? întrebă Malko.

– De el nu am auzit, dar aş putea să obţin nişte informaţii de la omologii mei belgieni. În anturajul lui Mobutu existau destui belgieni deocheaţi. Mă întreb însă, de ce a trebuit să vină în Kinshasa ? Că să-l asasineze pe Mobutu ? Acesta este prea bine păzit. Foştii membri din FAZ se ascund şi sunt linşaţi imediat cum ies la lumină. Este adevărat că mai există un nucleu format din foştii DSP, care nu mai au nimic de pierdut pentru că, oricum, sunt prea compromişi. Dar sunt dispersaţi şi nu au un lider...

Eu cred că această Justine Bazamou a dumneavoastră a fost intoxicată de tipul acela care a vrut să facă pe grozavul.

– Şi totuşi, ea a avut de a face cu soldaţii din DSP, asasinii lui Hughes Thomas şi ai surorii ei. Chiar eu am fost atacat, în plin centru al oraşului, de trei soldaţi mobutişti. Asta demonstrează că Franz Smet dispune de o oarecare putere.

– Este posibil, recunoscu Irving Scott, dar poate că el a venit pur şi simplu ca să recupereze dolarii care aparţineau lui Iléo Lopaka. Mobutiştii au plecat într-o viteză prea mare. În orice caz, eu sunt foarte mulţumit să ştiu că Hughes Thomas nu era amestecat într-o afacere murdară. Aş putea să-l recomand pentru „Distinguished Intelligence Medal". A fost om bun.

– Atunci, dumneavoastră credeţi că au vrut să ne lichideze, pe Justine Bazamou şi pe mine, doar din cauza celor trei sute cincizeci de mii de dolari ?

Americanul ezită un timp, apoi răspunse.

– Este adevărat că această înverşunare ar putea ascunde altceva. Dar este posibil să fi dorit să vă pedepsească pentru că v-aţi amestecat în afacerea asta cu banii. Ne aflăm în Africa, unde totul este posibil. Pe de altă parte, în ciuda fanfaronadelor acestui Franz Smet, eu nu prea cred în planurile de recucerire ale generalului Iléo Lopaka.

– Atunci, renuţ ?

– Încercaţi să-l găsiţi pe Franz Smet, spuse Irving Scott cu jumătate de glas.

– Asta o să și fac, spuse Malko imediat. Și ar mai fi și problema Justine Bazamou.

– Care problemă ? întrebă americanul făcând ochii mari.

– Ea este convinsă, și asta pe bună dreptate, că ucigașii lui Hughes Thomas și ai surorii ei vor să termine și cu ea. Dintr-o dată nu mai vrea să plece de la mine.

– My God ! suspină Irving Scott clătinând din cap. În ce viespar ați putut intra !

– Cu toate astea, chiar *dumneavoastră* mi-ați cerut să o găsesc pe Justine Bazamou, făcu Malko vexat. Și, în plus, ea îmi va fi de ajutor ca să-l găsesc pe Franz Smet.

– Treaba dumneavoastră. Dar scăpați de ea cât mai repede posibil, îl sfătui șeful Centralei CIA.

– Ca să scap de ea, ar trebui să-i dau cele trei sute cincizeci de mii de dolari, continuă Malko. Ea îi cere *cu insistență.*

Irving Scott se făcu mic în fotoliul său. Toată afacerea asta părea să-i displacă profund.

– Ascultați, spuse el, mă voi gândi la asta. Aprioric, eu nu aș avea nici o obiecție în a-i returna banii care-i aparțin într-o oarecare măsură. Dar, în acest caz, ea trebuie să șteargă putina de-fi-ni-tiv.

El accentuă fiecare silabă a ultimului cuvânt.

Malko îi adresă o privire ironică.

– Nu credeți că în acest moment ar merita să încercăm să-l găsim pe Franz Smet? Imaginați-vă că nu s-a bătut doar cu pumnul în piept și că pregătește totuși ceva împotriva lui Kabila. Cum veți explica la Langley că nu ați văzut nimic ?

Invocarea argumentului responsabilității este întotdeauna o muscă supărătoare pentru orice funcționar... Malko își pleda cu atâta convingere cauza, știind prea bine că nu cele trei sute cincizeci de mii de dolari erau mobilul încercărilor criminale la care fuseseră supuși el și Mamie.

– Bine, aveți dreptate, recunoscu șeful centralei. Găsiți-l pe Franz Smet, dacă puteți. Cât despre dolarii domnișoarei Bazamou, vă voi vorbi mâine după ce mă voi gândi dacă asta este soluția cea mai inteligentă.

* * *

Nici nu apăru Malko bine în capătul scărilor, că Mamie se năpusti pur și simplu asupra lui.

– Unde sunt banii mei ?

Vocea ei era catifelată, dar privirea îi era avidă și, în același timp, îndrăzneață...

– Acești bani nu sunt cu adevărat ai tăi, sublinie Malko. Cu toate acestea, cred că îi vei primi. Mâine.

– O, fir-ar să fie ! făcu ea. Voiam să-mi cumpăr niște țoale. Bine, o să ne oprim pe bulevardul Bokassa, unde am toate lucrurile mele.

– Bine, acceptă Malko, vom recupera toate lucrurile tale și îți vei face cumpărături mâine, când îți vei primi banii.

Dacă voia să-l găsească pe Franz Smet, era obligat să-i facă pe plac lui Mamie... Iar ea nu reacționa decât în funcție de câteva motivații extrem de simple. Era riscant să meargă acum pe bulevardul Bokassa după haine. Dacă „vendeta" continua, ar fi putut fi așteptați, dar era inutil să o contrazică pe Mamie.

Lui Justine Bazamou îi reveni surâsul pe buze. O pereche de jeanși extrem de ajustați se mulau pe crupa ei de vis, iar sânii păreau să explodeze sub tricoul tip panteră. Ea se schimbase în casă. Phocas o urma, ducând o valiză și o geantă. Mamie, hieratică, traversă bulevardul Bokassa cu măreția unei prințese și se sui în Cherokee.

Malko așteptase acolo, cu Beretta 92 pregătit, alături. Mamie îi adresă un surâs capabil să declanșeze erecția unui orb.

– Este adevărat că mâine îmi dai banii ?

– Îți promit, jură Malko, aplecându-se spre ea.

Tânăra zaireză se repezi și îl sărută pe gură.

– Ești la fel de dulce ca Hughes, făcu ea. Și cum nu-i lipsea simțul practic, îi puse o întrebare esențială:

– Și eu unde o să locuiesc ? Mi-e frică să stau singură.

– Pentru moment, cred că poți rămâne în casa lui Hughes, propuse Malko.

Încântată, ea se întoarse spre el, punându-i mâna pe picior.

– Da, și atunci, rămâi cu mine ! Mi-e frică să stau singură ! Când au venit după mine la „parcelă", m-ar fi ucis dacă nu fugeam pe ușa din spate. Ca pe Gisèle. Ei au omorât-o pe sora mea. Dar s-ar putea să vină iar.

– În regulă, zise Malko. Voi rămâne cu tine la noapte. Te duc acum acolo și te las cu Phocas. Eu trebuie să dau o fugă până la *Intercontinental*, dar mă voi întoarce repede. E bine ?

– Da, e bine.

* * *

Mamie se uita la un serial, ținând în mână un pahar. Câteva sticle erau aliniate pe măsuța joasă și, când tânăra negresă ridică privirea spre el, Malko văzu că avea ochii plini de lacrimi.

– Sunt tristă pentru că mă gândesc la Gisèle, spuse ea. Ea nu a avut niciodată noroc. Băieții mă voiau întotdeauna numai pe mine, cu toate că semănam așa de bine...

Nu chiar așa de bine...

Malko se așeză alături de fată, care îi oferi imediat un pahar plin.

– Bea. Este Caïpirinha. Se face cu Cointreau, lămâie verde strivită și gheață. Este așa de bun. Hughes m-a învățat să fac o grămadă de cocteiluri. El mi-a spus să nu mai beau prea multă bere că îngrașă. Iar eu nu vreau să mă îngraș.

Malko gustă Caïpirinha, apoi puse paharul jos și îi surâse fetei.

– Mamie, vreau să-l găsesc pe „Sculă electrică". Trebuie să mă ajuți,

Teroarea se instală imediat în imensii ochi căprui.

– Mi-e frică ! Dacă mă găsește, mă ucide !

– Nu îl voi lăsa eu, promise Malko. Tu știi unde locuiește ?

– Da, bineînțeles. În La Gombé, pe strada Lilas, între bulevardul Fluviului și bulevardul Justiției. Are o casă mare cu piscină. Dar, cu siguranță, a plecat deja.

– Am putea merge să vedem, sugeră Malko.

Mamie lăsă capul în jos și, în cele din urmă, spuse:

– Dacă vrei tu, dar mi-e frică.

– În plină zi, nu ai de ce să te temi, îi explică Malko. Va fi Phocas cu noi. El știe un număr de telefon de la Alinață și poate să cheme soldații. Cu celularul, este ușor.

Poarta verde era ciuruită de gloanțe. Mamie se uita la ea de parcă s-ar fi aflat la poarta infernului.

– Aici este, murmură ea. Eu rămân în mașină.

Malko sări din Cherokee nu înainte de a-și fi strecurat Beretta 92 sub cămașă. Se afla pe o alee liniștită și pustie, în plin cartier rezidențial. El sună, fără nici un rezultat, apoi încercă să deschidă poarta. Aceasta se deschise fără nici o rezistență.

Mirat, pătrunse în curte, pe o alee ce ducea la o vilă imensă și luxoasă lângă care se afla o piscină cu apă sălcie. Făcu ocolul casei și reuși să găsească o ușă. Era deschisă. Nu se auzea nici un zgomot în afară de ciripitul păsărilor. Malko intră în casă. Aici, totul fusese prădat. Nu se mai găsea nici o mobilă, nici un aparat de aer condiționat. Fuseseră smulse chiar și prizele din pereți. Peste tot erau răspândite hârtii, ziare vechi. Apoi, într-una din camerele imense, văzu o saltea sfâșiată. Se duse după Mamie.

– Nu mai este nimeni aici. Poți să intri.

Mamie deschise poarta verde, intră în casă și merse imediat în camera unde se afla salteaua și o sticlă goală de Defender.

– Cufărul s-a evaporat ! făcu ea.

Nici nu era de mirare. Nu poți uita un cufăr plin cu dolari ! Chiar în momentul în care voiau să plece, auziră pașii unui negru care nu părea surprins că-i vede.

– Șefu' a plecat, îi anunță el.

– De multă vreme ?

Celălalt făcu un gest evaziv.

– De câteva zile. S-a întors, apoi a plecat iar. După aia au venit militarii care au luat tot. Ei căutau arme, dar nu au găsit.

– Și unde se află acum ?

Negrul întinse mâna spre fluviu.

– Acolo, jos, pe malul celălalat, ca toată lumea. Dumneavoastră nu aveți de lucru pentru mine ?

El o privea cu insistență pe Justine Bazamou. Dintr-o dată, privirea i se lumină de un zâmbet luminos.

– A, dar pe tine te cunosc ! Veneai pe aici de multe ori...

Mamie privea cu pudoare în jos și începu să vorbească cu el în lingala, traducându-i apoi lui Malko.

– „Sculă electrică" a cărat tot. A venit cu o „fumurie" și și-a luat tot calabalâcul.

Existau puține șanse să mai revină... Au fost nevoiți să bată în retragere. Decepționat, Malko își spuse că belgianul plecase la Brazzaville cu lada plină cu dolari.

Poate că Irving Scott avusese până la urmă dreptate.

„Complotul" pentru răsturnarea noului președinte autoproclamat, nu fusese decât o fantasmagorie tropicală.

Și totuși, niște ucigași o urmăriseră pe Mamie. Și pe el. Era tare ciudat.

* * *

Mamie ieși din cameră, machiată precum regina din Saba, arborând o superbă perucă și o rochie foarte mulată pe corp.

– În seara asta, mergem la *Savanana* ! propuse ea. Am chef să dansez.

Uitase toate supărările și temerile. Era o pasăre a insulelor, poate chiar un șoim... Ea îl fixă pe Malko, legănându-și șoldurile și cu o mână în micul buzunărel al rochiei. Brusc, scoase o bucățică de hârtie îndoită între degete.

– Ce ai acolo ? a întrebat Malko.

– Numărul celularului lui „Sculă electrică", făcu Mamie cu o voce albă. Mi l-a dat ultima oară. Uitasem de el.

Pulsul lui Malko se acceleră imediat.

– Așa că poți să dai de el ?

Mamie puse hârtia înapoi în buzunar.

– Nu, nu vreau. Mă va ucide. Din cauza dolarilor.

– Nu riști nimic, obiectă Malko. El nu are de unde să știe unde te afli.

– Da, dar ce pot să-i spun ?

– Că vrei să-i dai banii înapoi. Că îți pare rău.
– Da, dar eu nu am banii ăia.
Malko zâmbi.
– Doar îl păcălești.
– Dar ce nevoie ai de el ?
– Trebuie să stăm de vorbă, zise Malko. Am să-i pun o mulțime de întrebări. Ia asta.
El îi întinse celularul lui Hughes Thomas. Codindu-se, Mamie îl luă. Malko preciză:
– Dacă te întreabă de unde vorbești, îi spui că te afli într-o cabină publică din oraș. Și că vrei să-i returnezi banii ca să poți duce o viață normală. Fii foarte dulce și nu te intimida.
Fata formă numărul, dar era ocupat. La cea de a patra tentativă, o voce răgușită făcu în aparat:
– Alo, da ?
– „Sculă", tu esti ?
După un moment de tăcere, belgianul întrebă:
– Cine e la telefon ?
Justine Bazamou îi aruncă o privire pierdută lui Malko, apoi spuse cu o voce firavă:
– Sunt eu, Mamie.
– Mamie ?
De această dată, vocea lui Franz Smet trăda o stupefacție nemascată.
– Adică... începu el.
Mamie se grăbi să precizeze:
– Sora mea a fost omorâtă, iar eu am vrut să se creadă că am fost eu. Îmi este foarte frică.
– A, idioții ! izbucni belgianul. Credeam că ai crăpat, târfă !
Abia atunci, zaireza arătă că are stofă de actriță.
– O, „Sculă", zise ea cu voce plângăreață, te rog să mă ierți. Nu voiam să te fur, dar când am văzut toți banii ăia...
– Dacă pun mână pe tine, îți smulg sânii și îți scot mațele, mormăi Franz Smet. Să nu crezi că ai scăpat.
– „Sculă", îl imploră ea, eu nu mai vreau banii ăia. Vreau să ți-i dau înapoi.
Numai că nu-și frângea mâinile. Malko o admira pe furiș.
Ea mai câștigă un pic de timp până când belgianul o întrebă:

– Unde ești acum ?
– La mine în cartier. Mă ascund.
– Și banii ?
– Îi am cu mine.
– Cum i-ai recuperat ?
Ea avu un moment de ezitare înainte să-i răspundă:
– Am cerut înapoi valiza. Nu a deschis-o nimeni pentru că era încuiată cu cheia. A trebuit să mi-o dea.
– La Ambasada americană ?
Era clar că nu credea nici o vorbuliță. Mamie insistă:
– Da, le-a fost frică să nu fac scandal.
– Și aveai valiza la tine la „parcelă" ?
– Sigur că da. Dar ei nu mi-au cerut-o. Cum au intrat, au și început să tragă.
Urmă din nou un moment de tăcere. Apoi, belgianul spuse cu o voce mai calmă:
– Bine. Aș vrea să te cred. Dacă sora ta e moartă acum, este numai vina ta. Și a americanului tău blestemat. Ai făcut bine că m-ai sunat. Știi un loc care se numește *Beverly* ?
– Este în Binza, nu-i așa ?
– Da, obișnuiai să te fâțâi pe acolo...
– Da, știu unde e, făcu Mamie fără a se arăta vexată.
– OK. Atunci vino acolo diseară cu valiza. Pe la unsprezece, pe terasă. Dar dacă nu ai banii, mai bine nu veni...
Clac ! Închisese telefonul. Mamie se uita acum la Malko îmbujorată ca la prima comuniune.
– A fost bine ?
– A fost perfect.
Participase la versiunea tropicală a lui „Mandy–Ticăloasa". Era dotată pentru a supraviețui, precum monstrul din filmul *Alien*... Numai că Mandy era mult mai isteață.
– Părea mulțumit, spuse Mamie veselă.
– Întotdeauna te bucuri când poți să recuperezi trei sute cincizeci de mii de dolari, remarcă Malko.
Ea se uită la el cuprinsă de panică.
– Și acum ce vom face ? Eu nu am nici un ban.
Malko o privea vădit amuzat de naivitatea ei.
– „Sculă electrică" nu vine ca să-și recupereze banii, ci ca să te omoare.

Capitolul X

Mamie făcu ochii mari.

– Să mă omoare! De ce s-o facă, dacă îi înapoiez banii?

– Pentru că știi că se află la Kinshasa și pentru că ai văzut valiza plină cu dolari. Și pentru că a fost destul de nesăbuit ca să-ți spună că face parte dintre oamenii „Terminatorului". Și, mai ales, că a venit să-l dea jos pe Kabila.

– Ce poate să facă? Kabila dispune de o groază de „Tach-Tach" ca să-l apere.

– Asta vreau și eu să descopăr, zise Malko. În seara asta Franz Smet ne va întinde o cursă. O să-i întindem și noi una ca să-l capturăm.

– Eu ce o să fac?

– Tu o să fii capra...

– Nu sunt capră, făcu ea ofensată.

– Așa e o vorbă. Tu o să-l atragi ca să vină, altminteri, nu o să se arate în veci.

– Mi-e frică, zise ea.

– Nu trebuie să te temi de nimic, o asigură Malko. Voi aranja eu totul. Mai întâi ne ducem la ambasadă să luăm valiza.

– Și banii?

– Nu știu încă.

– Eu vreau banii.

– Oricum îi vei primi când vei pleca din Zair, spuse Malko.

Fiindcă se făcuse târziu, îl sună pe Irving Scott ca să-i spună că sosesc. Ar fi o minciună dacă am recunoaște că americanul s-a bucurat când a ascultat planul urzit de Malko.

– Sunteți nebun dacă vă duceți în *Beverly*! Nimeni nu se mai duce acolo de când s-a întors Kabila. Este foarte aproape de tabăra de la Tshatshi. Cartierul este plin de membrii DSP care nu au depus încă armele și caută să se răzbune. Acum trei zile, i-au tăiat gâtul unui soldat din AFDL. Le-am interzis de formă oamenilor mei să se ducă acolo. Seara devine un loc extrem de periculos. *Beverly* e o cloacă frecventată de toate scursorile din Kinshasa.

Malko îl măsură din priviri.

– Doar dumneavoastră mi-ați cerut să-l găsesc pe Franz Smet, nu-i

așa?

– Da, însă...

– Eu rămân la convingerea că se coace ceva împotriva lui Kabila, își reluă Malko ideea. Fie că e așa, fie că nu, credeți că se va clătina din temelii? În definitiv, e problema dumneavoastră, nu a mea.

Irving Scott oftă de ți se rupea sufletul.

– Știți bine că nu e chiar atât de simplu. Președintele dorește ca Zairul să fie o țară stabilă, cu sau fără Kabila. De aceea, pe 13 februarie anul trecut, a avut loc la Washington o reuniune cu acest subiect, „classified and restricted". A fost „clasată" la „Covert Operations". Nu au participat decât șefii cei mari, adică „Big Shots": secretarii executivi din Departamentul de Stat, de la Pentagon și de la Casa Albă. Apoi, directorul nostru general, cel al DIA și șeful staff-ului. Scopul acestei reuniuni: viitorul Zairului. Pe atunci, mai speram încă la un soi de tranziție democratică. Însă Mobutu a sabotat-o, dar, până la urmă, a acceptat-o, iar Laurent-Désiré Kabila a pus mâna pe putere... Aceasta este realitatea. Am fi preferat s-o împartă și cu alții. Acum e obligat să o facă, căci, dacă dă greș, se va instaura anarhia, zairezii se vor răzvrăti și se va crea probabil o situație ca în Liberia. Atunci nu l-am ales pe Kabila, dar, pentru moment, îi mai acordăm o șansă. Dacă va deveni însă „nefrecventabil", situația va fi cu totul alta. Am răspuns bine la întrebarea dumneavoastră? adăugă el cu ironie în glas.

– Absolut, recunoscu Malko. Deci, dușmanii lui Kabila sunt și inamicii noștri.

– Sunteți pe-aproape, admise șeful Centralei CIA.

– În concluzie, îl caut pe Franz Smet, zise Malko. Dacă e vreun complot, înseamnă că e amestecat. Mai am o întrebare suplimentară: dacă îl încolțesc în seara asta, ce fac?

– Îl predați celor din AFDL.

Tonul nu admitea replică.

– Și dacă se așază la masa tratativelor?

– Mai întâi îl ascultați, iar *după aceea* îl predați. Dacă într-adevăr unelteşte ceva, nu ne putem asuma riscul de a-l acoperi.

– Bine. Astă-seară am nevoie de Sam Strudwick.

– Nici o problemă. Vă dau numărul celularului și îl anunț. Mai vreți și altceva?

– Da, valiza cu dolari. Goală.

Irving Scott se ridică și se duse la fișetul blindat.

– V-o dau, dar plină.

Malko avu senzația că nu a auzit bine.

– Plină? Deci ați luat o hotărâre.

– Da, făcu americanul în timp ce scotea valiza din fișetul blindat. Nu pot să menționez în mod *oficial* despre acești bani fără să-l „ud" pe Hughes Thomas. Datorită dumneavoastră, știu că nu a făcut nimic rău, ci doar o mică imprudență. Dar nu cred că celor de la Langley le va ajunge la urechi acest lucru. Deci, încredințați-i valiza lui Justine Bazamou să facă ce știe cu ea. Dar fiți atent că lipsesc zece mii de dolari.

– Cinstit să fiu, spuse Malko, nu cred că se va obosi să-i numere. Să zicem că paza bună trece primejdia rea.

Irving Scott îi întinse valiza cu dolari.

– Noroc pentru diseară! Îndată ce veți obține un rezultat, sunați-mă pe telemobil. O să-l predăm împreună pe Franz Smet autorităților din această țară.

* * *

Când văzu valiza, ochii lui Mamie începură să strălucească precum cei ai copiilor în fața unei jucărioare noi.

– Banii sunt înăuntru? suflă ea.

– Da.

Ea îl urmă până la Cherokee, în cu totul altă dispoziție.

– Mergem la *Inter*, îi zise Malko lui Phocas.

De ce la *Inter*? întrebă Mamie.

– Punem banii în seif ca să nu ți-i fure, îi explică Malko.

Șocată încă, Mamie nu reacționă în nici un fel, ci se uită lung la valiză. Pătrunseră în hotel prin intrarea din turn, apoi traversară toată aripa comercială legată de vechea clădire principală. Mamie făcu niște ochi mari plin de încântare în fața vitrinelor, de fapt, singurele din Kinshasa care ofereau adevărate produse de lux. Făcând pe clientul, Malko ceru să se ducă în sala unde se aflau seifurile. Un angajat îl încuie acolo împreună cu Mamie. Malko deschise seiful cu numărul unu, cel mai încăpător, apoi valiza. În fața teancurilor de bancnote verzi, Mamie slobozi un oftat de încântare, întinse mâna spre ele și începu să mângâie dolarii cum nu mângâiase probabil în viața ei un bărbat... Când Malko începu să așeze teancurile în seif, ea scoase un țipăt sfâșietor:

– Le lași aici?!

– Sunt în siguranță, zise Malko. Stau mai bine aici decât la Hughes Thomas.

– Dacă nu vor să ni-i mai dea înapoi?

Malko izbucni în râs. Mamie mai avea multe de învățat. Nebună de tristețe, înșfăcă trei teancuri și le azvârli în poșetă. Ca și cum ar fi salvat obiectele cele mai de preț dintr-un naufragiu. Apoi urmări atentă transferul dolarilor din valiză în seif.

Când toate teancurile au fost puse la adăpost, ea îl opri pe Malko ce se pregătea să încuie seiful. Cu ochii umeziți, ea îi șopti în lingala:

– *Sibu Ngayi!* [1] Acum.

Cu abdomenul înainte, ea se freca de el căzută în extaz. Nici nu era nevoie să vorbești lingala ca să-ți dai seama ce vrea. Se întoarse, oferindu-i crupa bine strânsă în frumoasa-i rochie albă, balansându-se imperceptibil. Malko simți erecția puternică. De partea cealaltă a ușii, un grup de presiune se agita fiindcă o vânzătoare oferea gogomanilor, pentru suma de

---

[1] *Iubește-mă! (n.a.)*

zece dolari, „micuța carte verde" scrisă de Laurent-Désiré Kabila, o adunătură de orori cu iz tropicalo-marxist. Era cu siguranță prima oară când sala seifurilor devenea teatrul unei scene ca aceasta...

Malko ridică rochia din mătase dezvăluind cascada intimă a coapselor lui Mamie neprotejată în nici un fel. Tânăra negresă duse mâna la seif și mângâie teancul de dolari. De-abia fremătă puțin când Malko o pătrunse dintr-un singur elan, dar foarte încet, profitând de fiecare milimetru câștigat. Mamie dansa pe loc un fel de rumba, cu degetele încleștate pe teancul de bancnote. O simțea umedă, deschisă și nu era nevoie să o mângâie ca să geamă sub asalturile lui. O pătrunse cu toată forța până când explodă în ea. Mamie îl lăsă să se golească de tot, apoi se întoarse și, stând pe vine, prinse membrul în gură, sorbind ultimele picături de erotism.

După ce se aranjă, Malko reuși în fine să îndese teancurile în seif. Când ieșiră cu valiza goală, paznicul le aruncă o privire curioasă. Trebuie spus că se cunoștea de la o poștă că Mamie făcuse sex, după felul în care mergea de scotea și morții din groapă, iar crupa îi făcea chiar și pe africani să se întoarcă în urma ei.

Ea își strecură mâna în buzunarul în care Malko pusese cheia și murmură:

– Dacă vin eu cu cheia, îmi vor deschide?

Malko îi zâmbi.

– Dacă ai semnat mai întâi, așa cum am făcut eu...

Ea trase mâna dezamăgită.

– Chiar îmi dai banii?

– Dacă te porți frumos, îi promise Malko glumind.

Imediat, Mamie se lipi strâns de el, nesinchisindu-se de oamenii care se îngrămădeau în jurul lor.

– Fac tot ce vrei, jură ea. Dacă mai ai chef, am o soră mai mică foarte frumușică.

La Tropice, era foarte greu să rămâi un gentleman. Malko încerca să-și concentreze atenția asupra serii care va veni. S-ar putea să nu fie tot atât de plăcută.

* * *

Lungit pe un pat mare și nu prea înalt, Franz Smet, cu un pahar de Defender vechi de cinci ani în mână, privea evoluția ultimei sale achiziții, o tânără negresă de șaisprezece ani, finuță, cu pulpe subțiri, dar cu niște sâni absolut incredibili, țuguiați ca ai manechinelor din ceară, dar moi și fremătători...

– Dansează un pic, Mwana, îi spuse el.

Ascultătoare, fata începu să se balanseze în ritm de Sambolera. Era complet goală, cu excepția unei bonete din dantelă, a unui șorțuleț de subretă și a pantofilor, avea grație și inocență, deși îngurgitase deja kilometri de sex... „Scula electrică" simți niște furnicături ce anunțau apariția plăcerii în pântece și lăsă privirea spre sexul mort. Cu mult timp în urmă, pe când era mercenar, un glonț tras aiurea...

Închise ochii pe jumătate. Când se afla aici, avea senzația că ultimele evenimente nici nu avuseseră loc, că Mobutu era tot în tabăra de la Tshatshi, iar prietenii lui, la putere. În urmă cu opt ani, când a ajuns în Zair, era lefter. Trândăvise ca gardă de corp a generalului Lopaka, bucuros nevoie mare că un alb așa de bine făcut îl păzește. Ras în cap cum era, cu urechi clăpăuge, cu ochi foarte albaștri, nas acvilin, umeri de luptător și statură impresionantă, Franz Smet îl întruchipa foarte bine pe ostașul improvizat, dar cu o rest de viciu în el.

În epoca Mobutu, în domeniul în care activa, toate locurile bune erau ocupate totuși de israelieni... S-a încumetat să apuce pe o nouă cale aproape dintr-o întâmplare.

Într-o zi, generalul Lopaka, ce era pentru care el devenise un fel de băiat bun la toate, l-a trimis în Belgia cu un catalog al arhitectului de interioare Claude Dalle, în care însemnase tot ceea ce voia pentru noua lui casă, aflată alături de palatul din marmură al mareșalului Mobutu, plus o valiză plină cu dolari.

Îl mai însărcinase de asemenea și cu procurarea unor casete video cu filme porno. După ce vizionase unele dintre ele, la întoarcere, Franz Smet și-a spus că ar putea filma el chiar aici, în Kinshasa, cu o cameră de luat vederi, căci, slavă Domnului, de material uman nu ducea lipsă...

Începutul se derulase timid, doar cu poze clasice, fără nici un fel de regie. Dar asta l-a incitat și acum simțea nevoia să joace și el. Pentru uzul personal, și-a adus de la Bruxelles o

colecție de instrumente de plăcere de toate mărimile, unele făcând și vibromasaj. Atunci, s-a filmat singur, cu o sculă pe măsura gabaritului său, plus vreo trei fetițe pescuite de la *Savanana*. Iléo Lopaka juisase în pantalonii de la uniformă, văzând cum își „destupă" partenerele cu „scula electrică".

Acesta a fost începutul îmbogățirii sale.

De două ori pe lună, Franz Smet le convoca pe fete și filma. După aceea, seara se sfârșea în vila somptuoasă a generalului Lopaka sau în cea a lui Kongolo Mobutu, cu cele mai bune elemente... împrospătate fără încetare. Într-o țară în care salariul de bază era de un dolar, recrutarea era floare la ureche...

Aceste casete multiplicate, luau drumul Africii de Sud, unde toți sunt înnebuniți după relațiile mixte. Totul s-a năruit în urmă cu câteva săptămâni. Însoțindu-l pe protectorul său, generalul Lopaka, la Brazzaville, Franz Smet se gândea că nu-și va mai vedea în veci vila superbă, materialul filmat de el și „fetișcanele". Avea destui bani în Belgia ca să vină în vizită...

Mai apoi, într-o seară, după o sticlă de Defender împărțită frățește, generalul Lopaka, care nu se liniștise după ce a fugit, i-a făcut o ofertă pe care n-a avut tăria s-o refuze: să se întoarcă la Kinshasa.

În graba lui, Iléo Lopaka lăsase în urmă milioane de dolari și alte miliarde de zairi.[1] Pentru că era prieten bun cu guvernatorul Băncii Centrale din Zair, cumpărase cecuri în zairi cu cinci la sută din valoarea lor. Oficial, nu valorau nimic, deoarece bancherii nu mai dețineau nici măcar monede fiduciare. Numai guvernatorul avea putere de control asupra stocurilor de zairi și de dolari. Era de ajuns să-i împartă... Neavând încredere deplină în bănci, Lopaka își îndesase averea în cutii din metal ascunse într-un conteiner, dosit și el în fundul unui subsol.

Dacă mai punea vreodată piciorul în Zair, ar fi fost făcut bucățele! Înțelegerea era simplă: Franz Smet trebuia să se întoarcă în mod clandestin la Kinshasa ca să recupereze banii cu ajutorul câtorva oameni de încredere din DSP devotați lui Lopaka, iar după aceea, să se folosească de o parte din ei ca

---

[1] *Unitete monetară principală în Zair (n.t.)*

să pună la punct o operațiune pe care i-o explicase amănunțit generalul. Scopul era destabilizarea lui Laurent-Désiré Kabila, ca să le permită membrilor mai prezentabili din tribul Mobutu să revină la putere.

La început, Franz Smet nu s-a arătat prea încântat, dar îi era teamă de Lopaka. Cel supranumit și „Terminatorul" era în stare de orice, chiar să-l și omoare. La urma urmei, dispunea de bani... Nu l-ar fi costat mai mult de o sută de mii de dolari ca să aranjeze această mașinație. Foștii din DSP de care avea să se folosească erau niște hămesiți și avea influență asupra lor. Era de ajuns să-i denunțe după aceea la AFDL.

În final, belgianul a cedat și s-a întors în Zair în pirogă, în toiul nopții, primit de câțiva fideli foarte bine înarmați din DSP. Oamenii lui Kabila nu-l cunoșteau. Prin urmare, s-a instalat în vila lui. În timp ce pregătea lovitura pentru Lopaka, și-a reluat bunele obiceiuri. Oare nu trebuia să-și construiască un alibi? Dacă oamenii din AFDL ar veni peste el, ar putea să spună că a început din nou să filmeze... Acest lucru nu deranja pe nimeni.

Totul a mers bine până în seara în care lucrurile s-au amestecat. Oamenii din DSP au adus cutiile cu dolari și cu zairi. Făcuse imprudența să bea prea mult și s-o lase pe Mamie lângă o comoară. După aceea, totul s-a transformat din rău în mai rău.

Mai întâi, nu știa că zaireza era amanta unui diplomat american. Nu descoperise acest lucru decât o dată cu cadavrul lui Hughes Thomas, dar cel mai grav a fost că era vorba de un agent al CIA venit la Kinshasa. Bineînțeles că i-a ascuns acest lucru generalului Lopaka, altminteri acesta ar fi turbat de furie. Luând în considerare întorsătura pe care o luaseră lucrurile, o singură persoană devenea periculoasă: aceasta era Mamie. Sperase că îi va veni de hac foarte ușor, însă oamenii din DSP erau niște brute imbecile. O rataseră! Acum a mai apărut un agent american nou despre care nu știe ce rol are și ce date deține. Eșuase și noua tentativă de a o elimina, în plus exista riscul de a-i alerta pe oamenii din AFDL.

Dar iată că împuțita asta de Mamie îi telefonase. A simțit imediat că e vorba de o cursă. Doar nu era nebună să se

arunce direct în gura lupului, decât dacă o împingea cineva de la spate. Cu toate acestea, nu putea să lase să-i scape o ocazie ca asta. O dată cu eliminarea lui Mamie, trecea și pericolul.

Înveselit de această perspectivă, se retrase și scoase dintr-o cutie cel mai mare instrument. Era un sex de măgar a cărui suprafață era acoperită cu mici ținte din cauciuc. Îl prinse calm de pântece cu ajutorul curelelor. Fata se opri din dansat și îl privi cu nelinişte. Franz Smet declanșă motorul electric. Toată partea de sus prinse să vibreze, zecile de ținte din cauciuc tare se puseră în mișcare.

– Hai, apropie-te, îi zise el tinerei negrese. O să ne distrăm un pic.

Fata se îndreptă spre ușă. Franz Smet își urni din loc statura de un metru nouăzeci și se năpusti spre ea cu monstruosul sex fals.

– Nu, șefule, nu!

Ea îl aștepta lipită de zid. Pe Franz Smet îl ungea pe suflet. O prinse de mână și o trase spre pat, unde el se întinse pe spate, forțând-o să-l încalece. În ochii lui de un albastru deschis, se citea răutatea. Se chinuia să-i zâmbească și mângâie șoldurile victimei sale.

– O să ne distrăm de minune, făcu el. Nu-ți fie frică. N-o să te doară...

O ridică cu o mână și, cu cealaltă, ținu vertical instrumentul care îi țâșnea din pântece, în așa fel încât vârful să atingă sexul fetei. Aceasta se cutremură.

– E mare, gemu ea.

– Ba nu!

Apăsă cu ambele mâini șoldurile firave. Simți o ușoară rezistență, apoi fata slobozi un țipăt. Instrumentul pătrunsese în ea zece centimetri. Franz Smet se destinse: acum nu putea să-i mai scape. Apăsă cu toată puterea șoldurile, pătrunzând-o centimetru cu centimetru. Zaireza începu să urle. Avea senzația că este străpunsă până în gât de membrul enorm. Corpul se acoperi cu o peliculă fină de sudoare.

Belgianul întoarse pe neobservate inelul ce declanșa motorul electric. Țintele de cauciuc începură să se învârtească

în mare viteză în vaginul fetei care urlă ca o apucată încercând zadarnic să se desprindă. Franz o prinse de sfârcuri și o trase spre el, mișcând cu frenezie și fără încetare din șale ca să-i afunde și mai mult monștruosul instrument. Urletele ascuțite ale victimei îl încântau. Avea senzația că o violează de-adevărat. Dar ea se zbătea atât, încât putea să-i scape. Lepădându-i sfârcurile, o rostogoli sub el și o strivi cu greutatea lui, siluind-o cu ample mișcări de bazin.

Ea îl mușcă, dar el îi sparse buza cu dosul palmei. Mai profită puțin de ea până când îl învăluiră furnicăturile de plăcere. Din nefericire, era tot ce putea dovedi de acum înainte. Dezmeticit dintr-o dată, el opri motorul. Fata căzu pe podea lângă pat. Inspiră adânc în timp ce se uită la ceas. Mai rămăsese o oră, deci avea destul timp să facă un duș. Păși peste fata nemișcată și îl strigă pe Luther.

Își făcu apariția o namilă de negru deșelat, un namibian care păzea casa ce aparținea unui consilier de-al lui Mobutu. Situată la capătul unui drum înfundat care adăpostea reședința ambasadorului Marocului, vila scăpase din vizorul celor de la AFDL. Trecuseră doar o singură dată ca să vadă dacă proprietarul era acasă. Luther s-a purtat admirabil, spunând că nu știe nimic... Cel puțin, bine că vila luxos mobilată nu fusese jefuită de hoți. În pivniță se găseau lăzi pline cu sticle de șampanie Taittinger Comtes din 1988, cu sticle de Defender Succes vechi de doisprezece ani, de votcă, de Cointreau, de tequila, de coniac Gaston de Lagrange XO și VSOP, cu toate cele necesare unui trai fericit.

Dedesubt, în cea de-a doua pivniță secretă, Franz Smet a ascuns cutiile cu bani. Mai exista și o ascunzătoare pentru arme ce conținea un RPG 7, o mitralieră grea și multă muniție.

– Da, domnule Franz, zise namibianul.

– Ții fata aici în seara asta până mă întorc eu.

Poate că și el avea chef să se distreze un pic. Dar fata nu se mișca. Își spuse că, dacă ar putea să-i aplice și lui Mamie același tratament, ar fi cel mai fericit bărbat din lume.

Lăsă apa călduță să curgă pe trupu-i musculos. Până la urmă, nu regreta că s-a întors la Kinshasa. Dacă planul

generalului Lopaka reușea, el, Franz Smet, va deveni unul dintre oamenii cei mai puternici ai noului regim.

* * *

Cu cascheta îndesată pe cap, Sam Strudwick termină de fixat cele două grenade defensive pe fundul valizei lui Mamie, cu mânerul îndreptat în sus. Câte un fir de gută lega cele două inele. Închise capacul cu mare grijă, se asigură că încuietoarea e bună, apoi trase încetișor cele două fire de gută care ieșeau în afară și așteptă zgomotul inelului care sărea din locaș.

Apoi tăie cele două capete ale firelor care ieșeau în afară și le introduse cu vârful cuțitului în valiză. Cele două mânere erau ținute nemișcate doar de capacul valizei. De îndată ce era deschisă, grenadele își schimbau poziția, declanșând astfel focosul. După trei secunde, grenadele defensive vor exploda, distrugând totul pe o rază de zece metri. Cu un zâmbet larg, americanul îi întinse valiza lui Mamie.

– Uite, e pentru prietenii tăi! Dacă se vor atinge vreodată de valiza ta, nu vor fi dezamăgiți de călătorie.

Mamie se uită îngrozită la valiză.

– Nu explodează acum?

– Nu, îți jur.

Deși scopul nu era să-l omoare pe Franz Smet, ci doar să-l prindă, Malko nu se opusese când a fost vorba de valiza-capcană. În asemenea situații, nu se știe niciodată ce întorsătură pot lua lucrurile. În definitiv, paza bună trece primejdia rea.

Capitolul XI

Mamie tremura ca varga, deși afară erau treizeci și două de grade. De-abia se atinsese de bere și încerca să nu se mai gândească la nimic. Venise din La Gombé cu taxiul, care o lăsă cu un sfert de oră mai devreme în fața localului *Beverly*, jumătate discotecă, jumătate cafenea. Era puțin mai retras de la bulevardul Makanda-Kaboli, aflat în cartierul Binza-Campagne, la mai puțin de un kilometru de tabăra din Tshatshi, cartierul general al Diviziei speciale prezidențiale. Odinioară, *Beverly* era localul preferat al membrilor DSP. De la venirea lui Kabila, se ascundeau sau circulau pe la periferie, în cartierele în care se simțeau ca la ei acasă.

Cu cât taxiul se afunda în vechiul oraș, cu atât traficul era mai puțin dens. Binza-Campagne semăna cu o așezare părăsită. Nici o lumină, nici o mașină, și aproape nici un pieton. O dată cu lăsarea nopții, oamenii se zăvorau în case. Nici măcar taxiurile nu mai circulau. Viața își relua cursul o dată cu apariția primelor raze de soare.

Mamie privi în jur. Terasa era înțesată de lume. Majoritatea era formată din bărbați. Bineînțeles aceia care nu-și permiteau să plătească înăuntru o bere cu un dolar. Mai erau și câteva perechi. Ea era singura femeie neînsoțită. Ca să treacă neobservată, ea s-a îmbrăcat într-un fel de eșarfă care îi ascundea corpul de la gât până la glezne. Cum stătea așa, cu valiza așezată alături pe un scaun, semăna cu o săteancă în trecere.

La două mese de ea, se afla Phocas, nu prea liniștit. Când ajunsese ea, el era deja acolo, ascunzând sub tricou un

Browning pe care i-l dăduse Sam Strudwick. Fostul pușcaș marin nu precupeți nici un efort și îi zise în mare viteză:

– Dacă se împute treaba, ții brațul întins și tragi în mulțime. Ai paișpe gloanțe.

Ca să evite orice manevră inutilă, Sam Strudwick puse un cartuș pe țeavă și ridică piedica. Nu-i mai rămânea decât să apese pe trăgaci... Din fericire, Phocas își făcuse stagiul în armata burundeză. Se găsea acolo doar în cazul în care s-ar fi produs o nenorocire. Planul gândit de Malko era că Franz Smet sau prietenii săi o vor duce pe Mamie împreună cu comoara ei, apoi o vor omorî lent cu rafinamentul de rigoare. Malko și fostul pușcaș marin stăteau în Cherokee-ul parcat în apropierea sălii de dans, cu vedere directă spre Mamie. Geamurile fumurii împiedicau privirile indiscrete să vadă că erau albi. În acest cartier, *mundelés* nu erau bine văzuți.

Mamie se uită la ceasul ei nou-nouț. Era un Breitling *Lady J.* din oțel combinat cu aur, rezistent la apă până la adâncimea de două sute de metri. Firește că ea nu avea intenția să coboare la asemenea adâncime, dar se simțea flatată să poarte această minune a tehnicii avangardiste, cumpărată de la galeriile hotelului *Intercontinental*, după escapada din sala seifurilor. Nu ar fi reușit să-și ofere un ceas ce a costat douăsprezece mii trei sute de dolari, dacă nu înșfăca teancul de dolari din valiză.

De când a sosit, nu s-au scurs decât douăsprezece minute. I s-a părut că a trecut un secol. Încercă să bea puțină bere, dar nu putea din cauza nodului ce i se pusese în gât. De fiecare dată când se apropia o mașină, pulsul țâșnea ca o rachetă. Întorcea întruna capul spre parcare să se asigure că Cherokee era tot acolo. Din locul în care se afla, mașina părea goală. Alungă roiul de insecte ce zburau în jurul feței. Peruca i se lipise de cap din cauza transpirației.

Deodată, îi atraseră atenția trei bărbați ce se iviră din *Beverly*, aparent piliți, râzând și vorbind tare. Se duseră spre parcare, lucru care îi determină să traverseze terasa. Mamie îi observă cu vădită curiozitate, mai degrabă ca să uite tristețea. Tipi ca aceștia văzuse cu miile. De obicei încercau s-o violeze.

Deodată, inima începu să bată cu putere. Îl recunoscu pe cel ce mergea înainte: era Martin, un sergent din DSP, garda de

corp a fiului lui Mobutu, e adevărat, cu mici întreruperi, cunoscut pentru cruzimea lui. Nu și-ar fi imaginat vreodată că a rămas în Kinshasa. Își dădu seama imediat că cei trei bărbați se îndreaptă chiar spre ea. Paralizată ca un iepuraș în fața unui șarpe, nu făcu nici un gest, cu răsuflarea tăiată, cu privirea fixă și creierul golit de gânduri. Fără să se oprească, Martin își strecură brusc mâna sub cămașă. Deși avusese intenții bune, Mamie, dintr-un salt, o șterse rapid, atât cât îi permiteau veșmintele, îndreptându-se spre parcare. Dar uită valiza.

După câțiva metri se întoarse. Martin o urmărea cu un pumnal cu lamă lungă în mână, în timp ce acoliții lui puseseră stăpânire pe valiză. Sărind în picioare, Phocas nu știa cum să acționeze.

Farurile Cherokee-ului se aprinseră, iar Martin se opri brusc. După ce se lămuri, se întoarse strigând plin de turbare și se duse lângă acoliții lui. Toți trei se urcară într-un Daihutzu alb, parcat în cealaltă parte a terasei, și porniră numaidecât.

Când ajunse la Cherokee, Mamie se aruncă înăuntru ca și cum s-ar fi aruncat dintr-o casă în flăcări.

– Ai văzut! A vrut să mă omoare!

Malko tocmai pornea motorul. Ocoli terasa, culegându-l pe Phocas din mers.

– S-au dus spre Tshatshi! zise burundezul. Pe aici!

În timp ce Malko căuta locul unde era parcată mașina albă, aceasta dispăru. Se îndreptară spre nord, dar nu zăriră nimic, până ajunseră la o intersecție de pe bulevardul Devinière. Nu merita osteneala să meargă mai departe. Trecuseră deja de zeci de drumuri care aveau mai multe ramificații. Acum ei se aflau într-o situație dificilă, deoarece puteau fi zăriți de departe. Locul era infect. Mai existau încă hoți, ca pe vremea în care oamenii ocoleau ca să nu treacă prin fața taberei de la Tshatshi.

Malko merse din întâmplare până la palatul de marmură, fosta reședință abandonată a lui Mobutu, cu grădina zoologică pustie, și se întoarse pe același drum, furios că a dat greș. Franz Smet nu s-a arătat, iar complicii lui îi scăpaseră printre degete. Oricum, era bucuros că Mamie nu pățise nimic... Stând în spatele mașinii, dădea de zor din gură:

– L-ai văzut pe nemernicul ăla? zise ea indignată, voia să...

Dar nu avu timp să termine fraza. Liniștea nopții fu destrămată de o explozie surdă, undeva în dreapta lor, iar o jerbă de flăcări țâșni din întuneric.

– Grenadele! strigă Sam Strudwick încântat.

Prietenii lui Franz Smet nu rezistaseră dorinței de a pune mâna pe dolari... Malko se angajă pe primul drum din dreapta, se rătăci, se întoarse tot pe acolo și, în final, orientându-se după flăcări, ajunse în fața unei case care ardea. Focul lumina niște siluete în semiîntuneric: erau vecinii curioși să vadă ce se întâmplă. Baraca ardea ca o torță. Era imposibil să pătrunzi înăuntru.

– Cred că au murit cu toții, presupuse Malko.

Deodată, de lângă casă apăru o siluetă, desprinsă parcă din flăcări. Era un negru mic de statură. Înconjură casa, traversând în goană fără să dea atenție Cherokee-ului și se urcă în Daihutzu alb, parcat puțin mai încolo.

– Aduceți-l aici! strigă Malko.

Phocas și Sam Strudwick săriseră deja din mașină în clipa în care o explozie violentă spulberă și ce mai rămăsese din baracă. Fie din cauza muniției sau vreunei rachete. Flăcările începură să pârlească pomii. Îngroziți și văzând că nu au ce să fure, vecinii începură să se întoarcă pe rând la casele lor.

La această depărtare de centrul orașului, erau puține șanse ca pompierii să intervină. Phocas și fostul pușcaș marin apărură târându-l pe negrul mititel și înspăimântat după ei. Îl urcară cu forța în mașină, lângă Mamie. Aceasta scoase un urlet isteric.

– El era cu ei! Trebuie să-l omorâți!

Dar nimeni nu avu timp să facă un gest. În lumina farurilor, Malko văzu ivindu-se o camionetă cu platformă și oprindu-se în fața casei în flăcări. Din ea coborâră vreo doisprezece soldați cu berete roșii. Unii dintre ei se îndreptară spre casă, alții înconjurară mașina lui Malko. Un soldat bătu în geam cu vârful rachetei din aruncătorul RPG 7 ca să-i deschidă.

În aceste condiții, nu aveau nimic de discutat... Malko, Phocas, Sam Strudwick și Mamie fură imediat înconjurați. Soldații tuți erau nervoși. Ei îl zăriră pe „prizonier" ghemuit în

Cherokee și îl scoaseră afară, examinându-l pe toate părțile. Schimbară câteva vorbe cu el. Pe neașteptate, unul dintre soldați îl lovi în față cu patul armei, tăindu-i obrazul până la os. Se prăbuși la pământ și toți începură să-i care picioare și pumni. Malko vru să intervină, dar se trezi cu țeava Kalașnikovului în burtă. Culasa era trasă, încărcătorul plin, iar el se găsea la un pas de eternitate.

Phocas îi veni imediat în ajutor abordându-l pe soldat în swahili... Locrurile se mai calmară, chiar și pentru negrul trântit la pământ. După ce îl scotociră peste tot, doi soldați îl hărțuiau cu întrebări. Îl mai loviră puțin, apoi îl forțară să se ridice, cu fața plină de sânge, continuând să-l interogheze. De fiecare dată când ezita sau se bâlbâia, era chemat la ordine cu o lovitură de picior sau cu patul puștii.

– De ce sunt atât de înverșunați împotriva lui? întrebă Malko indignat.

– Pentru că este un FAR, șopti Phocas. M-am gândit de cum l-am văzut. Este un hutu din fosta armată ruandeză, un „exterminator"...

La lumina farurilor, interogatoriul continua cu o brutalitate nemaiîntâlnită. Îl mai controlau încă pe prizonier, apoi soldații examinară actele găsite asupra lui. Se pare că le plăcuse ce văzură: o lovitură formidabilă cu patul puștii îl făcu să se încovoaie, iar militarii începură din nou să-l bată culcându-l la pământ. Jenat, Phocas se întoarse către Malko:

– L-au identificat. Este unul dintre șefii miliției interharmwé hutu. Cei care au masacrat populația tuți în Rwanda. A fugit de acolo și s-a refugiat în tabăra de la Tingi-Tingi. A scăpat de militarii din Alianță fugind împreună cu armata lui Mobutu.

Făcut ghemotoc, hutu încerca să scape de loviturile soldaților.

– De ce se poartă în halul ăsta cu el? întrebă Malko.

– A comis multe crime, zise Phocas cu voce gravă. A dat foc bisericilor în care se aflau femei și copii. Nu are nici o șansă să scape. Printre soldați cred că se află vreunul provenit din satele pe care le-a distrus.

Un militar se apropie de Phocas cu o carte de identitate ruandeză în mână și i-o arătă.

– Îl cheamă Théo Musabye Mungo, zise burundezul. Este șeful miliției interharmwé din satul acesta. A dat multă bătaie de cap...

Cam dulceagă această observație, când te gândești că a ars de vii femei și copii într-o biserică. În acest cartier pierdut din Kinshasa, istoria îi încolțește pe criminali. Milițiile armatei ruandeze hutu, răspunzătoare de genocidul din 1994, au masacrat cel puțin cinci sute de mii de persoane din rândurile populației tuți, în Rwanda. Malko îi înțelegea acum pe acești soldați. Situația se asemăna cu aceea din 1945, când niște evrei au reușit să pună mâna pe un SS-ist.

Lovindu-l cu patul puștii, ei îl obligară pe hutu să se urce în camionetă, apoi, un soldat îi spuse politicos lui Malko că trebuia să-i ia și pe ei. Nici nu se discuta. Phocas încercă, dar fu pus imediat la punct. Mută de groază, Mamie se transformase în stană de piatră.

Unul dintre soldați trecu la volanul Cherokee-ului, altul se urcă în spate ca să-i supravegheze. Malko făcu o ultimă tentativă.

– Phocas, spune-le că e o mașină diplomatică ce aparține Ambasadei americane.

Soldatul tuți îi aruncă lui Phocas o privire întrebătoare. Nu știa că făceau parte din Corpul Diplomatic... Mamie își lipi gura de urechea lui Malko. Buzele îi tremurau.

– Sunt soldați tuți și ne vor omorî! îi șopti ea.

– Nu e adevărat, o asigură Malko. E doar o neînțelegere.

Dar neînțelegerea nu s-a lămurit nici când cele două vehicule au ajuns în oraș. La lumina unui felinar, Malko desluși un număr de pe un zid: 17. Se aflau pe bulevardul Justiției, la numărul 17, ce adăpostea sediul Serviciului de Securitate al Alianței, pe care Irving Scott, șeful Centralei CIA, cu drăgălășenie l-a supranumit Gestapo-ul local...

Coborâră, iar soldații îi controlară peste tot. Aici neînțelegerea deveni și mai gravă când descoperiră, pe rând, pistolul lui Malko, al lui Sam Strudwick și pe cel al lui Phocas. Schimbară în swahili câteva vorbe nervoase. Pământiu la față de frică, Phocas zise încetișor:

– Ne-au luat drept mercenari de-ai lui Mobutu.

Mercenarul întruchipa fantoma a tot ceea ce însemna mișcare de eliberare africană. Soldații trecură pistoalele din mână în mână. Cel al lui Phocas, cu un glonț pe țeavă și pregătit de tragere, îi interesa cel mai tare. Lui Sam Strudwick îi veni ideea să le arate legitimația prin care dovedea că face parte din USDS, dar tot nu rezolvă nimic.

– Spune-le cine suntem, îi ceru Malko lui Phocas. Să anunțe Ambasada americană.

– Am încercat făcu burundezul, dar nu mă cred deloc. Apoi, mai e și hutu ăsta. Este neplăcut.

Îi împinseră în curte cu vârful Kalașnikovului, apoi înăuntrul clădirii. Hutu era lungit pe podea, iar unul dintre soldați sărea pe burta lui... Intrigat, Malko înaintă spre ei. Dar o lovitură violentă cu patul armei în șale îl trânti la pământ. Auzi zgomotul culasei unui Kalașnikov, pe urmă protestele lui Phocas. El îl ajută să se ridice și îi șopti la ureche:

– Nu trebuie să-i iei apărarea, sunt furioși foc. Este un exterminator.

– Celularul a rămas în mașină, ar trebui să-l recuperăm și să-l sunăm pe Irving Scott.

Phocas nu mai avu timp să se gândească. Soldații îi împinseră pe toți patru pe niște scări unde plutea un miros de grăsime amestecat cu oțet care îți întorcea stomacul pe dos. Jos, pe un coridor strâmt și slab luminat, ce putea a urină și a mucegai, erau aliniate vreo zece uși din fier. Un soldat o deschise pe una dintre ele și îi băgă pe rând într-o celulă pătrată unde era doar o găleată pentru nevoi. Nu exista nici pat, nici chivetă, nici măcar o crăpătură, iar pe podeaua din pământ bătătorit alergau libărcile în toate părțile. O duhoare de grăsime, grețoasă și nedefinită, plutea în aerul îmbâcsit. Dâre suspecte brăzdau zidurile din ciment netencuit. Unicul bec dădea o lumină gălbuie, ce cădea din tavanul înalt de trei metri. Ușa fu trântită.

Phocas se așeză primul pe pământ cu spatele lipit de perete. Urmară, pe rând, Sam Strudwick, Malko și Mamie. Nici nu aveau altceva de făcut. În liniștea absolută, împietrită, Mamie nu se putea opri din tremurat.

– Or să ne omoare, murmură ea, or să ne omoare.

Sam Strudwick se răsti la ea:

– Poate pe tine, dar nu și pe noi, niște *mundelés*. Se cunoaște prea bine că, în Africa, albii sunt luați în evidență. Au numere...

Mulțumit de gluma lui proastă, scotoci prin buzunarele vestei de fotograf și găsi o țigară și o brichetă Zippo, ornată cu o superbă gravură din anii 40 ce înfățișa o tânără aproape goală, pe care o deschise cu zgomotul caracteristic. Începu să fumeze...

Malko se uită la ceasul marca Breitling *Crosswind* cu cifrele și acele albe lucind ușor în întuneric. Se făcuse aproape ora unu dimineața. Expediția lor se terminase prost. La Kinshasa, domnea legea arbitrarului. Militarii tuți nu dădeau socoteală nimănui, puteau fi reținuți o zi, o lună sau chiar mai mult. Ori, pur și simplu, să fie executați, dacă asta era pe placul vreunui șefișor. Câteva mii de hutu „exterminatori" fuseseră masacrați în liniște de trupele lui Kabila lângă Kisangani. Când soldații din AFDL au intrat în Kinshasa purificarea, deși a fost scurtă și limitată, s-a făcut în mod brutal. Atunci au fost executați două sute de membri ai DST, plus câțiva hoți, fără nici un fel de proces. Vreo douăzeci de răniți hutu și câțiva membri FAR îngrijiți la Mamayemo au fost răpiți de militarii din Alianță, duși într-o tabără și împușcați.

În fundul acestei carcere, se simțeau ca pe altă planetă. Nu puteau să intre în legătură cu lumea de afară. Malko regreta nespus că nu avea un Breitling *Emergency*, căci acest ceas, conceput pentru piloții aflați la ananghie, conține un emițător radio automat care se activează în momentul în care tragi mica antenă încolăcită în capac. Semnalul automat permite reperarea locului de unde este emis. Evident, acest tip de ceas nu a fost conceput pentru a striga după ajutor dintr-o închisoare, dar șmecheria ar fi mers.

Dacă tot nu puteau să cheme pe nimeni în ajutor, măcar să încerce să doarmă. Mamie veni să se cuibărească lângă el și îi șopti la ureche:

– Crezi că ne vor lăsa să plecăm?

– Bineînțeles, o linişti Malko. Mâine totul se va aranja.

* * *

Franz Smet se învârtea ca un leu în cușcă prin salon, fumând țigară de la țigară. Nu primise nici o veste de la echipa lui condusă de Martin, omul de încredere, pe cât de crud, pe atât de viclean. Era cinci dimineața și el nu închisese un ochi. Nu îndrăznea să se aventureze afară din casă în toiul nopții. Acum soldații lui Kabila opreau toate vehiculele. Trebuia să aștepte să se facă ziuă ca să se ducă la casa unde se ascundea Martin.

Ca să-și omoare timpul, își făcu o cafea și frunzări cataloagele arhitectului Claude Dalle găsite pe acolo. Asta îi mai limpezea creierii. Începuse și el să-și mobileze apartamentul din Bruxelles, lambrisat tot numai cu lemn de nuc, în stilul „Art deco". Dacă afacerea mergea, putea să-și permită mobilierul acoperit cu tapițerie Versace, rămas într-o expoziție a arhitectului în capitala Belgiei.

Se uită mult timp în catalog, până la ivirea zorilor. După ce își strecură un pistol Browning la centură, scoase din garaj o modestă Toyota și se îndreptă spre Binza. Aici era multă animație: maxi-taxi ticsite până la refuz, camioane cu muncitori care stăteau în picioare ca sardelele, pietoni și iar pietoni. Chiar și un maxi-taxi era prea scump pentru majoritatea locuitorilor din Kinshasa.

Belgianul ajunse la Binza și o luă înspre nord. Din cauza podului distrus din partea vestică a bulevardului 30 Iunie, trebuia să ocolească foarte mult. Când întoarse cu mare precauție pe drumul neasfaltat ce ducea la casa lui Martin, pulsul se acceleră ca o rachetă. Mașina era acolo, dar din casă nu mai rămăsese decât o ruină fumegândă. Pompierii nu se osteniseră să vină să stingă incendiul. Câțiva vecini răscoleau printre rămășițe căutând să fure ce le cădea în mână. Dintre ruine se ivi un bărbat ce căra în cârcă un congelator... Belgianul nici nu mai încetini, grijuliu să nu atragă atenția și plecă spre palatul de marmură, cu gustul de cenușă în gură și cu frica-n sân. Primul reflex îl conduse spre malul fluviului, însă panica oarbă îi dădea ghes să fugă din Kinshasa fără să mai piardă o clipă.

Nu știa ce avea să se întâmple în continuare, dar, dacă oamenii din Alianță îi descopereau prezența la Kinshasa, era terminat... Or, Martin știa unde se ascunde. Dacă murise, asta era, dacă nu...

Ajunse pe malul fluviului Zair înjurând printre dinți. Pe panta plină cu iarbă ce cobora lin până la apă, în fața reședinței ambasadorului Germaniei, forfotea o mulțime pestriță, cărând care mai de care niște pachete neobișnuite și urcând încetișor dinspre fluviu, pe care soldații cu berete roșii o filtra și o percheziționa. Erau refugiații din Brazzaville. În sensul celălalt, traficanți modești transportau canistre cu benzină și hrană, lucruri ce nu se găseau în Brazzaville.

Soldații răscoleau bagajele tuturor celor care soseau, căutând arme. Franz Smet se gândi că un alb care voia să călătorească în pirogă ar atrage atenția militarilor tuți. O luă din loc, tăind-o prin mulțimea compactă. De nicăieri apăruse dintr-o dată un sat cu restaurante ambulante, cu negustori, cu taxiuri și, pretutindeni, oameni așezați direct pe sol, îngrămădiți unuii în alții, neștiind care încotro s-o apuce... Belgianul nu se simțea în siguranță decât o dată ieșit din aglomerația asta. Se învârti câteva minute prin La Gombé, ca o muscă amețită într-un borcan. Kinshasa reprezenta o capcană. Nu se punea problema să se ducă la aeroport. Căile spre interiorul țării erau impracticabile. Nu îndrăznea să se folosească nici de telefonul celular, căci americanii probabil că ascultau. Pentru moment, nimeni în afară de Mamie nu știa că se află la Kinshasa. Dacă ar căuta-o, pericolul ar fi de zece ori mai mare.

Se gândi iarăși la ticăloasa de Mamie. Ce s-o fi întâmplat cu ea? Dacă locuința ar fi fost distrusă de un incendiu accidental, l-ar fi sunat. Acum nu-i mai rămăsese decât o singură soluție: să continue planul „cobra" pus la cale de generalul Lopaka și să se străduiască să-i reușească. Din fericire, Martin a fost doar o verigă pe care a putut să se bazeze. Se rugă din răsputeri ca toată lumea să fi pierit în incendiu.

Urletele înfricoșătoare și neomenești răzbăteau prin zidul de cărămidă. Asta ținea de mai bine de o jumătate de oră. Malko bătu zadarnic cu pumnii în ușă. Mamie era albă ca varul, iar Phocas n-o ducea nici el prea bine.

– Îl torturează, zise Malko..

Firește, că era vorba despre hutu capturat o dată cu ei... ≈ipetele sale le îngheța sângele în vene. Erau de nesuportat. Phocas se ridică, se lipi de ușă și începu să strige în swahili în timp ce bătea cu pumnii în ușa metalică.

După zece minute, în fine, zăvorul se răsuci în încuietoare, în cadrul ușii apărând un soldat cu beretă roșie care aținti Kalașnikovul asupra lor cu o figură răutăcioasă. Phocas se lansă în niște explicații lungi, dar nu reuși să-l lămurească. Însă, după câteva clipe, soldatul întinse mâna și întrebă coborând vocea:

– *Leta dollars?* [1]

– Vrea niște dolari, traduse Phocas.

Malko scoase două bancnote de zece dolari din buzunar. Brusc, soldatul deveni mai prietenos și răspunse la întrebările lui Phocas. Un urlet și mai atroce venit din celula vecină îi făcu să se înfioare.

– Să le spună să înceteze! zise cu autoritate Malko.

Phocas discută din nou cu soldatul, apoi spuse dezolat:

– Nu se poate! Este doar sergent. Cei din celula de alături sunt ofițeri. Supraviețuitori ai genocidului. Dar vrea să ne ducă la ei. Le veți explica situația noastră.

– Rămâneți aici, le ordonă Malko lui Mamie și lui Sam Strudwick.

Ieși pe culoar și respiră aerul jilav și grețos. Foarte mândru de el, soldatul tuți deschise ușa celulei vecine luminată doar de un bec chior. Trei bărbați camuflați îl înconjurau pe al patrulea legat fedeleș pe o bancă. Era hutu „exterminatorul", cel arestat o dată cu ei. Fiind cu picioarele imobilizate și cu mâinile legate la spate, nu avea cum să scape. Fața era o masă sângerândă, iar nasul atât de zdrelit, încât părea îndesat înăuntru. Pieptul

---

[1] *Aveți dolarii? în swahili (n.a.)*

brăzdat de înțepături de pumnal nu arăta deloc bine...

Cu groază, Malko remarcă un amănunt înfiorător: îi tăiaseră urechile, iar sângele se prelingea din răni pe umeri și pe piept. Văzându-i pe Malko și pe Phocas, cei doi militari se opriră locului cu niște figuri severe. Sergentul vorbi primul, apoi Phocas continuă cu insistență. Încet-încet, fețele începură să se destindă. Unul dintre ofițeri i se adresă lui Malko în engleză:

– Îl pedepsim pe omul acesta care a comis crime abominabile în țara noastră. A ars de vii douăzeci de copii într-o biserică, cu ajutorul preotului. Pe acesta l-am găsit deja la Tingi-Tingi și a plătit pentru fapta lui. L-am tras în țeapă și a murit deshidratându-se în soare. Și acesta va plăti, nici o grijă.

Vecinul luă o tavă din metal pe care erau două chestii negricioase, o apropie de fața prizonierului, dar acesta dădu capul pe spate.

– Ce îi faceți? întrebă Malko.

– Înainte să moară, trebuie să-și mănânce urechile! zise calm ofițerul tuți. Asta va fi pedeapsa lui.

Malko simți cum i se face pielea de găină. Era un lucru sălbatic. Atenți și delicați, călăii tăiaseră urechile în bucățele, firește ca să le facă mai ușor de înghițit. Malko încercă un ultim demers.

– Omul ăsta a participat la complotul împotriva președintelui Kabila. Trebuie interogat, nu omorât...

Nimeni nu-l mai asculta. Cum prizonierul dădea capul pe spate ca să evite groaznica mâncare, un soldat tuți îl înțepă violent cu pumnalul, declanșând un alt urlet. Sergentul îi împinse pe Malko și pe Phocas afară din celulă. Cei trei ofițeri abia dacă ascultară explicațiile lui Malko. Aveau ceva mai bun de făcut. Strigătele inumane se auziră din nou. Lui Malko îi venea să-și astupe urechile.

Ușa celulei se trânti în fața lor, însă țipetele răzbăteau până la ei, când ca niște schelălăieli disperate, când urlete ascuțite, alternate cu momente de liniște întrerupte apoi de alte strigăte atroce. Malko se strădui să nu se mai gândească la ce putea îndura prizonierul. Mereu aceeași poveste. Oare poate să-l înduioșeze soarta unui om care a ars de vii niște copii?...

Morala creștină își are limitele ei, iar legea talionului, avantajele sale. Deodată, se auzi un gâlgâit oribil urmat de un acces de tuse.

Apoi se lăsă tăcerea. Fără voia lui, Malko pândea. Aștepta să mai audă din nou un strigăt, dar nu se întâmplă nimic.

– Cred că a murit, conchise Phocas.

Ceasul lui Malko arăta ora opt și zece dimineața. Nu îi era foame deloc, dar murea de sete. Nu îi venea să creadă că nu intervenea nimeni pentru ei. Îndată ce Irving Scott își va da seama de dispariția lor, va răscoli și cerul și pământul ca să-i găsească... Dar cum? Având în vedere starea de dezorganizare în care se afla Alianța, vestea arestării lor poate că nici nu era cunoscută în sferele sus-puse.

Către prânz, ușa se deschise, iar un sergent tuți aduse o farfurie cu manioc pe jumătate putrezit și pungi din plastic pline cu apă. Părea îngrijorat și schimbă în șoaptă câteva cuvinte cu Phocas. Acesta traduse:

– Prizonierul a murit. S-a înecat cu o bucată de ureche pe care l-au forțat s-o înghită. N-au mai apucat să i-o dea pe toată. Totul s-a petrecut foarte repede.

Un accident, ce mai încolo și-ncoace... Un accident nefericit. Malko era dărâmat. Se găsea într-adevăr la niște sălbatici.

– Nu l-au interogat? întrebă el.

Sergentul clătină din cap.

– Nu au mai avut timp. A murit prea repede.

– Când au de gând să ne elibereze? întrebă Malko.

Phocas îi traduse, dar sergentul, pus în încurcătură, nu răspunse.

– Cereți-i să telefoneze la Ambasada americană, îi sugeră Malko.

– Nu are telefon, tălmăci Phocas, și-apoi, îi e teamă că ar putea fi pedepsit.

Înainte să părăsească celula, sergentul îi șopti ceva lui Phocas, iar burundezul se făcu pământiu. După ce închise ușa, le spuse cu voce încordată:

– Șefule, e rău de tot. Spune că la noapte ne vor transfera în tabăra de la Kokolo pentru că ofițerii s-au înfuriat că am

intervenit să-l cruțe pe exterminator.

Malko simți un sloi de gheață coborând pe șira spinării. Tabăra de la Kokolo este locul în care ocupanții ruandezi își reglau liniștiți conturile fără știrea președintelui Laurent-DÈsirÈ Kabila. Acolo unde răniții hutu răpiți din spitalul Mamayemo au fost transferați și uciși.

Capitolul XII

– Dar și dumneavoastră sunteți tuți, observă Malko. Cum ar putea oare să vă facă rău?

– Poate cred că m-ați plătit, mărturisi Phocas stânjenit.

Malko auzi pașii sergentului care se îndepărtau pe culoar. Și Irving Scott care era sigur că guvernul lui Kabila nu mai dispunea de serviciile de securitate! În fiecare zi, mii de oameni treceau prin acest „centru de interogare", în inima orașului, unde părea că nu se întâmplă nimic.

Odată ajunși în tabăra de la Kokolo, se vor afla cu totul în mâinile soldaților ruandezi. Mamie se făcuse mică de tot și nu se mai gândea nici la averea care o aștepta în seiful de la *Intercontinental*... Malko își reținea cu greu furia. Era un adevărat dezastru să fii amenințat tocmai de aceia pe care vrei să-i ajuți. Nu se atinsese nici de mâncarea scârboasă, nici de apa în care trebuie să se fi adunat toți microbii din lume. Sprijinit cu spatele de zidul umed, încerca să nu se mai gândească la nimic. Ceasul său Breitling *Crosswind* arăta ora două fix. Pe la șase se înnopta. Începând din acest moment, puteau fi oricând transferați. Se întreba dacă nu cumva ar putea schimba masivul ceas din aur cu posibilitatea de a ieși de aici. Sergentul tuți se chiora la el de câte ori venea aici.

* * *

Irving Scott formă pentru a nu știu câta oară numărul celularului lui Hughes Thomas pe care îl folosea Malko. De fiecare dată primea același răspuns: aparatul era închis sau proprietarul se afla prea departe de un releu. De azi-dimineață,

șeful Centralei CIA parcă era mort. Mirat că nu primește nici o veste de la Malko, la ora șase sunase la *Intercontinental* ca să trimită pe cineva în camera lui. Dar persoana nu primi nici un răspuns, iar cheia se găsea la portar.

Atunci, americanul îi trimise un mesaj lui Hughes Thomas, care nu-l găsi acasă decât pe grădinar. Nu dormise nimeni acolo în noaptea aceea și nu primise nici o veste. Irving Scott parcursese toate cotidianele de dimineață: *Furtuna de la Trpice, Farul, Potențial, Orașul african.* Nu era pomenit nici un cuvințel despre vreun incident în care să fie implicați și albi. Malko, Phocas, Sam Strudwick și Mamie parcă se evaporaseră împreună cu Cherokee... Era semn rău.

Trist, americanul îl sună pe ministrul de interne al lui Kabila pe care avu norocul să-l găsească la birou. Foarte amabil, zairezul, parcă picat din cer, nu vedea ce s-ar fi putut întâmpla. Promise că se va informa. Irving Scott fu nevoit să aștepte pâna la ora unu, ca să afle vești, dar nu primi nimic. Situația începuse să devină extrem de îngrijorătoare. Unde să-i găsească pe cei patru dispăruți în marea metropolă cu șase milioane de locuitori risipiți pe o suprafață imensă?

Pierindu-i și pofta de mâncare, americanul se gândi că îi mai rămăsese o singură soluție, adică să înceapă cu singurul element pe care-l cunoștea: *Beverly*... După ce achiziționase trei pușcași marini înarmați până în dinți, o luă înspre cartierul Binza. Dar aici s-a izbit de un nou obstacol: nimeni nu știa unde se află barul-discotecă. Fu nevoit să întrebe de nenumărate ori, până când ajunse la un service Fina unde îl lămuriră în sfârșit.

Beverly era închis, terasa pustie. Vecinii îi spuseră că se deschide abia la noapte. Aruncând în stânga și-n dreapta cu hârtii de o sută de mii de zairi, americanul află în sfârșit o informație. În ajun zăriseră niște albi într-un nor gros de fum. Asta era tot. Și puțin mai încolo a fost un incendiu...

Irving Scott ajunse la casa arsă și prădată. Un cuptor stricat zăcea pe șosea, iar din Daihutzu alb mai rămăsese doar caroseria. Tot ce se putuse lua fusese demontat. După părerea vecinilor, avusese loc un incendiu și atât. Americanul pătrunse în casa ruinată și zări imediat, la parter, două cadavre carbonizate complet. Răscoli un pic pe acolo și găsi pe

parchetul înnegrit rămășițele unui pistol-mitralieră Uzi. În concluzie, locatarii acestei case nu erau niște oameni „normali". Din păcate, nimeni nu voise să-i spună mai mult.

Se întoarse, convins că dezastrul avea oarecare legătură cu dispariția lui Malko. Dar care să fie aceasta? Descurajat, se întoarse la *Intercontinental,* sperând să-l găsească pe Malko în camera lui. Speranțe deșarte.

Datorită existenței serviciului în cameră, a putut să verifice dacă luase micul dejun. Deschise camera cu ajutorul chelnerului care deservea acel etaj. Patul nu fusese desfăcut. Coborî din nou, cu moralul la pământ. Escapada în oraș nu se soldase cu nici un rezultat. Malko ori era mort, ori fusese răpit de adversarii lui despre care nu știa nimic.

– Ne întoarcem la ambasadă, zise el.

Ce putea face într-o țară fără legi, fără poliție, fără un guvern, fără nimic? Cui să se adreseze? Porni pe bulevardul Justiției când un pușcaș marin exclamă deodată:

– Domnule, o mașină de la ambasadă!

Irving Scott se uită în direcția indicată și zări parcat între mai multe vehicule 4 x 4 aparținând AFDL, Cherokee-ul lui Hughes Thomas echipat cu numărul diplomatic.

– *For Christ's sake!* exclamă el, opriți și veniți cu mine.

Cei câțiva soldați cu berete roșii care staționau în fața porții cu numărul 17 de pe bulevardul Justiției începură să se agite când îi văzură venind pe cei trei pușcași marini înarmați cu M 16. Șeful Centralei CIA arătă cu degetul spre Cherokee și întrebă:

– Ce e cu vehiculul acesta aici? Unde sunt pasagerii lui?

Era clar că nimeni nu avea habar. În sfârșit, un bărbat în ținută de luptă pe care îl prezentară drept „căpitan", ieși din clădire și le spuse că vehiculul „rechiziționat" aparține unui profitor de pe urma războiului. Americanul se sufocă de furie.

– Bine, dar e un vehicul cu număr *diplomatic*, se răsti el. Este proprietatea Ambasadei americane. Vă cer să-l restituiți *imediat*. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu pasagerii lui...

„Căpitanul" bătu în retragere și susținu că e incapabil să dea alte amănunte, de vreme ce acum vehiculul devenise proprietatea AFDL. Când Irving Scott vru să-l urmeze, soldații

cu berete roșii se așezară îmediat între ei cu Kalașnikovurile în mâini. Se prevestea un incident serios.

– Luați poziție în jurul acestui Cherokee, ordonă Irving Scott. Nimeni să nu se apropie de el. Vă autorizez să deschideți focul dacă va fi nevoie.

Liniștiți, cei trei pușcași marini își armară puștile M 16 și se postară în fața soldaților tuți. Americanul forma cu nerăbdare pe celularul lui numărul ministrului de interne... Acesta nu era în birou, ci într-o ședință cu președintele Kabila. Irving Scott lăsă un mesaj, cerând să-l sune urgent fiindcă s-a ivit o problemă extrem de serioasă. Apoi sună la ambasadă, îl anunță pe ambasador și ceru întăriri. Acum, cel mai rău se temea pentru Malko.

* * *

Se scurseseră deja două ore. Asurzit de cât a urlat, Irving Scott tot nu reușise să dea de ministrul de interne. Iar în fața sediului AFDL, nu se mișcase nimic. Un grup de gură-cască se adunase pe celălalt trotuar, părând intrigat de prezența pușcașilor marini. O camionetă echipată cu o mitralieră de cincizeci staționa acum în față, gata să tragă asupra porții. Pușcașii marini, cu căști pe cap, apărați de veste antiglonț și în ținută de luptă, nu prea știau de glumă. Irving Scott se ruga din răsputeri ca lucrurile să se aranjeze. O bătălie aranjată între soldații ruandezi și pușcașii marini putea avea consecințe politice dintre cele mai înspăimântătoare și, pe deasupra, provocarea unui adevărat masacru. Totuși, ambasadorul îi dăduse libertatea să adopte o atitudine energică; printre dispăruți se afla și un cetățean american...

Era ora patru și zece minute când, în sfârșit, sună telefonul mobil.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ministrul de interne vădit îngrijorat.

Americanul îi explică. Zairezul părea încurcat.

– Eu, unul, nu pot interveni, îi explică el, la mijloc este o afacere militară. Mă voi strădui să-l găsesc pe generalul Paul

Kabongo, șeful securitățiii. Nu vă faceți griji, cu siguranță s-a produs o neînțelegere...

De-abia închise telefonul, că Irving Scott, aproape liniștit, îl văzu pe „căpitanul" ruandez ieșind din sediul AFDL din bulevardul Justiției numărul 17, și îndreptându-se spre Cherokee cu vădita intenție să se urce la volan... Americanul se grăbi să-l ajungă.

– Vă interzic să vă urcați în acest vehicul!

Ofițerul tuți îl măsură de sus până jos, apoi îi răspunse sec:

– Eu nu primesc ordine decât de la șefii mei. Dați-vă la o parte!

Oamenii lui se apropiară gata să tragă. La rândul lor, pușcașii marini armară în mod ostentativ puștile M 16. Mitraliera se roti și se auzi pocnetul culasei... Irving Scott era tot lac de apă. De cele două părți erau militari obișnuiți să asculte ordinele. Situația risca să se transforme chiar într-un masacru.

– Va sosi un șef de-al dumneavoastră, zise el, generalul Paul Kabongo. Vine împreună cu ministrul de interne. Am convingerea că sunteți de bună-credință, dar nu pot să vă las să plecați cu mașina aceasta.

Nimeni nu zise nimic. Apoi, calmându-se când auzi numele generalului, ofițerul se întoarse și intră în clădire.

Tensiunea mai scăzu puțin. Irving Scott nu-și luă privirea timp de treizeci de secunde de la ceasul său Breitling *Chronomat*. În fine, apăru un Mercedes condus de un soldat cu beretă roșie. El opri în fața clădirii, iar ministrul de interne coborî însoțit de un militar în ținută de luptă, pe care îl prezentă ca fiind generalul Paul Kabongo. Oamenii lui Kabila, care nu aveau nici un fel de galon, puteau pretinde orice. De ce să nu spună că era și mareșal?... Irving Scott îi expuse cu răbdare cazul. Din fericire, „generalul", înțelegea engleza și știa ce însemnătate are un număr diplomatic.

– Mă voi interesa, zise el.

Dispăru în clădire, lăsându-l pe ministru în compania americanului. Pe sub ochelari, privirea îi părea îngrijorată.

– Doar nu o să...

Irving Scott îi aruncă o privire de gheață.

– Domnule ministru, nici pe vremea lui Mobutu nu îndrăznea nimeni să ne confiște un vehicul ce aparține Corpului Diplomatic...

– Desigur, desigur! recunoscu ministrul jenat. Cred că există o explicație. Cu ruandezii trebuie să fii foarte precaut. Sunt luptători căliți și nervoși.

– Pușcașii mei marini nu sunt nervoși, se răsti americanul, dar sunt tot la fel de căliți. Iar în spatele lor se află America.

Se lăsă o tăcere penibilă. Din fericire, generalul ieși împreună cu „căpitanul" brusc înveseliți. Îi întinse lui Irving Scott cheile mașinii.

– Într-adevăr, a fost vorba de o greșeală, recunoscu el. Nu avem dreptul să reținem vehiculul. Cu toate că oamenii mei au o scuză. A trebuit să fie confiscat, căci în el erau niște oameni care se găseau în compania unui combatant hutu din miliția interharmwé. Un criminal de război...

Lui Irving Scott i se sui sângele la cap.

– Unde sunt oamenii aceia? Șoferul mașinii este de naționalitate burundeză și e angajatul ambasadei noastre. Era împreună cu un cetățean american care lucrează pentru USDS și a unui cetățean austriac ce a semnat un contract cu noi.

Din nou se lăsă o clipă de tăcere. Generalul îi privi țintă pe polițiștii lui.

– Aceste persoane sunt amestecate într-o afacere gravă, îi explică el. Îl apărau pe acel hutu. Trebuie să le transferăm în tabăra de la Kokolo ca să le interogăm. Dacă nu au ce să-și reproșeze, vor fi eliberate.

Generalul ruandez înțelese imediat că făcuse o gafă. Irving Scott arătă cu degetul clădirea albă cu acoperișul înțesat de antene micuțe.

– Sunt aici!

– Hm! Într-adevăr, cred că da, se bâlbâi generalul Kabongo.

– Cer să-i văd imediat, se răsti Irving Scott. Este vorba de o adevărată răpire, iar noi nu tolerăm acest lucru. Domnule ministru, vă cer să interveniți...

Ministrul era gata să intre în pământ. Aici ieșea la iveală cine mânuia cu adevărat puterea. Nimeni nu mai spunea nimic,

iar atmosfera deveni dintr-o dată încordată. Ca să se facă bine înțeles, Irving Scott zise încă o dată răspicat, dar calm totodată:

– Nimeni nu va fi transferat în tabăra de la Kokolo. Dacă va fi nevoie, mă voi opune cu forța. Ambasadorul mă sprijină în totalitate.

Generalul Kabongo se întoarse și intră în clădire. Irving Scott trimise imediat prin celular două mesaje de ajutor, unul ambasadorului, iar celălalt la Președinție. Afacerea căpăta dimensiunile unui grav incident diplomatic. Apoi generalul ieși morocănos.

– O să-i confruntăm cu cei care i-au arestat, zise el. Veniți.

* * *

Irving Scott tresări când îl văzu pe Malko și pe însoțitorii lui apărând pe scara ce ducea la subsol. Înaintau într-o putoare îngrozitoare. Erau nebărbieriți și cu obrajii subți. Avu un șoc când o zări pe Mamie, la fel de bine făcută, dar pământie la față de groază.

– Am fost tratați într-un hal fără de hal, zise Malko. Se pare că trebuia să fim executați...

Făcu rapid rezumatul serii precedente, explicând că ei îi pândeau pe foștii membri din DSP și din FAZ, că îi urmăriseră până la o casă unde a avut loc o explozie puternică. Din ea a ieșit un bărbat, acel hutu, exact în clipa în care sosea o patrulă a AFDL. Soldaților nici nu le-a păsat și au ridicat pe toată lumea.

Generalul și ministrul de interne schimbară priviri perplexe. Cum să nu te pierzi cu firea? Malko reveni la subiect.

– Acel hutu căruia nu îi știu numele, - nici măcar nu știam că era ruandez - locuia cu oamenii care pun la cale complotul împotriva regimului președintelui Kabila. Deținea probabil informații prețioase. Mi-e teamă că l-au omorât după ce a fost torturat...

– Torturat! tresări Irving Scott.

– Soldații l-au mutilat, i-au tăiat urechile și i le-au dat să le mănânce, preciză Malko cu voce de gheață. Am auzit urletele din celula de alături.

Generalul Kabongo schimbă o privire plină de jenă cu „căpitanul", apoi îl întrebă în swahili.

– Așa este, zise el în sfârșit, omul acela a fost interogat cu oarecare vigoare. Dar era un criminal.

– Fără îndoială că așa este, i-o reteză Malko, dar nu era neapărată nevoie să-i taie urechile.

Generalul tuți nu răspunse. Era clar că nu era prea șocat. Trebuie spus că, în decursul ultimilor treizeci de ani, au torturat și au masacrat într-o veselie pe aici. Generalul tuți nu se lăsa cu una, cu două.

– Ar trebui să verificăm spusele dumneavoastră, dar ne va lua timp.

De data aceasta, Irving Scott văzu roșu în fața ochilor.

– Aveți cinci minute, generale Kabongo, explodă el. Vă dau doar cinci minute. Altminteri, convoc toată presa la Ambasada americană și povestesc ce le faceți prizonierilor chiar aici, în centrul Kinshasei. După asta, cred că investitorii străini vor da năvală în țara dumneavoastră.

Cuvinte ce au mers direct în sufletul noilor conducători ai acestei țări.

– Acel hutu a murit accidental, pledă generalul. Voiam să-l dăm pe mâna justiției.

Malko răsuci cuțitul în rană:

– Pur și simplu s-a înecat cu o bucățică din propria ureche.

Generalul Kabongo se uită din nou la polițiștii lui, iar ministrul de interne la zid. Era cald. Fără o vorbă, generalul ieși în curte și formă un număr pe celularul lui. Ca bun militar ce era, a cerut ordine... Reveni peste câteva minute cu o figură mohorâtă.

– Domnul Joseph Rubibi, șeful *întregii* noastre securități, mi-a dat ordin să-i eliberez pe prietenii dumneavoastră, zise el. Nu vrem să dăm naștere unui incident tocmai cu domniile voastre care ne-ați ajutat atât de mult. A fost o neînțelegere regretabilă.

Ministrul de interne sufla ca o focă. Malko puse întrebarea:

– Prizonierul a făcut destăinuiri?

Generalul Kabongo încruntă sprâncenele.

– Destăinuiri despre *ce*?

Malko schimbă o privire rapidă cu Irving Scott. Americanul

i-o luă înainte.

– Domnul Malko Linge, pe care îl aveți în față, lucrează pentru guvernul american. Datorită ascultărilor noastre, am adunat unele indicii ce ne permit să credem că anumite elemente din regimul trecut organizează o acțiune de destabilizare în Kinshasa.

Acum tuți nu mai părea grăbit să plece.

– Ce legătură avea exterminatorul hutu? întrebă el.

Acum îi răspunse Malko:

– Se afla în compania oamenilor pe care îi urmăream. Aceia care erau în casa distrusă de explozia accidentală. El era singurul supraviețuitor. Prin el, am fi putut descoperi filiera.

– Așa este, păcat, recunoscu generalul Kabongo, dar soldații nu aveau cum să ghicească. Sunt foarte sensibilizați de amintirea genocidului. Și eu mi-am pierdut o parte din membrii familiei. Nu aveți altă pistă?

– Ba da, se grăbi Irving Scott să spună. Un cetățean belgian, Franz Smet, care a revenit la Kinshasa în mod clandestin și pregătește ceva. Din păcate, nu știm unde se ascunde.

Generalul Kabongo scoase un carnețel din buzunar pe care mâzgăli câteva cuvinte, apoi zise cu un zâmbet distant:

– Vă mulțumesc pentru eforturile făcute pentru menținerea liniștii în Zair. Îi voi transmite această informație domnului Rubibi.

Malko insistă:

– Sunteți *sigur* că acel hutu nu a vorbit?

Avu loc o scurtă discuție în swahili între „căpitan" și generalul Kabongo, apoi veni răspunsul:

– Nu.

Soldații au fost prea ocupați să-l facă bucățele ca să se mai gândească și la lucruri serioase. Pe rând, Malko, Phocas, Sam Strudwick și Mamie ieșiră din încăpere într-o tăcere deplină. Irving Scott încheia coloana.

* * *

– Veți lua primul avion și îi veți lăsa pe sălbaticii ăștia să se

descurce singuri! zise Irving Scott în timp ce își turna o porție dublă de Defender vechi de cinci ani. Este o cursă a companiei Swissair mâine seară. Acum că i-am transmis generalului Kabongo informațiile pe care le dețineam, am acoperire.

– Locul ăsta e îngrozitor, zise Malko, iar ce fac ei aici, e și mai și...

Americanul ridică din umeri neputincios.

– În 1965, când Mobutu a pus mâna pe Pierre Mulélé, un prieten de-al lui Kabila, i-au tăiat urechile tot așa, apoi l-au făcut bucățele de viu.

În fond e o problemă de cultură...

– Cred că mai întâi voi face un duș, zise Malko oftând.

Îi mai sunau în ureche urletele acelui hutu torturat. În același timp, cum să nu le dai crezare celor scăpați de la genocid?

– Vă dau câțiva pușcași marini ca escortă, spuse Irving Scott. Măcar până când plecați. Nu mai am chef de încă un incident...

Merseră cu toții la *Intercontinental*. Îndată ce se văzu în cameră, Malko se aruncă sub duș în compania lui Mamie care nu-și mai revenea că scăpase cu viață... Veselă, se lipi strâns de el.

– Trebuie să-mi recuperez banii! zise ea.

Celularul începu să sune. Ieși de sub duș și se duse să răspundă.

Auzi o voce înăbușită, joasă, tremurătoare, nervoasă. Era a unui african. Apoi, se aprinse un beculeț în mintea lui prodigioasă: era Deogracias Pongo, agentul din DST pe care îl însărcinase cu găsirea colonelului Bolongo.

– Domnul Malko?

– Da, eu sunt.

– Ah, da, sunt Deogracias Pongo. Ați putea să ne întâlnim în seara asta, în față la *Savanana*? Pe la ora zece... Am ceva interesant pentru dumneavoastră.

Capitolul XIII

Primul gest al lui Malko fu să întrerupă legătura. Se săturase până peste cap de Zair și de intrigile africane. Cele câteva ore petrecute în pivnița de la SNIP și ceea ce i-a fost dat să vadă i-au ajuns. Oamenii aceștia meritau ce aveau. În vârtejul acesta de orori și de masacre îți pierzi orice etalon.

– Alo, alo! Domnule Malko, sunteți acolo?

Agentul din DST șușotea și de abia îl auzea.

– Da, binevoi Malko să răspundă.

– Veniți, hm? E important. Am găsit persoana pe care o căutați.

Colonelul Bolongo, zbirul lui Mobutu, era omul pe care Hughes Thomas l-a ascuns acasă la el și cel pe care Irving Scott îl bănuia că unelteşte împotriva lui Kabila. Malko se gândi rapid. În acest stadiu al anchetei sale, nimic nu-l lega pe colonelul Bolongo de Franz Smet. Fapt ce nu-l scotea însă *de tot* în afara cauzei, căci mai existau unele conuri de umbră. Dacă Bolongo complota împotriva lui Kabila, erau puține șanse să aibă chef să dea ochii cu Malko.

Dimpotrivă, dacă fostul mobutist era doar un fugar, căutând pur și simplu să supraviețuiască, l-ar putea, eventual, ajuta pe Malko în urmărirea sa. Îl cunoștea foarte bine pe Franz Smet care provenea din același mediu ca și el.

– Puteți să-mi mai dați niște amănunte? întrebă el.

Deogracias Pongo părea înnebunit, debitul său verbal era atât de rapid, încât cuvintele se învălmășeau că nu se mai înțelegea nimic.

– Nu, șefule, nu la telefon. Și-apoi, nici nu pot să vorbesc, am plătit doar pentru trei minute. Pe diseară, șefule!

Comunicarea se întrerupse cu un fluierat. Perplex, Malko închise celularul. Dacă fostul polițist din DST îl găsise într-adevăr pe colonelul Bolongo, merita osteneala să verifice. În orice caz, nu va pleca din Kinshasa în seara asta. Conștiința profesională și curiozitatea au câștigat. Se va duce la întâlnire.

Mamie îl studia, curioasă ca o pisică.

– Cine a fost?

Malko prefera să nu-i sufle o vorbă despre Deogracias Pongo.

– Cineva care vrea să ne întâlnim în seara asta, zise el. Lângă *Savanana*...

Ochii tinerei femei străluciră.

– Ne ducem să dansăm! Putem să trecem înainte pe la seif? Am văzut niște rochii superbe la galerie. Acum că sunt bogată, îmi pot permite să mi le cumpăr.

Îl îmbrățișă pe Malko și se frecă tacticos de el, pândindu-i reacția cu coada ochiului. Malko trebui să-și supună voința unui efort extraordinar ca s-o îndepărteze. Acum îl înțelegea pe Hughes Thomas. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Mamie se desprinse de el și se întinse în pat pe burtă, cambrându-și bazinul de vis fără nici un fel de echivoc, aruncându-i lui Malko o privire provocatoare. Ca un acompaniament la această invitație, o salvă de mortiere grele bubui pe malul celălalt al fluviului.

Malko se prefăcu voinicește că nu observă invitația mută și ieși pe terasă ca să-l sune pe Irving Scott. Americanul se găsea în cea mai bună dispoziție.

– Mi-au cerut scuze! zise el. Am primit un mesaj din partea șefului de cabinet al lui Kabila. Era foarte supărat. Ar dori să nu suflu o vorbă despre mica întrunire la care ați participat și dumneavoastră. Susține că soldații tuți au acționat după bunul lor plac și că au fost sancționați și trimiși în Zairul de Jos ca să halească insecte și să doarmă în corturi.

– Nu cred un cuvânt, zise Malko.

Americanul râse.

– Bineînțeles! Scuzele lor nu fac doi bani. În realitate, dorea să-mi vorbească despre complotul pomenit de dumneavoastră. Voia să afle mai mult. Este convins că, în anturajul lui Kabila,

mobutiștii vor să-și ia revanșa și pregătesc lovitura lui Jarnac.[1] Din păcate, am făcut doar să repet că nu deținem nici o altă informație și că trebuie să-l găsim pe Franz Smet ca să aflăm mai multe.

Malko nu-și putu ascunde satisfacția.

– Acum v-ați convins? Dacă există vreun complot, atunci el este elementul principal.

– Cel puțin unul dintre elemente, îl corectă americanul.

Malko simțea că e într-adevăr îngrijorat. O dată ce a trecut momentul de exasperare după „eliberarea" lor, reflexele profesionale ieșeau din nou la iveală. Când conduci o centrală CIA, te gândești *neapărat* la o încercare de destabilizare. Malko se hotătrî să-i pună un pic de balsam pe suflet.

– Poate veți avea cât de curând vești pentru șeful de cabinet al președintelui Kabila, zise el. Tocmai am primit noutăți de la „submanghierul"[2] nostru...

Lui Irving Scott îi luă ceva timp până să se dumirească, apoi întrebă:

– L-a găsit pe Franz Smet?

– Nu, susține că știe unde se află colonelul Bolongo.

– Ah, ar fi minunat! Poate că el este acela care dă ordinele, căci Franz Smet mi se pare puțin cam ușuratic.

– Să nu ne ambalăm, făcu Malko. Nu prea am încredere în Pongo.

S-ar putea să fie doar o înșelătorie ca să mă mai stoarcă de niște bani.

– Când vă întâlniți cu el?

– Astă-seară, la ora zece.

– Noroc. Voi sta acasă. Sunați-mă.

După ce închise telefonul, Malko își dădu seama că soldații tuți nu i-au restituit pistolul Beretta 92.

---

[1] *Guy Chabot, baron de Jarnac - căpitan francez, nepotul amiralului Philippe de Chabot (1509 - apr. 1584. În 1547, l-a învins în duel pe François de Vivonne, senior de La Châtaigneraie, cu o lovitură decisivă și neașteptată în partea opusă genunchiului (n.t.)*

[2] *Manghier - arborele care face mango (n.t.)*

* * *

Mamie era strălucitoare. Avea o coafură nouă, un pulover fin din mătase galbenă, care părea turnat pe ea și se termina cast la baza gâtului, dar se mula pe sânii ascuțiți ca un desen suprarealist, și niște pantaloni din lastex în care încăpuse cu foarte mare greutate, scoțându-i în evidență, cu o precizie anatomică, toate detaliile. Dansa pe loc, își legăna șoldurile în sunetul muzicii de la televizor, aruncându-i lui Malko priviri lascive. Era varianta tropicală a lui Mandy-Ticăloasa. Malko se întreba dacă nu cumva o să se prăbușească în seara asta. Ea părea hotărâtă să-i facă vânt.

Ajunși în lift, ea se freca de el fără rușine. Phocas îi aștepta jos, la volanul Cherokee-ului. După un sfert de oră, îl parcă în fața monumentalei clădiri maro cu negru a sediului Gecamine.

Nu coborâră bine din mașină, că un bărbat se și apropie pe furiș de Malko.

– Bună seara, șefule.

Era Deogracias Pongo, fostul agent din DST. Lâsându-i pe Phocas și pe Mamie să se ducă la bar, Malko îl urmă într-un colț mai întunecos de pe trotuar.

– L-am găsit pe colonelul Bolongo, suflă zairezul. A fost foarte greu. Am dat multe telefoane, am avut multe cheltuieli. Din fericire, o cunoșteam puțin pe soră-sa. Ea mi-a spus unde se ascunde.

– Unde e?

– Vreți să-l întâlniți?

– Evident.

– Bine, șefule. Pentru mine e prea periculos. Îmi dați o sută de dolari, iar eu vă spun unde este. Nu vreau să afle că eu v-am informat.

– De ce?

– E complicat, șefule, zise fostul polițist cu un zâmbet anemic. Pe aici, totul e complicat. Dar dacă nu vreți, nu face nimic.

Malko scoase din buzunar o hârtie de o sută de dolari și i-o întinse. Deogracias Pongo o făcu să dispară cu viteza unui

guster care prinde o muscă. Apoi, ridicând brațul în direcția turnului imens maro cu negru, zise cu voce joasă:

– E aici, la etajul al optsprezecelea, la apartamentul C.

Malko se uită la impresionanta fațadă a clădirii unde nu strălucea nici o lumină.

– Aici? Dar sunt numai birouri!

Deogracias Pongo scutură energic din cap.

– Nu, șefule, nu în turn. Sunt apartamente pentru conducătorii de la Gecamine. Acolo dețin cel de-al „doilea birou". Colonelul Bolongo stă în garsoniera cuiva care a plecat din țară. Oamenii din Alianță nu au venit încă aici fiindcă nu au aflat nimic. Cred că nu locuiește nimeni în clădire... E ușor de ajuns. Imediat după ce intrați, în dreapta, e un lift. Deservește turnul. Paznicul vă va lăsa să treceți; doar sunteți un *mundelé*... Bine, șefule, eu plec, s-a făcut târziu și nu mai găsesc nici un maxi-taxi.

Fugi ca din pușcă, ocolind carcasa unei mașini căreia partizanii lui Tshisekedi îi dăduseră foc în după-amiaza asta, în timpul manifestației pentru un „stat de drept". Kinshasa era ca un vulcan gata să erupă. Dar nimeni nu știa dacă va erupe și când. Oricum putea fi un dezastru. Malko regreta amarnic fiindcă nu avea pistolul Beretta la el. Oare cum îl va primi colonelul Bolongo?

Făcu un raționament. Unui om hăituit nu-i place scandalul... Iar aici se aflau în centrul orașului. Urcă scările din marmură ce duceau la intrarea imensă. Holul era cufundat în întuneric, dar distinse o scară monumentală.

– Bună seara, șefule!

Un paznic de noapte stătea la un birou care abia se zărea pe întuneric.

– Bună seara, răspunse el, căutând din priviri ascensorul indicat de fostul agent din DST.

– Cel care ajunge în turn e aici!

Zairezul se ridică și îl conduse la altă intrare. Malko se neliniști.

– De unde știți că merg în turn?

Paznicul de noapte îi zâmbi arătându-și gura știrbă.

– Șefule, la ora asta, birourile sunt închise. Eu doar le păzesc și-atât. Nu aveți cumva o bere, e foarte cald...

Malko puse pe birou o sută de mii de zairi. A mai câștigat un prieten.

Ascensorul funcționa, dar cu o încetineală de melc, ce-i drept. Făcu cinci minute până ajunse la etajul al optsprezecelea în niște scrâșnete înfiorătoare... Liniștea era absolută, nicăieri nici o geană de lumină, numai zgomotul înăbușit de pe bulevardul 30 Iunie. O scară exterioară ca de incendiu dădea spre fațadă. Jos, Malko distinse mașinile aliniate una lângă alta în față la *Savanana*.

Se întoarse spre palier și ascultă. Clădirea părea pustie. Ușile din lemn închis la culoare și ceasornicele de pe palier care nu mergeau îi dădeau senzația de loc periculos. Apoi zări o geană de lumină ce răzbătea pe sub o ușă și, apropiindu-se, percepu o muzică în surdină. Lumină cu lanterna litera „C" scrisă pe zid. Dacă Deogracias Pongo îi spusese adevărul, se afla în fața ascunzătorii colonelului Bolongo. Își lipi urechea de ușă, dar nu auzi decât muzica. Nici o voce. Îndepărtându-se puțin, bătu, după ce încercase soneria care nu funcționa...

Subit, muzica se opri și raza fină de lumină dispăru. Deci locatarul reacționa... Malko mai așteptă câteva secunde, apoi bătu din nou și zise în șoaptă:

– Colonele Bolongo, sunt un prieten de-al lui Hughes Thomas.

Nu primi nici un răspuns. Bătu iarăși. Întreg imobilul părea încremenit.

* * *

Franz Smet îndesă în tubul unui M 79 o grenadă de patruzeci de milimetri. Fixat dedesubtul țevii unui M 16, tubul lanasatorului de grenade devenea o armă înspăimântătoare, deși lovea o singură dată. Însă grenada unui M 79 omora toate persoanele dintr-o încăpere. Era exact ceea ce îi trebuia. Cu arma în mână, ieși în grădină și se alătură celor patru negri care îi așteptau.

Se duseră la mașină în șir indian. Înainde de a se urca, le

dădu fiecăruia în parte câte zece milioane de zairi. Era mai prudent așa, căci erau niște fiare sălbatice care trăiau de pe o zi pe alta. Știindu-și viitorul apropiat asigurat, erau mai operaționali. După nenorocirea din ajun, era prima oară când belgianul își recăpătase speranța. Nu știa încă ce s-a întâmplat, dar cum nimeni nu venise în ascunzătoarea lui, era totuși un semn bun...

Își petrecuse ziua formând un fel de „comando" cu ajutorul unei liste cu militari din DSP furnizată de generalul Iléo Lopaka. Nu-i spusese de dispariția celor trei oameni ai lui, fiindcă nu știa ce să-i spună. Era sigur că Mamie fusese manipulată, dar de cine?

Răspunsul îi veni o dată cu un telefon primit pe celular. Cineva se prezentase drept un fost agent din DST, un anume Deogracias Pongo. Foarte precaut, Franz Smet spuse că se află în Brazzaville. Fostul polițist îi spusese să-l caute pe colonelul Bolongo, ceea ce îl făcu pe belgian să tresară. Și el îl căuta ca să-l omoare, așa cum îi ordonase generalul Lopaka. Bolongo făcea parte dintre aceia care, ca și generalul Mahélé, refuzase să îmbrățișeze politica „pământului pârjolit", în momentul prăbușirii regimului lui Mobutu. De aceea se afla pe lista neagră a generalului Lopaka. Franz Smet promisese la noroc douăzeci de milioane de zairi, dacă Deogracias Pongo îl găsea, lucru ce părea puțin probabil.

Verificase dând câteva telefoane dacă exista într-adevăr un agent cu numele acesta în DST, care să fi rămas la Kinshasa. Dar nu se mai gândise la lucrul acesta până când avu minunata surpriză a ultimului telefon dat de Deogracias Pongo care susținea că l-a localizat pe colonelul Bolongo...

Prudent, Franz Smet îl trimisese pe unul dintre oamenii lui la o întâlnire ca să culeagă informații și să afle de ce un modest polițai din DST îl căuta pe colonelul Bolongo. Răspunsul elucidase cazul Mamie: Deogracias Pongo se așezase la masă și povestise cum a fost contactat de un agent al CIA... Era clar că acesta o manipulase pe Mamie, trase concluzia belgianul, care va prinde doi iepuri dintr-o dată: îl va lichida pe colonelul Bolongo, ceea ce îl va bucura nespus pe generalul Lopaka, și

se va descotorosi de un agent al CIA care se interesa prea mult de persoana lui.

Amabil, Deogracias Pongo îi spusese chiar și ora la care acesta se va duce la întâlnirea cu colonelul Bolongo.

După ce oamenii lui se instalară, înarmați cu AK 74 noi-nouțe, Franz Smet îi puse în gardă:

– Dacă vom nimeri într-o „gâtuire de trafic", nu ne oprim.

* * *

Ciulind urechile, Malko percepu dincolo de ușă o respirație greoaie. Locatarul garsonierei părea înnebunit. De câteva minute, pe palier domnea o liniște absolută. Malko își apropie din nou gura de ușă.

– Colonele Bolongo, trebuie să-mi deschideți! Sunteți în pericol!

Așteptă câteva secunde ce îi părură fără sfârșit, apoi zăvorul fu tras cu zgomot. Ușa se întredeschise, iar Malko se strecură înăuntru. De-abia făcu un pas, că o lovitură neașteptată îl proiectă în mijlocul încăperii. În spatele lui, o voce îi ordonă:

– Aruncați arma!

– Nu am armă, spuse el.

Cineva se apropie de el și îl controlă din cap până în picioare.

– Întoarceți-vă!

El ascultă. În fața lui stătea un negru cu un pistol mare în mână. Ras în cap, cu nasul turtit și buze groase, purta ochelari cu rame de baga și era îmbrăcat într-un halat de casă.

Îl măsură îndelung pe Malko.

– Cine sunteți?

– Lucrez pentru Irving Scott, zise el. Mă străduiesc să clarific misterul morții lui Hughes Thomas. Știu că v-a găzduit după întâmplările din 17 mai. De fapt, acesta este și motivul pentru care am vrut să vă întâlnesc.

Pistolul fu lăsat imperceptibil în jos.

– Cum ați reușit să mă găsiți?

– Cu ajutorul unui fost agent din DST, Deogracias Pongo. A „negociat" cu *Company*.

– Deci, Deogracias Pongo știe unde sunt, spuse colonelul Bolongo gânditor.

Acest lucru nu prea părea să-l liniștească. Puse arma la centură și îi făcu semn lui Malko să se așeze într-un fotoliu de răchită. În garsonieră domnea o dezordine de nedescris. Geamurile fuseseră înlocuite cu cartoane, saltelele puse direct pe jos, hainele agățate în cuie bătute în pereți. O sticlă de Defender de cinci ani începută era așezată pe o măsuță joasă lângă un televizor mic. Zairezul umplu două pahare. Pe masă se puteau vedea resturile dintr-o pizza... Ofițerul nu părea a fi în apele lui.

– Ce doriți? îl întrebă el.

– Ce știți despre asasinarea lui Hughes Thomas?

Colonelul Bolongo scutură încetișor din cap.

– Nimic. Doar ce s-a scris și în ziare.

Văzând că Malko rămase surprins, adăugă:

– M-am ascuns la Hughes două zile, dar i-a fost teamă să mă țină fără autorizarea șefilor lui, care, de altfel, nici nu i-au acordat-o. Eu nu voiam altceva decât să mai câștig puțin timp. După ce mi-a cerut să plec, am mai stat câteva zile la un văr din oraș, pe urmă, cu ajutorul surorii mele, am putut să pun mâna pe cheia acestei garsoniere. Este a unui prieten din Gecamine care locuiește în prezent în Africa de Sud. Dar nu va dura prea mult, căci oamenii din Alianță vor scotoci până la urmă clădirea. Ies cât pot de rar, când se lasă noaptea ca să-mi cumpăr de mâncare.

Malko era perplex. Colonelul Bolongo părea mai degrabă un om hăituit decât un complotist.

– Deținați un post foarte important, observă el. Cum de vă găsiți în situația asta?

– A început pe 4 mai, explică Bolongo. Am fost să-l întâmpin pe mareșalul Mobutu la NíJili, împreună cu alți ofițeri superiori din Statul Major. Știam cu toții că rebelii lui Kabila se aflau doar la șaizeci de kilometri de Kinshasa. Cu o seară înainte, m-am întâlnit cu ambasadorul Statelor Unite care mi-a cerut să-l fac să înțeleagă pe mareșal că orice rezistență e

inutilă... Îndată ce m-am aflat față în față cu el, i-am explicat că era puțin cam târziu. Pe generalul Nzimbi, care comanda DSP-ul, l-a apucat atunci o furie oarbă și mi-a spus că sunt un trădător vândut americanilor. După aceea, mareșalul s-a dus să se odihnească. A doua zi de dimineață, am aflat că va părăsi Kinshasa și Zairul înainte de prânz. Ceea ce însemna că orice rezistență era inutilă. În orice caz, Nzimbi și prietenii lui au vândut angolezilor munițiile cumpărate din străinătate ca să facă față cheltuielilor. Între Kabila și noi nu mai era nimic.

– De ce nu ați plecat împreună cu Mobutu? îl întrebă Malko.

Colonelul Bolongo zâmbi cu tristețe.

– Pentru că nu mi-a cerut-o. A plecat ca un hoț, însoțit doar de câteva persoane intime din anturajul lui. După-amiază, am fost chemat în tabăra de la Tshatshi, unde se aflau ultimele trupe ale DSP. M-am hotărât să mă duc, ca să evit o vărsare de sânge inutilă. Când eram în drum spre tabără, a sunat telefonul mobil. Era un prieten, șeful Serviciului militar de Informații. M-a anunțat că Kongolo, fiul mareșalului Mobutu, alcătuise o listă cu ofițerii superiori pe care aveau să-i execute înaintea plecării definitive din Zair. În capul listei se aflau doi oameni: generalul Mahélé și cu mine. Motivele erau aceleași: trădare în favoarea americanilor.

– Este adevărat?

– Firește că nu! Eu voiam pur și simplu să evit o luptă inutilă... Dar acel telefon mi-a salvat viața. În oraș era agitație. Nu am îndrăznit să mă duc acasă și m-am refugiat la Hughes Thomas. Eram prieteni. Părea cam stânjenit, dar m-a lăsat să stau la el câteva zile. Chiar în acea noapte, Mahélé, convocat și el în tabăra de la Tshatshi, a fost asasinat în modul cel mai bestial...

– De cine?

– De Kogolo, fiul lui Mobutu.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

Colonelul Bolongo ridică din umeri.

– Nu mare lucru. Am încercat să supraviețuiesc. Hughes nu putea să mă găzduiască mult timp. Dacă oamenii din Alianță m-ar fi găsit la el, acest lucru ar fi declanșat grave consecințe la nivel diplomatic. Îndată ce Kabila a intrat în Kinshasa, m-am interesat. Eram pe lista neagră și trebuia să fiu lichidat.

– De ce? Fiindcă ați încercat să le ușurați intrarea în Kinshasa?

– Ei nu aveau de unde să știe. În orice caz, eu sunt prea legat de Mobutu, căci sunt al treilea pe scară ierarhică în DSP, și-apoi am condus timp de șase luni SNIP.

– De ce nu ați plecat din țară?

– Nu mai am pașaport. Iar ca să mă refugiez la Brazzaville e prea periculos. Tipii „desperados" ai acestui regim se află cu toții acolo. Înconjoară cu sârmă ghimpată toate căile de trecere. M-ar repera imediat, iar Nzimbi, care se află pe teritoriul primăriei din Brazzaville, ar pune ucigași pe urmele mele. Cum acest oraș a fost închis din cauza evenimentelor, nici nu am îndrăznit să mă duc acolo, mai ales că nici aeroportul nu mai funcționează. Mă ascund ca un șobolan și aștept să fiu descoperit din clipă în clipă.

Malko observă trăsăturile obosite ale ofițerului superior. Colonelul Bolongo nu era un îngeraș, însă și în acțiunile criminale existau anumite trepte... După părearea lui Irving Scott, era un om relativ cinstit, un patriot care nu l-a urmat pe Mobutu chiar în toate rătăcirile lui. Mai ales că, la început, celebra DSP era o trupă de elită formată din francezi, nu dintr-o adunătură de hoți.

– De ce nu le cereți americanilor azil politic? îi sugeră Malko.

Zairezul scutură din cap.

– Washingtonul nu mi-l va acorda *niciodată*. Ordinele sunt clare. Mobutiștii nu sunt persoane dezirabile.

Se lăsă tăcerea, iar zairezul bău o înghițitură de Defender fără gheață. Malko întorcea situația pe toate fețele. Nu se așteptase să găsească un om hăituit, ci un complotist... Fără îndoială că Bolongo putea fi recuperat...

– Vă pun o întrebare care s-ar putea să vă șocheze. Credeți că Hughes Thomas ar fi putut avea legături cu „ revanșarzii" mobutiști?

Pe chipul colonelului Bolongo se citi o adevărată stupefacție.

– Hughes? Nici să nu vă gândiți! A fost un spion „inocent". Un om al dreptății. Îi detesta pe mobutiști pentru că își iubea

ţara. Bietul meu Zair a fost supt de hoţi timp de treizeci de ani. Nici măcar nu au avut curajul să se apere. Erau atât de acaparatori, încât au vândut şi armele destinate înseşi protecţiei lor.

Se repeta istoria Daltonilor care se predau ca să câştige recompensa...

– Poate că mă veţi ajuta, reluă Malko. Cred ca am reuşit să elucidez moartea lui Hughes Thomas, dar îmi lipsesc totuşi mai multe elemente pe care dumneavoastră s-ar putea să le cunoaşteţi.

Malko începu să povestească ceea ce ştia despre moartea agentului CIA. Când pomeni prima oară despre „Scula electrică", colonelul Bolongo tresări.

– Dacă belgianul e băgat în această afacere, fiţi sigur că generalul Lopaka se află în spatele ei.

– De ce?

– Pentru că, de foarte multă vreme, Franz Smet era în preajma lui. Cred că a fost amestecat într-una din ultimele lui activităţi, un trafic imens de dolari falşi. Îi fabricau cu ajutorul vagabonzilor israelieni care ne-au invadat ţara. Bineînţeles că, deşi avea o funcţie importantă în armată, nu se gândea decât cum să câştige mai mulţi bani.

– Unde e acum?

– Pe malul celălalt al fluviului, împreună cu Nzimbi, poate şi cu Kongolo Mobutu şi alţi câţiva. Au închiriat o vilă somptuoasă. Cum nu au reuşit încă să-şi rezolve cu plecarea în Europa, au rămas acolo. Şi pe ei i-a lăsat baltă Mobutu.

– Pentru ce motiv un om ca Franz Smet s-a întors la Kinshasa? îl întrebă Malko.

Colonelul Bolongo mai luă o înghiţitură de Defender, apoi îi răspunse:

– S-ar putea să aibă mai multe. Poate că a venit să-şi ia banii pe care i-a ascuns. Ca cetăţean belgian nu riscă aşa de mult ca unul zairez. Sau poate că l-a trimis „Terminatorul".

– Ce să facă?

Colonelul zairez făcu un gest evaziv.

– Cinstit să fiu, nu ştiu absolut nimic. Poate tot ca să recupereze nişte bani. Sau poate pentru ceva mai complicat...

– Ce anume?

Zairezul își frecă bărbia nerasă.

– Cred că „Terminatorul" e bolnav de furie când îl vede pe Kabila la putere. Poate că i-a încolțit ideea să-și ia revanșa și să-l destabilizeze. Regimul lui este încă fragil. La Kinshasa, Kabila dispune doar de câteva mii de soldați echipați cu arme ușoare. În plus, sunt ruandezi sau ugandezi respinși de populația Kinshasei. „Guvernul" lui este ca un teatru al umbrelor. A trebuit să facă apel la niște oameni care au plecat din Zair cu mulți ani în urmă, cum e fiica fostului președinte Kasavubu care trăiește în Belgia de vreo douăzeci de ani, alungată de Mobutu... Șefii celor mai multe administrații au fugit, ca de exemplu, cei din serviciile de securitate. Kabila nu are legături cu populația. Nici o mișcare politică nu e organizată de el. Alianța e doar o cochilie goală. Adevărata putere este deținută de membrii tuți ruandezi sau ugandezi, care l-au finanțat și l-au înarmat pe Kabila... E adevărat că acestui regim nu-i trebuie mult ca să se prăbușească, mai ales că e nou și nu prea consolidat. Mai cu seamă că, după euforia „eliberării", s-a organizat un anumit grup opozant lui Kabila. A făcut o mare greșeală că nu l-a luat în guvernul său pe Etienne Tshisekedi. Firește că omul are și defecte, însă e foarte popular, e anti-mobutist, iar prezența lui pe lângă Kabila i-ar fi dezarmat pe studenți și pe toți aceia care se temeau că dictaturii mobutiste îi va lua locul cea kabiliană...

Malko ascultase cu atenție expunerea; era de acord cu analiza colonelului Bolongo.

– În cazul în care generalul Lopaka ar încerca vreo acțiune împotriva lui Kabila, insistă Malko, acesta ar face apel la un tip ca Franz Smet?

Colonelul Bolongo avu un surâs reținut.

– Eu, personal, nu l-aș alege pe el... Dar oare Lopaka are de ales? Nici un ofițer din DSP nu ar accepta să se întoarcă în Kinshasa. Franz Smet a fost mercenar, are formație militară, îi cunoaște pe toți soldații „dispăruți" din DSP care se mai ascund încă în oraș. Are curaj și, dacă a revenit pentru asta, înseamnă că „Terminatorul" i-a promis mai mult ca sigur o sumă frumușică de bani...

Malko se hotărî să facă pe avocatul diavolului.

– Dacă există un complot, reluă el, care ar fi scopul acestuia? Să-l răstoarne pe Kabila și să-l pună din nou pe Mobutu?

– Nu, acest lucru este imposibil, zise colonelul Bolongo zâmbind. Dar există două ipoteze. Sau Lopaka vrea numai să se răzbune declanșând acest haos, așa cum fac membrii FAR hutu refugiați în Zair care vor să-și atace fosta țară. Sau, se mângâie cu speranța că va pune șaua pe mobutiștii moderați, trăgând niște sfori... Ori poate că nu există nici un complot, adăugă el.

Malko aruncă o privire la ceas. Trecuse aproape o oră de când stătea de vorbă cu colonelul Bolongo. Trebuia să încheie.

– Colonele, zise el, CIA vrea să aibă sufletul împăcat. Vrea să știe dacă există vreun complot sau nu. Ajutați-mă în ancheta mea și, în schimb, vă garantez plecarea din Zair și stabilirea definitivă într-o țară la alegerea dumneavoastră.

Zairezul îi aruncă o privire plină de scepticism.

– Cum aș putea să vă cred?

– Aveți cuvântul meu. Dacă acceptați, vă instalez chiar în seara asta în casa lui Hughes Thomas, iar mâine dimineață vă veți întâlni cu Irving Scott care vă va confirma *oficial* spusele mele.

Se lăsă un moment de tăcere, apoi colonelul Bolongo se uită la Malko cu o privire obosită.

– Cum aș putea refuza? Mai concret, ce așteptați de la mine?

– Să mă ajutați să dau de Franz Smet cu orice preț. În acțiunea aceasta există doar doi posibili suspecți: el și dumneavoastră. Fiindcă sunteți în afară de orice bănuială, iar Smet a venit doar pentru bani, cel puțin ne vom liniști.

– Mă voi strădui să-l găsesc, spuse colonelul Bolongo, dar va fi foarte greu. Cred că s-a organizat bine.

– E chiar așa de periculos?

– Foarte. E un fost mercenar. Știe să se bată, dar să și comande. Iar dacă Lopaka este în spatele lui, știe exact unde să găsească oamenii, armele și toată logistica pentru a pregăti o lovitură de stat.

– Luați-vă lucrurile, îi zise Malko.

Colonelul Bolongo îndesă rapid tot ce avea într-o valiză, dar opri pistolul la el. Ieșiră din garsonieră. Palierul era întunecos ca un tunel. Malko observă o pată de lumină. Tabloul indica unde se găsește cabina ascensorului. Acesta urca. Depășise etajul al șaptelea. Bolongo încruntă sprâncenele.

– Ia te uită, ce ciudat! observă el. În clădire nu mai e nimeni în afară de mine, începând cu etajul al cincisprezecelea.

Se uitară amândoi cum se deplasa acul indicator: 14, 15, 16. Liftul continua să urce. Brusc, Malko se gândi la graba cu care plecase fostul agent din DST. Se întoarse spre colonelul zairez.

– Aveți încredere în Deogracias Pongo?

Răspunsul colonelului veni tranșant:

– Nu!

Liftul se găsea între nivelul al șaptesprezecelea și al optsprezecelea. Era etajul lor...

Capitolul XIV

Pulsul lui Malko se acceleră rapid. Această vizită neașteptată nu îi prevestea nimic bun...

– Mai e și alt mijloc să coborâm? îl întrebă el.

– Scara din exterior, cealaltă este blocată. Pe aici. Vă temeți de ceva?

– Nu prea, dar nu am încredere în fostul agent din DST, spuse Malko în timp ce îl urma pe colonelul Bolongo. Ca să se „recompenseze" întru câtva, v-a dat foarte frumos pe mâna celor din AFDL.

Începură să coboare scara exterioară. Malko aruncă o privire în jos. Bulevardul 30 Iunie era foarte liniștit.

Se găseau între etajele al șaisprezecelea și al șaptesprezece când auziră ușa liftului care se oprise la optsprezecelea, apoi zgomotul unor pași, urmați de șușoteli. O rafală de păcănituri seci îi îngheță lui Malko sângele în vene. Nu era trasă dintr-un Kalașnikov.

– Este un M 16! exclamă colonelul Bolongo. Nu sunt cei din Alianță. Ei nu au Kalașnikovuri!

Deci, erau „ceilalți".

Singura persoană care putuse să-i anunțe era Deogracias Pongo... Malko și colonelul coborau treptele câte patru odată. Deodată, de sus se auzi o voce:

– Au fugit pe aici!

Nu era accent zairez. Malko se gândi imediat la Franz Smet. O cavalcadă de pași greoi făcea să vibreze scara din beton. Din fericire, aveau un avantaj de două etaje. Ajunseră jos înaintea urmăritorilor. Deodată, vocea colonelului care se auzi în spatele lui Malko avu efectul unui duș rece:

– Cred că la etajul cinci, unde se găsesc birourile, ușa e încuiată.

* * *

Franz Smet cobora câte trei trepte odată, cu M 16 îmbunătățit cu M 79 sub brațul drept. Avea dinții încleștați și stomacul făcut ghem din cauza furiei. Dacă nu ar fi fost tâmpitul ăla de paznic de la parter, ar fi ajuns la timp. Imbecilul voise să-l împiedice să urce, crezând că e vorba de o spargere. A fost nevoit să-l țintuiască de birou lovindu-l cu pumnalul, la început în mâini. După aceea îi tăiase gâtul, pierzând și cu asta câteva secunde prețioase.

Auzea pașii celor pe care îi urmărea. Câștigase teren, la fel ca și cei trei oameni care veneau în urma lui. Se grăbea să-i facă praf pe agentul de la CIA și pe colonelul Bolongo cu aceeași grenadă. Deogracias Pongo își merita cu prisosință recompensa.

Urmărirea continuă câteva minute. Se apropiau de parter. Cu un ultim salt, Franz Smet ajunse pe palier și se opri brusc. Scara era baricadată cu un grilaj de care nu se putea trece. Cu inima bătându-i cu putere, nevenindu-i să creadă, el îl cercetă frustrat; era imposibil să treacă de el.

Complicii lui ajunseră în sfârșit și ei. Mai dură câteva secunde până să-și dea seama. Obsedați de scară, nici nu se gândiseră că cei doi fugari puteau să se ducă din nou în turn, la oricare etaj, ca să ia liftul și să scape.

Franz Smet se năpusti înăuntru și se uită la afișajul ascensorului. Acesta cobora și se apropia de parter. Belgianul înjură cu voce tare. Nu numai că îi scăpase, dar mai trebuia să aștepte ca liftul să urce pentru a scăpa din clădirea care devenise o capcană de moarte. Apăsând cu furie pe buton, rămase în întuneric măcinat de furie. Văzu acul oprindu-se la parter, apoi, în fine, liftul începu să urce...

Malko, urmat de colonelul Bolongo, se năpusti ca un nebun în localul *Savanana*. Din cauza semiîntunericului, dură mai mult de un minut până îl reperă pe Phocas, în ringul de dans, înlănțuit de o „tânără". El îi întrerupse flirtul.

– Trebuie să sunăm la sediul Alianței, zise el. Cred că Franz Smet este în turnul clădirii Gecamine.

În timp ce Phocas se grăbea să ia celularul din Cherokee, Malko ieși să supravegheze intrarea în Gecamine. Nu trebui să aștepte prea mult. Patru oameni înarmați cu puști de asalt tâșniră și parcurseră în goană peronul spre un 4 x 4 staționat puțin mai departe. Era prea întuneric ca să poată distinge culoarea pielii, însă colonelul Bolongo, care veni după el, îi zise:

– S-ar părea că tipul masiv din frunte e Franz Smet.

Phocas veni în fugă cu celularul la ureche.

– Sosesc! Dar vin de la Președinție.

– Prea târziu, făcu Malko, trebuie să-i urmărim.

Cei trei oameni se grăbiră spre Cherokee. Celălalt vehicul, un 4 x 4 de culoare deschisă, demarase deja și se îndepărta pe bulevardul 30 Iunie.

Malko trecu la volan. Phocas continua să urle în swahili în telemobil. Îl îndepărtă de ureche și îi spuse lui Malko:

– Este o patrulă a Alianței în apropiere de bulevardul Kasavubu. Le va bara drumul. E de ajuns să rămânem în spate.

Bulevardul Kasavubu se intersecta cu 30 Iunie la un kilometru mai departe. Camioneta deschisă la culoare rula cu toată viteza pe șoseaua pustie. Colonelul Bolongo se foia în spate prost dispus.

– Dacă oamenii din Alianță mă reperează...

– Iată-i! strigă deodată Phocas.

O camionetă cu platformă și cabină dublă apăru din stânga și, traversând rondul cu iarbă care despărțea cele două sensuri ale bulevardului 30 Iunie, era gata să-i taie calea Jeepului în care se aflau fugarii. Malko încetini. Zări deodată un bărbat care se aplecă în afară și aținti o pușcă spre vehiculul celor din Alianță. Se auzi o explozie surdă, țâșni o flacără portocalie și camioneta explodă lovită în plin de o rachetă sau de o grenadă.

Jeepul pe care îl urmăreau își continua drumul, apoi viră brusc la stânga. Malko fu cât pe ce să lovească vehiculul în flăcări. Opri și sări jos. Era prea periculos să-i urmărească pe ceilalți. Un soldat grav rănit spânzura afară din mașină. Ajutat de Phocas reuși să-l ducă mai departe de foc, dar soldatul muri aproape imediat. Colonelul Bolongo îl trase pe Malko de mânecă.

– Trebuie să sosească, nu pot să mai rămân aici, zise el cu sfială.

– Bine, vă conduc acasă, îi spuse Malko. Phocas, rămâi tu aici ca să povestești ce s-a întâmplat. Mă voi întoarce.

Din fericire, casa răposatului Hughes Thomas se găsea numai la cinci sute de metri de acolo. Poarta cu grilaj fu deschisă la primul claxonat, iar Malko avu timp să-l instaleze pe colonelul Bolongo în camera de oaspeți, apoi plecă. Era nedumerit. Pe cine avuseseră de gând să omoare? Pe Bolongo, ori pe el?

Când ajunse la locul atentatului, vreo douăzeci de soldați irascibili din Alianță deviau circulația. Phocas, în mijlocul unui grup căruia i se alătură și Malko, discuta.

– Au fugit! zise burundezul. Nu mai era nici un vehicul care să-i urmărească. Sunt trei morți. Și-au trimis oamenii să răscolească prin Gecamine, dar nu au găsit nimic. Soldații din Alianță sunt foarte nervoși. Spun că ar trebui să reinstaleze interdicția de circulație în Kinshasa.

O mașină de pompieri cu sirenele urlând ajunse în fine să stingă focul și scoaseră din camionetă două cadavre carbonizate. Soldații își priveau cu tristețe camarazii reduși la stadiul de cărbuni. Pentru prima dată după „eliberare", erau atacați în felul acesta. Malko se apropie de Phocas.

– Ce spun?

– Cred că hoții au făcut asta, oamenii din FAZ care au venit din oraș să dea o spargere aici unde sunt mulți bani. Dar cei cărora le-am telefonat eu își vor da seama de adevăr.

Malko turba de furie în sinea lui. Încă o dată, Franz Smet - era absolut sigur că belgianul era în joc - îi scăpase printre degete. Ferocitatea cu care s-a comportat îi întărea convingerea că pregătea o lovitură de stat. Povestea cu cele

trei sute cincizeci de mii de dolari, deși de la ea a pornit totul, era depășită. În prezent i-a rămas să joace numai pe o carte.

– Ați putea găsi locuința lui Deogracias Pongo? îl întrebă el pe Phocas.

– Da, dar nu e prea bine să mergem noaptea în cartierul acela, răspunse burundezul fără entuziasm.

– Puțin îmi pasă! i-o tăie Malko. Numai el știa unde să mă găsească în seara asta...

* * *

Franz Smet se descotorosi de cartușieră și își turnă o porție zdravănă de Defender vechi de cinci ani pe care o bău dintr-o dată. Bătăile puternice ale inimii începură să se mai domolească. Dacă nu aveau M 79, acum ar fi fost terminați. Înainte să ajungă la ascunzătoare, petrecuse o jumătate de oră rătăcind pe străzile pustii din Kinshasa ca să scape de eventualii urmăritori. Vehiculul 4x4 se găsea de-acum în garajul încuiat cu cheia de la casă. Cei trei complici ai lui dormeau alături, într-o magazie. Era prea periculos să-i trimită noaptea prin oraș.

Se așeză pe canapea, își aprinse o țigară și reflectă puțin. Deogracias Pongo nu îl mințise. Ratase cu puțin o dublă lovitură. O ratase totuși.

Luă celularul și îl sună pe generalul Lopaka. Deși era târziu, acesta răspunse imediat. Era vocea gravă și ușor amețită a „Terminatorului". Brazzaville și Kinshasa, fiind gemene, același satelit deservea cele două orașe.

– Ei, ai făcut-o? întrebă generalul zairez.

– Era cât pe ce.

„Terminatorul" simți că se sufocă de furie.

– Cum adică era cât pe ce? Zici de o femeie că este „cât pe ce" însărcinată? Au murit?

– Nu, fu nevoit să recunoască belgianul.

– Imbecilule! Ce s-a întâmplat?

Franz Smet îi spuse tărășenia. Dar nu îl minți. *Știa* că „Terminatorul" presărase peste tot celulare ca să comunice cu gradații din DSP care îi rămăseseră devotați. Putea foarte bine

să le ordone să-l lichideze pe Franz Şmet. Tipii de genul lor nu gândeau, ci se supuneau. Singura legătură cu viața era șeful lor și speranța ca va reveni. Altminteri, îi aștepta „colierul morții", un cauciuc aprins pus în jurul gâtului.

– După toată povestea, zise în continuare Franz Smet, ar trebui să oprim totul cât timp trec dincolo de fluviu. Americanii și oamenii din Alianță sunt foarte atenți. Aș putea să mă întorc după aceea.

– Acum ai să rămâi! îi zise răspicat generalul Lopaka. Mâine dimineață începi a doua fază a oprațiunii „Cobra". Apoi, după patru zile, cum am stabilit, dai lovitura. Numai după aceea, vei putea să te întorci.

– Bine, șefule, zise belgianul mai calm.

„Terminatorul" închisese deja. Franz Smet își mai turnă o porție mare de Defender. Îi cerea să se bage direct în gura lupului. După tot ce s-a petrecut, dacă oamenii din Alianță ar pune mâna pe el, l-ar tăia de viu în bucățele. Dacă ar traversa fluviul, la fel ar face și generalul Lopaka. Înfuriat la culme, își spuse că nu avea decât o singură ieșire: să reușească.

După ce terminase cu cariera de mercenar, ar fi trebuit să plece din Africa și să-și cumpere un restaurant în Belgia. Acum era prea târziu. Era prins în cursă la Kinshasa ca o muscă într-o pânză de păianjen.

* * *

Aleea întunecoasă și plină cu noroi cobora la vale. Nu era nici țipenie de om. Acolo îl duseseră pe Deogracias Pongo în ziua în care îl recuperaseră de sub manghierii de pe bulevardul Justiției.

La ora aceasta târzie din noapte, orașul dormea. Malko încuie mașina cu cheia și îl urmă pe Phocas până la „parcela" fostului polițist din DST. Totul părea adormit. Phocas bătu la ușă. Malko aștepta puțin mai departe.

Nimic. Burundezul bătu din nou, începu să zguduie ușa și să strige.

– Deogracias! Am venit după tine.

În sfârșit, după vreo cinci minute, în casă se aprinse o lumină gălbuie, iar în parg apăru polițistul înfășurat într-o pânză și cu o lampă cu petrol în mână. Când îi văzu pe cei doi bărbați, vru să le închidă ușa în nas, dar Malko o împinse și intră în casă.

– Îmbrăcați-vă și veniți cu noi! se răsti el.

– Unde? E foarte târziu! gemu Deogracias Pongo. Ce vreți de la mine?

– Mergem la Alianță, îl anunță Malko, le veți explica de ce l-ați dat pe colonelul Bolongo pe mâna lui Franz Smet.

Când auzi cuvântul „Alianță", Deogracias Pongo se făcu livid, privirea i se întunecă și scutură din cap ca un metronom stricat.

– Șefule! Nu mergem la Alianță! zise el cu glas rugător. Or să-mi tragă un glonț în cap. Nici nu știți ce repede ucid acei tuți.

O formă se mișcă prin întuneric și o voce de femeie îl strigă în lingala. Malko plimbă fasciculul lanternei prin încăpere. O femeie cu doi copii stăteau culcați. Văzu lângă pat o tolbă așa cum au ofițerii. O luă de jos și o deschise. Înăuntru găsi niște acte și un carnet gros.

– Sunt ale mele, spuse fostul polițist din DST.

Malko îi puse lanterna în ochi.

– Veniți cu noi! îi ordonă el cu un ton ce nu admitea replică.

Înfrânt, Deogracias Pongo se îmbrăcă în liniște, dându-i nevesti-sii câteva explicații sumare în lingala. Nu mai spuse nimic până când ajunse la mașină, stând cu umerii încovoiați și capul plecat. Phocas se urcă la volan, Malko deschise carnetul plin cu numere de telefon și căută numele lui Franz Smet. Dar în zadar. Era acolo numărul celularului pe care i-l dăduse Mamie, dar nimic altceva. Prinzând puțin curaj din cauză că Malko tăcea, Deogracias Pongo protestă smiorcăindu-se:

– Șefule, nu mai înțeleg nimic. De ce sunteți furios? Nu l-ați găsit acolo pe colonelul Bolongo? Și eu care credeam că v-am dat o informație trăsnet! Nu face nimic, vă voi da banii înapoi...

Mai, mai că îi venea să-l creadă... Malko îl sfredeli cu o privire de gheață.

– Colonelul Bolongo *era* acolo, confirmă el. *Și* Franz Smet, care a venit să ne omoare pe amândoi. Să fie oare o coincidență?

În privirea lui Deogracias Pongo citi că răspunsul ar fi „da", însă o fărâmă de prudență îl făcu să-și schimbe hotărârea. Se mulțumi să bâiguie:

– Șefule, nu înțeleg, nu știu.

– Eu știu, i-o tăie Malko. Ați supt de la două oi. De la mine și de la Franz Smet. Sau mai lucrați încă pentru Mobutu.

Fostul polițist tresări.

– Nu, șefuí, nu e adevărat. L-am sunat pe domnul Franz dintr-o cabină de telefon ca să-l întreb dacă știe unde se află colonelul Bolongo. Dar nu știa. Mi-a spus că și el îl caută ca să-l ajute să treacă în partea cealaltă și că îmi va da un *matabiche*[1] dacă îl găsesc. Mai târziu, după ce am aflat unde e colonelul Bolongo, cu ajutorul surorii lui, l-am sunat din nou pe domnul Franz. Dar jur pe Sfânta Fecioară, Maica Domnului, că nu credeam că voia să vă facă rău. Ăsta e adevărul, șefule.

Deși temperatura era moderată, curgea apa pe el de transpirație... Malko ghici că e doar o părticică din adevăr. În Africa se întâmpla rar ca lucrurile să fie ori albe, ori negre.

– Foarte bine, aprobă el cu un zâmbet rece. Acum vom merge să-l vedem pe domnul Franz. Ca să ne explice cinstit.

Deogracias Pongo privi în pământ.

– Șefule, știți unde este?

– Nu, dar dumneata știi.

Fostul polițist din DST izbucni într-un râs supărător și fals.

– Nu, șefule, eu nu știu. Nu m-am întâlnit cu el. Doar am vorbit la telefonul portabil.

– Și recompensa v-a dat-o tot prin telefonul portabil?

– Ah, asta nu! A trimis-o prin cineva. Tot un „fost" din DSP, la stația service Fina din Piața Mandela. Vă jur că nu știam ce vrea.

– Deci, conchise Malko, nu știți nimic în legătură cu Franz Smet.

Fostul polițist clătină energic din cap gata să și-l desprindă.

– Nu, șefule, nu!

– Bine, zise Malko, poate că oamenii din Alianță vor fi mai șireți decât mine și vă vor face să spuneți adevărul... Phocas, mergem într-acolo.

---

[1] *Recompensă (n.a.)*

Șoferul porni, dar Deogracias Pongo slobozi un mârâit sfâșietor.

– Nu, șefule, nu mergem la Alianță!

Malko nu-i răspunse. Se îndreptau către centru. După cele văzute în bulevardul Justiției la numărul 17, nu-i făcea plăcere să-l dea pe fostul polițist pe mâna soldaților tuți, cu toate că îl detesta din tot sufletul căci, pentru o sută de dolari, îl trimisese la moarte.

Străbătură doi kilometri într-o tăcere apăsătoare, apoi Malko reveni la subiect:

– Deogracias, mai aveți o singură șansă să vă salvați viața, îl avertiză el. Duceți-mă acum la Franz Smet.

Fostul polițist se prinse de el cu ambele mâini, ca un înecat care se ducea la fund, cu ochii ieșiți din orbite.

– Șefule, nu știu unde este. Pe Sfânta Fecioară, ce, nu v-aș spune? Nu vreau să mor!

E adevărat că nu semăna chiar a trădare, dar mai era loc și pentru câteva minciunele... Phocas ajunsese și el la aceeași concluzie. Se întoarse și spuse calm:

– Șefule, nu știe. După cum a procedat, ar fi mai bine să-l omorâți.

Vorbea despre polițist ca despre un gândac. În Africa, viața unui om nu era la mare preț. În afară de asta, soldații tuți detestau populația bantu...

Deogracias Pongo se agăță și mai tare de Malko.

– Șefule, vă jur, mă duc să-l caut. Voi întreba pe toată lumea și vă voi spune. Dar nu mă duceți acolo...

Malko nu avea chef să urmeze sfatul dezinteresat al lui Phocas, dar nici să-l dea pe polițist pe mâna ferocilor sodați tuți din Alianță. Fără să-și facă prea multe iluzii, îi zise lui Phocas:

– Oprește!

Deogracias Pongo se descompuse de groază. Locul era absolut pustiu, numai bun pentru o execuție. Malko deschise portiera.

– Vă dau o ultimă șansă. Vă aștept mâine seară acasă la Hughes Thomas, la ora șase.

– Mulțumesc, șefule, mulțumesc! O să-l găsesc pe domnul Franz, vă jur!

Ar fi fost în stare să-i pupe și mâinile. Sări din Cherokee și dispăru fugind în întuneric. Phocas clătină din cap cu reproș.

– Șefule, sunteți prea bun. Se va ascunde la el în sat.

Lui Malko îi veni să-i zică vreo două despre ferocitate, dar nu se coborî la nivelul lui.

* * *

Generalul Iléo Lopaka închină cupa de șampanie Taittinger Comptes și îi spuse musafirului său:

– Luna viitoare vom fi la Kinshasa!

Politicos, Richard Matthews rosti aceeași urare și își înmuie buzele în lichidul sifonat. În vila aceasta înstărită situată în sud-vestul orașului Brazzaville, explozia mortierelor părea îndepărtată și ireală. Cu picioarele lungi și talia subțire, businessmanul forma împreună cu zairezul un cuplu ciudat. Un fel de Stan și Bran. Făcuse abstracție de războiul civil din Brazzaville și venise să susțină material proiectele generalului Lopaka. Pe hârtie, acesta avea tot ce își dorea: bani - gârlă - arme, oameni devotați încă și, mai cu seamă, o cumplită voință de războunare...

Or, Richard Matthews făcea parte dintre oamenii care regretau amarnic plecarea lui Mobutu. Firește, nu din sentimentalism. Societatea petrolieră la care lucra americanul avea de mulți ani acorduri secrete foarte speciale cu Mobutu. Dacă succesorul lui care se află acum în fruntea țării, Laurent-Désiré Kabila, ar pune problema acestor acorduri, ar putea să-l coste câteva milioane de dolari. Când generalul Lopaka a luat legătura cu el la Pointe-Noire ca să-i spună în câteva vorbe despre planurile lui de recucerire, Richard Matthews a plătit zece mii de dolari pentru un avion charter, proprietatea unui libanez, care l-a lăsat la capătul pistei din Brazzaville. De acolo a luat un taxi și s-a oprit direct la reședința generalului zairez. Acesta l-a primit cu toată considerația. Pentru el, prezența acestui om de afaceri competent îi dovedea seriozitatea proiectelor sale. Într-un fel, era consacrarea lui pe plan extern. Richard Matthews puse pe masă cupa de șampanie și îl întrebă cu un ton detașat:

– Să presupunem - după cum doresc și eu - că prima parte a planului „Cobra" funcționează... Mi se pare că membrii FAZ nu sunt în măsură să...

Volubil, generalul Lopaka îl întrerupse:

– Bineînțeles, dar am semnat unele acorduri cu prietenul nostru, Jonas Savimbi, șeful Unita. Are în subordine mii de oameni foarte bine echipați în nord-estul Angolei. Noi le-am vândut armamentul. Îndată ce situația o va cere, vor organiza mișcări mai întâi la Matadi, apoi la Kinshasa. În acest timp, noi ne reorganizăm.

– Da, într-adevăr, mi se parte perfect, recunoscu Richard Matthews cu voce egală.

Jonas Savimbi fusese dintotdeauna aliatul lui Mobutu. E adevărat că o mare parte din proviziile pentru Unita trecea prin Zair de când Africa de Sud a rupt relațiile cu Savimbi. Acesta furase cu ajutorul lui Mobutu și trimisese trupe ca să încerce să taie drumul Kicwick-Kinshasa coloanelor lui Kabila. Dar acestea au ajuns prea târziu și nu au mai putut să le oprească înaintarea. Pentru Jonas Savimbi, venirea la putere a lui Kabila, aliat cu cel mai aprig dușman al său, Dos Santos, președintele marxist al Angolei, era un dezastru. Risca să i se taie toate legăturile. Chiar și sprijinul pe care se pregătea să i-l acorde generalului Lopaka părea perfect verosimil. Aflând ce dorea de la el, Richard Matthews căscă ostentativ.

– Mâine dimineață trebuie să plec devreme, zise el în timp ce se ridica.

Generalul Lopaka îi aruncă o privire veselă.

– Am o fată foarte frumoasă pentru dumneavoastră. Vă așteaptă.

– Nu, mersi, îl refuză omul de afaceri, sunt puțin cam obosit.

Cu cât aflau mai puține persoane de această vizită, cu atât era mai bine. Dacă planul „Cobra" reușea, culegea mai repede roadele acestei vizite. În caz contrar, era mai bine ca Laurent-Désiré Kabila să nu afle de scurta sa trecere prin Brazzaville. După ce strânse mâna musafirului său, Lopaka se duse în camera lui rugându-se ca în câteva zile Kinshasa să treacă prin foc și sabie. Moartea câtorva zairezi acolo merita din plin câteva sute de milioane de dolari.

Capitolul XV

Colonelul Bolongo fuma gânditor o Gauloise blonde, rotind în mână un pahar de coniac. Malko găsise în barul lui Hughes Thomas o sticlă de Gaston de Lagrange XO. Ofițerul zairez merita cu prisosință puțină îmbărbătare după emoțiile din seara asta.

Primise vestea trădării lui Deogracias Pongo fără să fie surprins. Fostul polițist din DST era în stare să facă orice ca să supraviețuiască. Colonelul Bolongo parcurse carnetul lui cu adrese fără să descopere vreun indiciu interesant. Sigur că erau acolo o gramadă de numere care trebuiau verificate, dar asta cerea o muncă titanică. Malko aruncă o privire ceasului său Breitling *Crosswind:* era două dimineața.

– Franz Smet este doar un executant, conchise colonelul zairez, nu s-a băgat în politică. Dar e destul de viclean ca să organizeze ceva la ordinele „Terminatorului". Acesta nu va risca să vină aici. Trebuie neapărat să-l găsim pe belgian.

– Cum?

– Mă gândesc. Cu siguranță că se ascunde la mobutiști sau la simpatizanții acestora. Ne poate lua mult timp... Dar aș vrea să mă asigur de un lucru.

– Care anume?

– Că *într-adevăr* lucrează pentru generalul Iléo Lopaka. În această privință, nu dispuneți decât de mărturia lui Justine Bazamou...

Mamie! Malko realiză subit că o „uitase" la *Savanana.* O lăsase acolo ca să se ducă după colonelul Bolongo și, pe urmă, a uitat complet de ea. Nu putea s-o lase acolo, mai cu seamă că era amenințată. Îi spuse ofițerului zairez:

– Aveți vreun mijloc prin care puteți verifica legătura dintre Franz Smet și generalul Lopaka?

Colonelul Bolongo își îngădui să termine paharul cu coniac acordându-i cuvenitul respect, apoi zise:

– Probabil. Cele trei sute cincizeci de mii de dolari, în bancnote noi-nouțe, furate de Justine Bazamou de la Franz Smet ar putea constitui o pistă. Iléo Lopaka a falsificat mulți dolari. Sunt ușor de recunoscut. Iar dacă hârtiile găsite în cantități mari la Franz Smet fac parte dintre cele false, aceasta va fi proba palpabilă a implicării „Terminatorului" în activitățile belgianului.

– Dar Mamie a folosit deja bancnotele acelea. Printre altele, a cumpărat ceasul Breitling *Lady J* din galeria de la *Intercontinental*.

Colonelul Bolongo zâmbi cu indulgență.

– Nu-și fac probleme în privința asta. Mâine dimineață trebuie să vă duceți să vorbiți cu „mămicile-care-schimbă". Ele recunosc banii falși cu ochii închiși...

Malko îl conduse pe colonel în camera unde aerul condiționat nu prea funcționa, își luă la revedere, apoi îl căută pe Phocas. Burundezul dormea dus pe patul de campanie din bucătărie și nu prea avea chef să se scoale. Ca să se ducă s-o recupereze pe Mamie, nu avea nevoie de gardă de corp.

Nici urmă de Mamie!

La *Savanana* era încă multă lume, dar tânăra femeie nu se vedea nicăieri. Îl întrebă pe barman, iar acesta își amintea că o văzuse în cursul serii, dar nimic mai mult. Malko ieși să inspecteze terasa, chiar și trotuarul unde fetele stăteau de vorbă la așa-zisul aer curat. Dar nici aici nu era.

Intră în bar, neliniștit. Îndrăzneala lui Franz Smet nu avea limite. Și dacă a necăjit-o încă o dată pe biata femeie? Malko se hotărî să mai stea o jumătate de oră. Pe urmă se va duce să-l trezească pe Phocas. Comandă o votcă la bar, refuzând roiul de fete care veniseră să-l asalteze. Alcoolul rece îi făcu bine și mai comandă încă una. După stresul din seara asta,

simțea nevoia să se destindă. Când ajunse în fața grilajului ce bara palierul de la etajul cinci din clădirea Gecamine, i se păru că vede moartea cu ochii...

O fată cu perucă blondă veni și își legănă languros coapsele în fața lui, dar el se gândi iarăși la Mamie. Cu fizicul ei și lipsa de scrupule, ar fi cunoscut, într-o țară civilizată, o ascensiune socială fulminantă... Tristeții i se adăugă frustrarea. Aprecia această destindere animalică după emoțiile pe care le trăise în seara asta. Și pe urmă, gustase prea puțin din lucrurile excepționale pe care i le oferise Justine Bazamou...

* * *

Léontine, una dintre „perlele" de la *Savanana*, coborî scara ce ducea la subsol, dădu la o parte draperia cămăruței de care se foloseau fetele pentru partidele rapide de amor și zise dintr-o suflare:

– Mamie, a venit albul după tine!

Trecură câteva clipe până când informația ajunse la creierul încețoșat al tinerei. Cât timp l-a așteptat pe Malko, a băut, a dansat, apoi iar a băut Caïpirinha după Caïpirinha și a dansat și mai mult. Știind că Malko va plăti, barmanul îi preparase în final o clondiraș turnând o porție serioasă de Cointreau peste jumătăți de lămâie verde strivite cu pisălogul. Mamie începuse să se simtă în al nouălea cer. În clipa aceea apăru Willy Van Duys, fostul amant al surorii ei, Gisèle. Cum Malko nu mai venea, barmanul începu să se neliniștească, iar Willy, galanton, plăti consumația. De aceea, Mamie se revanșă imediat pe ringul de dans cu balansul șoldurilor de îl adusese pe belgian în pragul ejaculării. Atunci Mamie se făcuse nevăzută ca să nu provoace o erupție necontrolată. Dar, înfierbântat bine, Willy Van Duys se dusese după ea în subsol.

Cât ai clipi, ea se pomenise înghesuită în cămăruță de cele o sută de kilograme de cărniță roz flamandă, cu o limbă ce îi ajungea la omușor și cu mâinile mari prinse de fese. Se întreba dacă îi va ceda sau nu... Membrul rigid ce se strivea de abdomenul ei nu o lăsase indiferentă. În alte împrejurări, nu ar fi pregetat. Dar un singur lucru o împiedica: acum era o femeie

bogată. Nu mai era nevoită să se vândă pentru câțiva dolari. Cu toate acestea, alcoolul o făcu să nu reziste când Willy începu să-i desfacă febril cureaua pantalonilor din lastex.

Chemarea prietenei sale Léontine îi produse o serioasă descărcare de adrenalină în artere. Dacă albul ei o găsea acolo, nu va mai vedea în veci cele trei sute cincizeci de mii de dolari! La gândul acesta, deveni instantaneu virtuoasă. Îl împinse pe belgian cu ambele mâini, ca să se desprindă, apoi îi zise:

– Trebuie să plec!

Având un temperament sangvin, Willy Van Duys explodă. Luându-i mâna lui Mamie, o puse pe membru și mârâi:

– Ticăloasă mică! Doar n-o să mă lași în starea asta!

– Ah, nu, făcu Mamie, n-o să fie bine!

Willy nu văzu de unde vine lovitura. Cu perversitate ascunsă, Mamie începu să-și frece pubisul de membrul în erecție al partenerului ei. Acesta era gata să termine. În câteva clipe, simți jetul urcând din rărunchi, înjură ca un birjar, și se îndepărtă cu vioiciune de Mamie.

Prea târziu. Orgasmul îl zgudui ca o descărcare electrică, lăsându-l stană de piatră, cu picioarele înmuiate. Luându-și avânt, Mamie țâșni din cămăruță, își aranjă pantalonii și începu să urce scara, senină, cu conștiința datoriei împlinite.

* * *

Malko o văzu pe Mamie apărând din fundul sălii. Își făcea loc prin mulțime ca să ajungă la el, străduindu-se să aibă pe chipul de copil o expresie plină de furie, care o făcea aproape comică. Îl certă strigând ca să acopere muzica:

– Vasăzică nu ești deloc politicos. Ai plecat de trei ore. Pe unde ai umblat?

Agasat și bănuitor, Malko o măsură din cap până-n picioare.

– Dar tu?

– Eu mi-am aranjat părul.

Era o propoziție pe care o auzise într-un film la televizor din gura unei femei care își înșela soțul prin toalete. Numai că femeia aceea nu purta perucă.

– Îți bați joc de mine! făcu Malko. Erai jos și tocmai...

Mamie își dădu seama că a greșit și îi pecetlui gura cu un sărut, apoi se frecă de el cu toată senzualitatea de care era în stare.

– Îți jur că nu am făcut pe *n'dumba*![1]

Doar am dansat cu un prieten. Uite-l!

Malko întoarse capul. Rușinat și furios, Willy Van Duys tocmai străbătea mulțimea de târfe îndreptându-se spre subsol. Zărind-o pe Mamie în compania lui Malko, se întoarse și se apropie de ei.

– Cu siguranță că mi-e dat să nu scap de voi, zise el mai în glumă, mai în serios. Nu știam că Mamie e cu dumneavoastră... În orice caz, e fidelă. Nici măcar nu a vrut să-mi dea și mie „o pipă"...

Ce ți-e și cu delicatețea flamandă... Malko tocmai voia să-l trimită la plimbare, când îi veni o idee.

– Haide să bem ceva, le propuse el.

Mirat, belgianul acceptă. Ultima oară când îl văzuse pe Malko a fost când a venit la el să „percheziționeze", căutându-l pe colonelul Bolongo. După ce comandă un Defender vechi de cinci ani fără apă și fără gheață, el întrebă:

– Ați găsit ce căutați?

– Da, răspunse Malko. Dar acum caut pe altcineva. Îl cunoașteți pe Franz Smet?

Belgianul pufni.

– Pe „Sculă electrică"? Cine nu-l cunoaște? Vinde cele mai bune casete porno și face rost de fete bine făcute și uneori virgine. Adio, SIDA! Păcat că a plecat. Dar ce vreți de la el?

– A venit înapoi la Kinshasa, preciză Malko. Aș vrea să-l găsesc.

Willy Van Duys îi aruncă o privire plină de surprindere.

– El! Nu e adevărat. Și-a lăsat mașina la mine ca să nu i-o șterpelească. Ar fi venit s-o ceară. Și ce să mai facă aici? S-a

---

[1] *Târfa (n.a.)*

terminat cu filmele! Toată clientela lui a emigrat. Pe urmă, a avut prea multe aventuri cu „fete tinere". Acum că nu se mai află sub protecție, familiile lor vor să se răzbune.

– De ce?

Belgianul îi adresă un zâmbet de canalie.

– Câteodată, Franz Smet mergea cam prea departe cu scula lui electrică... Este bolnav. Pe urmă, le făcea să dispară. Am impresia că atunci când țipau prea tare, le cam strângea de gât... așa, chiț! Înțelegeți ce vreau să zic. Fata era găsită în fluviu sau în grămada de gunoi. Nu prea era tandru Franz ăla. Dar nimeni nu îndrăznea să-i

zică nimic. Sunt cartiere în care nu are nici un interes să se arate acum. Era prietenul dumneavoastră?

– Nu chiar, îl corectă Malko. Aș vrea să-l găsesc...

– Ah, bine, zise belgianul în timp ce dădea pe gât băutura. Trebuie să-mi găsesc o fetiță, Mamie a dumneavoastră m-a cam înfierbântat. Ticăloasa mică. Ei, ce zici, Mamie?

Pudică, tânăra lăsă ochii în pământ, nedezlipindu-se de Malko, în semn de supunere sexuală.

– Sunt gata să ofer douăzeci de mii de dolari celui care îl va găsi pe Franz Smet, strigă Malko să acopere vacarmul pe care îl făcea muzica.

Willy Van Duys îl țintui cu o privire piezișă.

– Într-adevăr, cred că vă datorează mulți biștari! rânji el. Voi încerca să mă interesez. Dar au plecat atâția oameni. Cum pot să dau de dumneavoastră?

– Prin telemobil, zise Malko. 43888.

Belgianul își notă, clătină din cap și încolăci cu mâna talia unei fete la fel de înaltă ca și el, care era prin apropiere.

– Mă voi gândi, promise el, dar acum am treabă...

Malko se uită cum se îndepărtează cu fata spre ringul de dans. Trebuia să încerce orice. Cum să găsească pe cineva într-un oraș cu șase milioane de locuitori, plin de case părăsite? Mamie îl trase de mână.

– Vino, zise ea. Nu trebuie să mă mai lași singură.

Se făcuse ora patru și zece dimineața. Cu tâmplele zvâcnind, Malko o privea cu coada ochiului pe Mamie care se pregătea să facă un număr de strip-tease. Își scosese puloverul de culoarea canarului și colanții din lastex, păstrându-și doar pantofii și peruca și se învârtea acum în lumina difuză a becurilor cu halogen. Când îi admiră profilul, Malko simți furnicături până în vârful degetelor. Crupa ei era într-adevăr prodigioasă. Pierduse încă o noapte, apucându-l zorii zilei care tocmai începea, și asta îi dădea un puternic imbold sexual. Închise ochii și se gândi la Alexandra. Tresări.

Gura lui Mamie se închise în jurul sexului, afundându-l treptat. Ridică mâinile și simți pielea mătăsoasă a crupei. Se întoarse și își frecă sfârcurile de abdomenul lui. Se parfumase ca o hetairă și mirosea a sex. Ea se opri și îi spuse:

– Destinde-te!

Era un vampir. Cu cât o mângâia mai mult, cu atât îi creștea pofta să se afunde în crupa ei de vis. Gura ei îl părăsi. Îi simți degetele abile alergând pe membrul rigid și învelindu-l în plastic. Apoi, se sui călare pe el și se lăsă încet deasupra lui. Vârând-o până la rădăcină, de data asta stătea cu fața la el. Chiar și prin stratul subțire de protecție, Malko simțea căldura din interiorul ei. Urca și cobora încântată, cu un zâmbet calm pe buzele groase. Se aplecă peste el și îi șopti:

– Nu mă vrei pe la spate? Toți albii mă vor așa.

Fără să aștepte vreun răspuns, ea îl părăsi și se întinse pe burtă, cu fesele cambrate, fără nici un pic de pudoare. Malko simți cum se întărește și mai mult. Era prea tentant. Alcoolul îl făcea să plutească pe un norișor rozaliu. Ca un somnambul, se lungi peste Mamie, plasându-și membrul rigid între fese. Căldura lor îi ascuți și mai tare simțurile. Ea își ondulă șoldurile și îi ceru:

– La început, vreau mai încet. Am dansat toată noaptea și sunt excitată.

Ea îndepărtă coapsele ca el să poată îngenunchea între ele și îi ridică ușor bazinul. În această poziție, se afundă drept pe orizontală în cuptorul încins. Cu o serie de suspine, Mamie îi arătă că apreciază asaltul...

Alcoolul și senzația pe care i-o oferea crupa fermă sub

mângâierile lui îi dădeau lui Malko impresia că în vene îi curge plumb topit în loc de sânge. Când se retrase, Mamie zise cu glas stins:

– Ah, o vreau pe toată!

Nu era cazul să-și dea silința să-l excite pe Malko. Îndată ce membrul lui atinse deschiderea dintre fese care palpita, nu mai avu decât un gând: să pătrundă în această crupă nemaipomenită ca vânătorul care are în bătaia puștii un cerb de șapte ani. Cu mâinile încleștate pe pulpele elastice, forța inelul sfincterului cu mișcări stăpânite, profitând de fiecare milimetru și privind cum membrul se afundă treptat în crupa primitoare. Mamie suspina ușor, își ondula coapsele ca să sporească plăcerea lui Malko. Acesta își ținea răsuflarea când o pătrundea adânc. Apoi făcu o scurtă pauză, bucurându-se să simtă pereții secreți palpitând în jurul lui. Pe urmă, Mamie începu un dans, ondulându-se ca un șarpe înnebunit. El încercă să-și coordoneze mișcările cu ale ei, dar pierdu ritmul, și Mamie slobozi un țipăt de deznădejde. Se avântă din nou în ea dintr-un singur elan. Formele ferme ale crupei pe care o viola se loveau de el.

Simțea o plăcere divină... Era atât de bine, încât el o ridică puțin ca s-o posede mai bine cu mișcări ample. Deodată, Mamie începu să țipe:

– Ah, da! simt cum mă învăluie dragostea!

Malko termină cavalcada agățându-se de sânii tari, explodând în final. Vocea timidă a lui Mamie punctă ultimele zvâcniri de plăcere:

– *Eko sala elenga, hmm!* [1]

* * *

Donatien Liforo, mâna dreaptă a fostului prim-ministru Etienne Tshisekedi, avea întâlnire în piața din centru, la ora opt. Văzu venind spre el un bărbat pe care îl cunoștea de mult timp, un entuziast partizan al lui Mobutu și unul dintre ofițerii sinistrei DSP. Acesta nu coborî din mașină și îi făcu semn să

[1] *Hmm, ce bine e! (n.a.)*

se apropie. Pe jos zăcea o pungă din plastic. Opriră puțin mai departe, iar bărbatul din DSP spuse:

– Aici sunt zece pachete a câte o mie de dolari, în bancnote de o sută. Le schimbi și apoi le repartizezi. Câte o sută de dolari pentru fiecare grup. Dacă furi ceva...

Nu-și termină bine fraza, că Donatien Liforo ținu să-l asigure de cinstea lui pe cât de profundă, pe atât de nealterată, ascunzându-și cât putea mirarea. Era pentru prima oară când partizanii lui Mobutu îi dădeau bani. Astăzi însă, dușmanul comun se numea Laurent-Désiré Kabila. Cu banii aceștia, va „sensibiliza" populația din Kinshasa arătând importanța în plan politic a lui Etienne Tshisekedi...

Donatien Liforo luă sacoșa cu dolari, coborî din mașină și se urcă imediat într-un maxi-taxi ca să ajungă în Limeté. Dacă vecinii ar ști ce transportă, i-ar tăia gâtul.

* * *

Mamie se pusese la patru ace ca să se ducă la seif. Malko se hotărâse să verifice mai întâi ipoteza colonelului Bolongo. Dacă era adevărată, confirma implicarea generalului Iléo Lopaka... Îi ceru lui Phocas să oprească lângă „mămicile-care-schimbau". Așezate în șir ca de obicei, țineau strâns teancurile de zairi legate cu elastic, așteptându-și clienții în fața Ambasadei americane.

Îndată ce Malko și Phocas se apropiară, fură asaltați numaidecât de parcă erau la bursă. Toate le propuneau același curs, înconjurându-i ca să nu le scape. Malko extrase o bancnotă de o sută de dolari și i-o întinse femeii din apropiere.

– Mai întâi pe asta, pe urmă, mai am și altele, zise el.

„Mămicuța-care-schimbă" luă bancnota și o examină cu grijă, mai întâi în lumină, apoi scuipă pe ea și o frecă de mânecă. Totul se petrecea într-o liniște mormântală.

– Asta nu e bună, spuse ea. Este un „Terminator". Cu toate astea, eu o „înfulec". [1] Pot să-ți dau pe ea două milioane de zairi.

---

[1] *În original: „o mănânc", adică o iau (n.a.)*

Adică cincisprezece la sută din valoarea nominală. Deci, era vorba despre bancnotele fabricate de generalul Lopaka.

– Este falsă? întrebă Malko.

– Da, e falsă.

– Și cu toate astea mi-o cumperi?

„Mămica“ izbucni în râs.

– Aici „înfulecăm“ totul. Chiar și „Metastazele“. Dolarul tău valorează ceva. Dolarul e dolar...

Ce țară frumoasă! Aici chiar și banii falși se vindeau la un curs... Mamie se schimbase la față. Ea o întrebă pe femeie în lingala, apoi cele două „mămici“ discutară aprins. Mamie izbucni în plâns și se întoarse spre Malko nebună de furie.

– Nemernicul ăla de „Sculă electrică“ m-a furat!

Frumoasa ei avere se ducea pe apa sâmbetei... Întinzându-i lui Malko un teanc de bani, „ mama care schimbă“ spuse:

– De câteva zile am „înfulecat“ o grămadă de „Terminatori“ din ăștia... De dimineață până acum, am schimbat mai mult de o mie de dolari. Cred că i-au avut îngropați pe undeva.

Vorbele femeii aprinseră beculețul în mintea lui Malko. Totuși, era o coincidență ciudată.

– Cine vi-i aduce? Sunt cumva *mundelés*?

„Mămica“ râse cu poftă.

– Nu, tăticule, niște *chégués*. Cred că i-au furat.

Cum de aveau „Terminatori“ micuții derbedei din Kinshasa? Cine le dăduse dolarii falși și de ce?

Capitolul XVI

Un BMW cu farurile încă aprinse ardea în fața zidurilor albe ale Institutului Georges-Simenon de pe bulevardul 30 Iunie. Nepăsători, trecătorii îi priveau pe cei patru oameni care ardeau de vii înăuntru, reduși acum la stadiul de marionete înnegrite. Stând pe vine, câțiva târâie-brâu așteptau ca flăcările să se domolească și să poată șterpeli ce se mai putea.

– Cine a dat foc acestei mașini? îl întrebă Malko pe Phocas.

– Mă duc să aflu, zise burundezul.

Opri mașina și se duse să-i întrebe pe cei care căscau gura pe acolo.

– Sunt partizanii lui Tshisekedi care manifestau, spuse el după ce se întoarse. Cei din mașină i-au insultat și atunci le-au dat foc.

Kinshasa începea să se miște. Firește că Laurent-Désiré Kabila nu risca prea mult, fiindcă stătea adăpostit în reședința lui de lângă Ambasada Elveției, în vestul orașului; păzit de trupele de elită tuți. Însă, în oraș, atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare. Câteva magazine își trăseseră obloanele din fier. Grupuri de copii aruncau cu pietre în mașinile străine. Studenții defilau pe toate străzile, purtând pancarte prin care îi cereau lui Kabila să plece.

În fața Ambasadei americane, stăteau de strajă patru pușcași marini cu caschete pe cap, instalați într-un vehicul 4 x 4. Malko îl găsi pe Irving Scott, șeful Centralei CIA, vizibil îngrijorat.

– Au aruncat cu o piatră în parbriz azi-dimineață, îi spuse americanul. Mi se întâmplă pentru prima oară de când sunt la Kinshasa...

– De ce?

– Partizanii lui Tshisekedi ne acuză că îl susținem pe Kabila... Zvonul ăsta circulă peste tot în oraș, printre manifestanți și printre oamenii care defilează. Studenții sunt foarte agitați. Situația asta mă neliniștește. Peste trei zile are loc înmormântarea generalului Mahélé. Sper să nu fie un prilej pentru o izbucnire generală. Soldații tuți nici nu mai îndrăznesc să vină prin oraș. Este un semn rău. Ce s-a mai întâmplat de aseară?

Americanul nu era la curent cu recuperarea colonelului Bolongo, nici cu incidentele care au urmat... Malko îi povesti pe scurt despre ultimele evenimente, plus ce descoperise pe piața valutară. Irving Scott tresări când află că i-a acordat azil politic colonelului Bolongo.

– Vă dați seama de consecințe, dacă, în urma unui denunț, autoritățile din această țară vor descoperi că omul căutat se ascunde într-o casă ce aparține Ambasadei americane? E un lucru foarte grav.

– Poate, recunoscu Malko, dar sunt sigur că Franz Smet este capul răutăților. Dețin puține piste ca să-l găsesc: Deogracias Pongo, fostul polițist din DST, dar e departe de a fi de încredere... Apoi, i-am cerut-o și unui belgian, Willy Van Duys, care are legături cu oamenii din regimul trecut, promițându-i o recompensă. Toată mașinația poate să meargă, dar am mai multă încredere în colonelul Bolongo, un profesionist în materie de informații, care, în fond, cunoaște tot mecanismul mobutist. Se ajută de carnetul pe care l-am „confiscat" de la Pongo. Dacă am putea descoperi la timp ce se urzește, ar merita să ne asumăm niște riscuri la adăpost diplomatic.

– Bine, aveți dreptate, recunoscu șeful centralei. Instalați-l în casa lui Hughes.

– Asta nu e tot, continuă Malko. Ca să caute casa în care se ascunde Franz Smet, are nevoie de o mașină și de un șofer. Îi este frică să circule singur prin Kinshasa.

Irving Scott reflectă câteva clipe.

– Am ce vă trebuie, zise el. Sam Strudwick folosește adesea o Toyota 4 x 4 cu numărul ambasadei și cu sigla USDS

pe portiere. Cu asta, nimeni nu-l oprește. Mă duc să-i spun că-l pun la dispoziția colonelului Bolongo exact din dimineața asta. Să se ducă să-l ia de la vila lui Hughes.

– Este perfect, acceptă Malko.

De pe 17 mai, Kinshasa era un oraș rămas aproape fără legislatură, asemănându-se întru câtva cu Franța anului 1945. Cele două tabere își reglau conturile într-o dabandadă totală și încă nu s-au pus bazele nici unui fel de stat de drept. Domnea legea junglei. Lăsând în urmă viitorul, foștii mobutiști puteau fi tentați de orice nebunie, oricât de sângeroasă ar părea.

– Sper să aveți dreptate, oftă șeful Centralei CIA.

Cineva îi spuse că e căutat la telefon. Ascultă și închise după câteva clipe, devenind și mai îngrijorat.

– S-a petrecut încă un incident grav la Limeté, zise el. Niște soldați din Alianță au tras în partizanii tineri ai lui Tshisekedi care azvârleau cu pietre în ei. Nu mai înțeleg ce se întâmplă...

– Poate că am găsit eu explicația, îndrăzni Malko.

Irving Scott ascultă în tăcere istoria banilor falși ai „Terminatorului" și informația furnizată de „mama-care-schimbă". Niște derbedei s-au trezit dintr-o dată plini de bani.

– E adevărat, dolarii falși, recunoscu el. Încă de pe vremea lui Mobutu, FBI-ul se plângea că există bani falși. Ideea de a recruta niște agitatori oferindu-le bani falși nu era chiar idioată. Problema era cum să ajungă la sursa lor?

– Nu cred că voi aștepta până diseară ca să mă duc la Deogracias Pongo, zise Malko. Trebuie să aibă el niște iscoade prin cartierele mărginașe.

Nu-i făcea plăcere să-l solicite din nou pe fostul polițist din DST, personaj destul de respingător, trădător verificat, mincinos de profesie, care, pe deasupra, l-a mai trimis și la moarte. Din păcate, nu întotdeauna îți alegi aliații. Iar Deogracias Pongo avea din ajun o *mare* datorie față de el... Acum ar fi trebuit să fie în pivnițele de pe bulevardul Justiției, la numărul 17.

Plouase de dimineață devreme, iar drumul care permitea accesul la „parcela" lui Deogracias Pongo era o adevărată baltă murdară. Malko era cât pe ce să cadă de mai multe ori. Fostul agent din DST era în fața casei, gol până la brâu, tăind niște lemne. Zărindu-l pe musafir, lăsă jos toporișca, iar Malko se întrebă dacă nu avea să alunece... Zairezul apucă să-și reia mimica normală și veni în întâmpinarea lui Malko.

– Șefule, încă n-am găsit nimic, dar mai caut! zise el dintr-o dată.

– Nu aici o să găsiți, zise cu severitate Malko, fără să-și facă vreo iluzie. Am altă treabă pentru dumneata. Ceva mult mai ușor...

Îi spuse tărășenia cu derbedeii cu dolari falși, iar privirea lui Deogracias Pongo se aprinse imediat.

– Șefule, e ușor, zise el. Când eram în serviciu, angajam o grămadă de derbedei. Numai să le dai câteva mii de zairi, că vin cu o groază de informații.

– Atunci, grăbiți-vă!

Fostul polițist din DST, simțind că i-a venit apa la moară, zise pe un ton plângăreț:

– Nu mai am bani, șefuí, nici măcar pentru taxi. Aș avea nevoie de cel puțin două milioane.

Galant, Malko îi întinse un teanc de un milion de zairi.

– De data asta, zise el, vreau să văd rezultatele. Altminteri...

– Bine, șefule. Ne întâlnim la galeria Léopold, la ora șapte.

Malko veni lângă Phocas și plecară înspre centru, uitându-se întruna în oglinda retrovizoare. Franz Smet îi voia pielea și pentru asta dispunea de oameni curajoși. Nici un colțișor din Kinshasa nu mai era sigur. Se întoarseră la vila răposatului Hughes Thomas, unde Malko îi lăsase pe Mamie și pe colonelul Bolongo.

* * *

Protejat de niște ochelari de soare, Franz Smet conducea prudent pe drumul spre NíJili, îndreptându-se către sud. În timpul zilei nu-i plăcea să se aventureze în oraș, dar era obligat

să trateze el însuși anumite probleme. Renunțase să ia niște soldați din FAZ cu el. Un alb conducând un vehicul 4 x 4 risca mai puțin să fie oprit. De îndată ce vedeau un negru la volan, soldații tuți îi cereau „permisul roz" al mașinii, ca s-o poată confisca, dacă ceva nu era în regulă.

Ajuns în Limeté, o luă pe o alee secundară din stânga, mergând și mai încet ca să observe cu atenție împrejurimile. Reperă Strada a Noua, apoi pe a Douăsprezecea. Fu obligat să întrebe ca să-și dea seama că Strada a Zecea nu ajungea direct în aleea paralelă cu cea principală. O ulicioară fără număr era despărțită în două artere. Ajunse la intrarea în Strada a Zecea. Un vehicul 4 x 4 bej nou-nouț era staționat într-o parte cu portierele deschise.

În el erau trei sodați cu berete roșii. Cel de la volan vorbea la un telefon portabil, ceilalți doi priveau prostește în gol, cu Kalașnikovurile pe genunchi.

Franz Smet coborî în stradă. La patru case mai încolo, pe partea dreaptă, vreo doisprezece oameni stăteau pe scaune și pe bănci în fața unei vile dichisite. Erau „gărzile de corp" ale lui Etienne Tshisekedi, care își avea aici reședința și biroul politic permanent. Aceștia îl priviră curioși. Mulți ziariști străini veneau în vizită la fostul prim-ministru, care primea destul de rar. Nici unul dintre oamenii lui nu era înarmat; erau militanți pentru pace, mai degrabă însărcinați cu controlul vizitatorilor... Belgianul își continuă drumul, apoi se întoarse la intersecție și reveni pe același drum. Încetini când ajunse în fața vilei lui Etienne Tshisekedi, dar, imediat, unul dintre oameni se ridică și se apropie de mașină.

– Premierul este acasă? îl întrebă belgianul.

– Da, dar acum se odihnește. Cine sunteți dumneavoastră?

– Un ziarist, minți Franz Smet. O să revin. Soldații tuți de acolo vă păzesc?

Figura zairezului se posomorî.

– Stau aici tot timpul. Vor să vadă cine vine la premier. Îi împiedică pe oameni să vină să facă manifestație și nu vor să mai plece. E o rușine.

– Bine, la revedere, făcu belgianul și porni din nou.

Aflase ceea ce voia să știe. Soldații nu îi dăduseră nici o

atenție când trecu iar prin fața lor, ocupați fiind cu tânăra femeie învăluită în eșarfă care înainta legănându-și formele. Alta încerca să le vândă omizi vii și sticle cu vin de palmier.

Se îndreptă din nou spre centru. Ajuns în apropiere de Ambasada Chinei, merse încet pe bulevardul Păcii, până când găsi ceea ce căuta. O „mamă-care-schimbă" îmbrăcată într-o tunică africană portocalie, mai degrabă sexy. Se opri și o claxonă scurt. Ea veni în fugă spre el.

– Domnule Franz! Credeam că ai plecat.

– Sunt plecat, zise belgianul zâmbind. Poți să-mi faci un serviciu?

– Bineînțeles.

– Du-te și adu-o pe Joséphine de la *free-shop*. I-am văzut mașina în față, dar nu pot să mă duc acolo.

Așteptă cu motorul mergând. După cinci minute, o văzu pe patroana restaurantului *New Jeans* ieșind din magazin. Era ora la care își făcea aprovizionarea pentru local. Ea veni în goană la el, se urcă în mașină și îl îmbrățișă. Belgianul își plimbă mâinile mari pe sâni, apoi pe coapse, pe sex. Joséphine nu mai putea. Franz fusese „amantul" ei, dacă se poate spune așa. Gândul că același bărbat putea s-o posede cu mai multe sexe diferite o excita. Pe de altă parte, Franz Smet era partenerul ei secret de afaceri. Când a avut nevoie de bani ca să-și deschidă un restaurant, el a împrumutat-o. După ce îi trecu emoția revederii, ea îl întrebă:

– Ai venit definitiv?

– Nu am venit, o corectă belgianul. Nimeni nu știe că sunt în Kinshasa.

– Frumos din partea ta că ai venit să mă vezi...

– Vreau să-ți cer un serviciu.

Ea îi zâmbi, consimțind deja.

– Fac tot ce îmi ceri.

– Putem merge la tine? Suntem în siguranță?

– Mergem cu mașina mea, am parcat-o în fața magazinului. Mă duc s-o iau.

Franz Smet așteptă s-o parcheze alături de a lui, apoi se urcă și cu o sacoșă ce conținea „trusa lui de prim ajutor".

Joséphine locuia într-un apartament dintr-o vilă, pe

bulevardul Colonel-Lukusa, la numărul 16. Ea claxonă când ajunse în fața porții care fu deschisă imediat de un servitor ce de-abia aruncă o privire în mașină. După el, toți albii erau la fel.

Vila se găsea în fundul unei grădini imense. Joséphine opri în față și urcară amândoi la etajul al doilea. Puse în funcțiune aerul condiționat și zise:

– Mă duc să aduc de băut.

Când se întoarse purtând pe un platou o sticlă de Cointreau, una cu rom alb Saint James, suc de lămâie și o sticlă de Defender Success, Franz Smet era deja gol, întins pe pat, înhămat cu un instrument din fildeș care măsura mai bine de douăzeci și cinci de centimetri, cu baterii și vibrator.

Înmuindu-i-se genunchii, Joséphine veni și se frecă de amantul ei. Simțea o plăcere stranie când era pătrunsă de un sex artificial, atârnat de un bărbat în carne și oase. Franz Smet întinse mâna și îi ridică fusta, cotrobăind între copase. Joséphine dădea din picioare de fericire. Când simți că este foarte excitată, Franz se sui peste ea, îndepărtându-i cu brutalitate coapsele ca să înfigă dintr-o dată instrumentul de fildeș cât mai adânc în sex. Joséphine tresări tare de tot și slobozi un țipăt ascuțit, mascat rapid de o scuză umilă:

– Iartă-mă, a trecut mult timp. M-am dezobișnuit...

Fără să spună ceva, începu să muncească lent, cu toată greutatea celor nouăzeci și cinci de kilograme care manevrau sexul artificial. Treptat, treptat, trăsăturile Joséphinei se destinseră și începu să-și rotească bazinul. Încolăci cu brațele torsul puternic al belgianului, chițăind de fericire. Franz o poseda de zor cu icnete de țapinar, simțind instrumentul lovindu-se de pereții intimi. Respirația Joséphinei deveni mai sacadată, dintre buze ieși un șuierat, apoi trase un țipăt ascuțit, iar tot trupul fu zguduit de spasme. Franz o lăsă să profite din plin de orgasm, apoi se retrase.

– Acum să bem ceva, îi propuse el.

Tânăra se ridică, își trase rochia în jos, îi turnă lui o porție dublă de Defender, iar ei își prepară cocteilul preferat, „Between the sheets", amestecând Cointreau, rom alb și suc de lămâie. Apoi veni și se ghemui lângă pat plină de

recunoștință. Era singurul bărbat care îi provoca orgasmul, sau poate chiar din pricină că nu era tocmai un bărbat...

– Ce dorești? îl întrebă ea privindu-l în ochi.

El îi zâmbi. Uneori, ochii lui spălăciți aveau o expresie umană. O iubea mult pe Joséphine pentru că îi era întotdeauna devotată și disponibilă din punct de vedere sexual. De fapt, era singura femeie care se culca cu el de plăcere, și nu din interes. Ea îl venera ca pe un zeu.

– Am nevoie de o fată, începu el.

Joséphine îl întrerupse râzând.

– Asta nu e greu, tu...

– Nu, o corectă belgianul, nu e ca de obicei. Am nevoie pentru ceva special.

Joséphine îl ascultă fără să-l întrerupă. Când termină, Franz scoase din sacoșă un teanc de bancnote de o sută de dolari și un săculeț din pânză, de mărimea unui ou, legat la gură cu un șnur. Îi dădu ei totul.

– Sunt niște „Terminatori", preciză el zâmbind, de asta sunt așa de mulți.

Joséphine îi restitui bancnotele cu un surâs.

– N-am nevoie.

Belgianul o privi surprins.

– Cum așa? Tu...

– Eu o s-o fac, preciză ea zâmbindu-i întruna. În soiul ăsta de treburi, nu am încredere în altcineva. Fetele vorbesc mult. Și la urma urmei, mă distrează. O să plec chiar mâine dimineață.

Uluit, Franz Smet clătină din cap.

– Ești sigură?

– Firește. Tu nu vrei?

– Ba da, ba da.

Ea îi arătă săculețul.

– Și cu asta? Când o fac?

– Te sun eu la celularul tău. Nu ți-ai schimbat numărul?

– Nu.

– O să-ți spun doar atât: „Astăzi".

El se ridică și se îmbrăcă. Fericită, Joséphine îl privea, domolită din punct de vedere sexual, și totodată flatată că i-a

cerut ei să-l ajute. Asta dovedea că, pentru el, însemna și altceva decât un obiect sexual.

* * *

Mamie era lungită pe burtă pe o canapea, cu crupa peste măsură de cambrată și cu privirea ațintită pe ecranul televizorului, năucă de fericire. Alături de ea, colonelul Bolongo era aplecat deasupra unui plan al orașului Kinshasa. Mamie se ridică vioaie când îl văzu pe Malko și se duse să se frece de el ca o pisică.

– Unde ai fost?

Parfumată, machiată, cu peruca aranjată, se vedea cât de colo că dorința ei cea mai fierbinte era ca Malko să se năpustească asupra ei. Din păcate, se așezase lângă colonelul Bolongo.

– Ați găsit ceva interesant? îl întrebă Malko.

– Încă nu, răspunse ofițerul zairez, dar m-am gândit. Dacă a revenit la Kinshasa, un om ca Franz Smet nu poate să locuiască oriunde. La hotel este exclus. Nu stă nici la *Memling*, nici la *Intercontinental*. Este de necrezut că se ascunde în oraș, la un fost membru FAZ. Un alb este imediat reperat.

– Atunci, unde? Doar nu doarme afară.

– Sunt două posibilități. Sau rămâne pe malul celălalt al fluviului și vine numai când are treburi pe-aici, deși nu cred, căci trebuie să treacă în pirogă și, dacă e drum lung, riscă să fie observat, sau, ultima ipoteză, se ascunde într-una din casele părăsite de conducătorii mobutuști. Între La Gombé și cartierul Montfleury, sunt sute de astfel de locuințe.

– Bine, dar nu dau târcoale pe acolo militarii din Alianță? obiectă Malko.

– Nu prea. Nu uitați că ei nu cunosc bine Kinshasa și îi ajută foarte puțini oameni. Au trecut numai pe la casele oamenilor foarte cunoscuți, cum sunt fiul lui Mobutu, generalul Lopaka sau Nzimbi. Ori pe la locuințele oamenilor legați foarte puternic de regim. Adesea, sodații din Alianță au reperat casele numai atunci când au fost jefuite. Știind că sunt părăsite, vecinii s-au grăbit să ia tot ce au putut, lăsându-le apoi vraiște. Dar

mai există încă zeci de vile care nu au fost prădate și nici descoperite. În cea mai mare parte a timpului sunt păzite. Acolo trebuie să căutăm.

– Dar va fi o muncă titanică! observă Malko.

Colonelul Bolongo zâmbi.

– Nu și pentru mine. Eu îi cunosc pe mulți dintre ei... Iar în carnetul lui Deogracias Pongo, am găsit nume la care nici nu m-aș fi gândit. Numai în două zile, aș reuși să alcătuiesc lista cu casele în care s-ar putea adăposti Franz Smet. Pe urmă, ar trebui să verific întrebându-i pe vecini. Treaba asta se petrece într-o zonă relativ restrânsă. Numai că trebuie să găsesc un mijloc de transport. Nu am mașină, și-apoi, singur, mi-e frică să nu fiu oprit la vreun baraj.

– Veți primi ajutor și o mașină chiar în dimineața asta, îi promise Malko, dar nu își făcea prea mari speranțe.

Era ca și cum ai căuta acul în carul cu fân. Toate acele vile elegante erau apărate de ziduri înalte, greu de escaladat. Iar paznicii puteau să le spună orice. Se uită la ceas; era șapte fără douăzeci și cinci. Se întâlnea cu Deogracias Pongo.

– Phocas, ne întoarcem în oraș, zise el.

– Vin și eu? întrebă Mamie.

– Nu, răspunse Malko.

– Nu mă lăsa singură prea mult, se alintă ea.

Din nou fură obligați să ocolească, pentru că bulevardul 30 Iunie era blocat de manifestați și de coloane de fum negru ce se ridicau la cer, semnalând incendiile. Străzile erau pustii, tensiunea crescândă. Ca să ajungă în centru, făcură vreo patruzeci de minute.

Galeria Léopold semăna mai mult cu un loc plin de pericole, decât cu un centru comercial. Mărginită de magazinașe prăfuite, demodate, galeria părea abandonată. Prin aer plutea un miros de praf, de grăsime, de carne arsă. Majoritatea vitrinelor erau acoperite cu scânduri, după ultimele răzmerițe.

Malko îl descoperi pe fostul agent din DST lângă un vânzător ambulant, ronțăind un porumb fiert. Era însoțit de un puști ras în cap care înota într-un tricou roșu cu trei numere mai mare și cu un șort scămoșat și decolorat.

Văzându-l pe Malko, Deogracias Pongo se apropie cu un zâmbet radios pe buze.

– Şefuí, vi-l prezint pe Bambolo, trâmbiţă el. Are lucruri interesante să vă spună.

Capitolul XVII

Micuțul Bambolo lăsă capul în jos fără un cuvânt. Deogracias Pongo îl apucă de braț și îl zgudui un pic.

– Repetă acestui *mundelé* ce mi-ai spus mie, se răsti el.

Puștiul ridică spre Malko o privire vicleană, vie și neîncrezătoare, și zise în silă într-o franceză stricată:

– Mi-au dat un „Terminator" ca să manifestez. Trebuie să cer ca „Tshi-Tshi" să fie prim-ministru. Și mâine o să fac același lucru.

Fostul polițist din DST reluă:

– Bambolo este unul dintre cei mai de seamă derbedei din cartierul Matangué. Este șeful unei bande de douăzeci de băieți. Trăiesc furând accesorii pentru mașini. A lucrat mult timp pentru mine pe vremea „celorlalți". Știe tot ce se petrece în cartier.

Fermecătorul copilaș se încruntă puțin, plecă privirea în jos, la auzul acestor cuvinte măgulitoare și, stând ca un cocostârc într-un picior, se scărpină la genunchi cu o unghie neagră și foarte lungă de la degetul mare de la picior.

– Cine i-a dat banii? întrebă Malko.

– Un „fost" din DSP.

Deci, un partizan al lui Mobutu. Începea să se apropie, dar Malko era neîncrezător.

– Cum l-a cunoscut?

– Înainte, „fostul" din DSP venea deseori la fetele din Piața Victoriei. Bambolo îi lustruia pantofii și, câteodată, îi aducea fetișcane abia sosite în oraș.

La doisprezece ani, era deja proxenet, denunțător, hoț. Iată unul căruia viitorul îi surâdea în orice regim. Teoria lui Malko

era verificată. Regimul lui Kabila era obiectul unei încercări de destabilizare. Tulburările din ultimele zile nu izbucniseră în mod spontan. Erau manipulate. Dar întrebarea era de ce mobutiștii cheltuiau sume exorbitante ca să-l propulseze pe Etienne Tshisekedi, dușmanul declarat al mareșalului, la putere? Cu siguranță că era altceva la mijloc.

– Cum a intrat fostul membru din DSP în legătură cu Bambolo acum? întrebă Malko.

– A venit prin cartier îmbrăcat în civil. Bambolo l-a recunoscut. Tocmai voia să se ducă la Alianță ca să-l denunțe pentru recompensă, când acesta i-a adus niște bani. Atunci nu a mai făcut nimic.

– Când se întâlnește din nou cu el?

– Nu știu, șefuí, răspunse puștiul nervos sărind de pe un picior pe celălalt.

– Știi cum îl cheamă?

– Nu.

– Știi unde locuiește?

– În tabăra de la Tshatshi...

Asta fusese în trecut. Acum nu mai putea scoate nimic de la Bambolo.

– Era vreun alb cu el? îl întrebă Malko.

Bambolo scutură din cap în semn că nu. Malko schimbă o privire cu Deogracias Pongo. Se vedea cât de colo că derbedeul le mai ascundea ceva. Ar fi trebuit supravegheat în permanență ca să dea de fostul membru al DSP. În țara asta unde în aproape jumătate din teritoriu nu existau telefoane, nu puteau să-i ceară să-i anunțe când se întâlnea cu mobutistul. Pista se oprea în acest loc. Malko scoase din buzunar patru bancnote de cincizeci de mii de zairi și le dădu puștiului.

– Mersi, îi zise el, poți să pleci.

De îndată ce Bambolo se îndepărtă, Malko îi zise fostului polițist din DST:

– De mâine dimineață, o să-l supravegheați ca să-l vedeți pe cel ce îi dă „Terminatorii". Probabil că se va întoarce. Pe urmă, va trebuie să-l urmăriți...

Deogracias Pongo nu primi sarcina cu entuziasm.

– N-am maşină, şefule. Aş avea nevoie de un taxi, imediat, dar telefonul nu funcţionează...

La Kinshasa, nimic nu era uşor. Cu toate acestea, aveau o pistă solidă. Soldatul din DSP făcea cu siguranţă parte din reţeaua lui Franz Smet. Malko scoase un teanc de dolari - adevăraţi, căci nu voia ca fostul poliţist din DST să afle că are şi el „Terminatori". Numără cinci hârtii a câte zece dolari. Pentru un zairez, era o sumă imensă.

– Deogracias, zise el, mă îndoiesc că „fostul" din DSP se deplasează cu maşina. Merge pe jos sau cu maxi-taxi. Nu vă cunoaşte, deci puteţi să-l urmăriţi fără nici un risc.

– Da, şefule, bâigui fostul poliţist cu voce nesigură.

– Am multe lucruri pe care trebuie să vi le iert, sublinie Malko. Mă bazez pe bunăvoinţa dumneavoastră, altminteri, vă trebui să daţi nişte explicaţii oamenilor din Alianţă.

Când auzi cuvântul „Alianţă", se schimbă la faţă.

– Nu, şefule, vă jur că nu am ştiut de colonelul Bolongo. Fac tot ce îmi spuneţi.

– Bambolo a plecat, zise Malko neîncrezător.

– Ştiu unde este, îl linişti Deogracias Pongo. Cerşeşte în faţa farmaciei şi a Ambasadei Franţei.

– Foarte bine, zise Malko, duceţi-vă, nu mai staţi! Dacă „fostul" din DSP se întoarce, nu faceţi nimic. Doar îl urmăriţi, apoi mă anunţaţi la vila domnului Hughes Thomas.

* * *

Posomorât, Bambolo scoase o hârtie de cincizeci de mii de zairi din tricou şi i-o întinse lui Deogracias Pongo. Acesta o băgă în buzunar şi întinse mâna din nou.

– Nu mai am nimic, pretinse Bambolo cu un ton plângăreţ.

Îi trase o scatoalcă să-i sară creierii din cap. Nici nu apucă să zbiere. Deogracias Pongo îi strivi laba piciorului. Nu trebuia să-şi piardă respectul.

– Ar trebui să te mulţumeşti cu-atât, secătură mică! urlă el. Diseară o să mănânci pe săturate.

Bambolo îi aruncă o privire neagră, plină de răutate.

– De ce nu i-ai dat albului ăluia numele tipului din DSP? Eu ţi l-am spus.

Se feri la timp de a doua scatoalcă. Deogracias îi arătă pumnul.

– Maimuță împuțită! O să-ți smulg eu ouăle!

Puștiul o luă la fugă râzând. Știa el bine de ce fostul polițist nu spusese totul. Trebuia să mai păstreze și pentru mâine. Rămas singur, Deogracias Pongo își aprinse o țigară cu o superbă brichetă Zippo, din seria nouă „Formula 1", „recuperată" în cursul unei percheziții la un demnitar mobutist. Nu știa ce să facă: să se ducă la „biroul al doilea", sau să încerce să găsească o fetiță cu banii primiți de la Malko? Nu avea nici cea mai mică intenție să-l caute pe furnizorul de „Terminatori" a lui Bambolo. Nu merita să-și asume atâtea riscuri.

* * *

Willy Van Duys coborî cele câteva trepte de pe culoarul îngust ce adăpostea barul *Domino*, unul dintre localurile cele mai sordide din Kinshasa, situat pe aleea paralelă cu bulevardul 30 Iunie. Trecu prin fața jocurilor video din prima sală și ajunse la bar, salutându-l pe patron din mers. Acesta, cu șapca îndesată pe cap, îi adresă un surâs plictisit. Avea chipul ridat din cauza celor patruzeci de ani petrecuți în Africa și a altor vicisitudini prost înțelese chiar de unii dintre cei mai buni prieteni ai lui.

– Merge? îl întrebă el.

– La cursul zilei?[1] răspunse belgianul rânjind. Îmi dai și mie un cocteil?

Trei barmanițe, mai experte în felații decât în prepararea cocteilurilor, se lăfăiau cocoțate pe bar. Un grup de târfe provocatoare se vânzoleau pe culoarul îngust, în așteptare de clienți. Când îl zăriră pe Willy, cunoscut pentru largheța și gusturile sale speciale, se adunară imediat în jurul lui. Una dintre ele, mai corpolentă, cu o rochie fluorescentă pe ea, se apropie de el zâmbinu-i cu toată gura și cu vagi sclipiri în ochii de văcuță.

---

[1] *Glumă referitoare la fluctuația monedei (n.a.)*

– Merge, șefuí?

Willy Van Duys îi aruncă o privire nu prea blândă, scoase un pachet de Gauloises blondes, și aprinse una și îi suflă fumul în față.

– O să-mi meargă și mai bine când o să te cari de-aici, sluto!

Prostituata se retrase, iar Willy reuși să se concentreze asupra barmaniței care turna cu zgârcenie într-un pahar mare Gaston de Lagrange XO. Belgianul adăugă singur sifonul și își înmuie buzele în băutură.

Trebuia cu orice preț să facă rost de bani. Altfel, va fi nevoit să se întoarcă la meseria de vânzător de bere... Toate activitățile sale legate de mișcarea mobutistă erau în cădere liberă. Se uită în jurul lui. Barul *Domino* era cartierul general al „albilor mărunți", mereu în căutarea unei lovituri, cu un trecut glorios, dar cu un viitor incert. De când a căzut regimul lui Mobutu, se învârteau între hotelul *Memling*, barul *Domino* și restaurantul *Savanana*, ca niște coioți amețiți. Majoritatea celor cu care erau combinați s-au evaporat o dată cu Mobutu. Cu paharul în mână, Willy îi zâmbi patronului.

– Merg afacerile?

– Așa și-așa. Am închiriat niște pirogi la podul de pe Râul Negru. În fiecare duminică mă duc după măcriș. Aici, cu restaurantul nu iese cine știe ce...

Willy clătină din cap compătimitor, apoi se aplecă spre patron.

– Zici că ești prieten cu „Sculă electrică"?

– Mm... da.

Evident, era unul dintre furnizorii atrași de fetișcanele pe care le căuta prin sate.

– Se pare că a apărut în oraș.

– Tot ce se poate, făcu celălalt fără să se dea de gol.

– Vreau să-i propun o afacere grasă, dar trebuie acționat rapid.

Privirea barmanului se aprinse.

– Despre ce naiba vorbești?

– Trebuie să se ducă după niște tipi care s-au ascuns într-o mină de aur din nord-est. Trebuie scoși de-acolo. Eu nu am

oameni pentru treaba asta. Au vreo douăzeci de kilograme de aur și sunt gata să-l împartă. Tipii care îi păzesc sunt doar trei sau patru. Cunosc un libanez care are un avion micuț. Plecăm din N'Dolo.

Sprijinit de zid, barmanul îl asculta cu ochii întredeschiși. Toți tipii ăștia erau niște secături înfiorătoare, însă cuvântul „aur" le îndepărta numaidecât spiritul bătăios. El știa că Franz Smet s-a întors la Kinshasa pentru că îl sunase. Dar nu știa unde se află.

– Poate mă voi întâlni cu el, făcu el. Mai treci mâine seară pe aici. Sau mai bine te sun la celular.

Grupul de târfe se apropie din nou de el. Willy își termină băutura. Numai ce ieși din bar, că fata pe care o trimisese la plimbare se aplecă la urechea patronului:

– Ia spune-mi, Willy lucrează acum pentru americani?

Bătrânul belgian o privi mirat.

– Pentru americani?

– Ei da, l-am văzut aseară la *Savanana*. Era cu doi tipi. Un *mundelé* și altcineva. Acel altcineva lucrează pentru americani. Este șoferul celui ucis.

Patronul ridică din umeri.

– Ah, da? Puțin îmi pasă!

Așteptă puțin, apoi se duse direct în cămăruța ce îi servea drept birou. După ce încuie ușa cu cheia, formă numărul celularului lui Franz Smet. Folosi codul convenit de ei: îl lasă să sune de două ori, apoi de trei și la urmă, o dată. Franz Smet răspunse. Patronul barului *Domino* îl puse la curent cu propunerea lui Willy Van Duys, dar Franz îl întrerupse:

– N-am timp să mă ocup de porcării din astea. Îmi fac treaba și mă car.

– Bine, făcu barmanul dezamăgit. Păcat, s-ar putea să fie o lovitură serioasă. Se pare că Willy lucrează acum cu americanii...

Imediat, simți că Franz Smet deveni interesat. Îl bombardă cu atâtea întrebări, încât patronul barului îi propuse:

– Mâine seară îmi sărbătoresc împlinirea celor șaizeci de ani la restaurantul *La Ciboulette*. Aș putea să-l invit. Și tu, dacă vrei...

– O să văd! îl întrerupse cu brutalitate Franz Smet, dar spune-i să vină totuși. Ai dreptate, s-ar putea să fie o lovitură bună.

– Vezi, zise barmanul triumfător. Aurul e întotdeauna bun la ceva...

– Bine, i-o tăie Franz Smet, te sun eu mai târziu. Ciao!

* * *

Franz Smet aprinse o Gauloise blonde cu bricheta Zippo care îi salvase viața în Angola cu câțiva ani în urmă, oprind un glonț, pe vremea când era mercenar. Suflă fumul afară, înfrânându-și furia.

Își dăduse rapid seama că povestea cu aurul era o capcană întinsă nu de patronul barului *Domino*, ci de Willy Van Duys. Era totuși un prieten. Dar și el avea nevoie de bani. Kinshasa devenise o cloacă de colportori gata să facă orice ca să supraviețuiască prăbușirii regimului Mobutu, inclusiv să-și trădeze prietenii. Franz Smet nu-și făcea nici o iluzie. CIA și agentul ei - acela pe care îl ratase de două ori - se aflau în spatele capcanei. Nu va risca să-l atace încă o dată, dar voia să-i dea o lecție nemernicului de Willy Van Duys. Dacă nu va proceda astfel, nimeni nu-l va mai respecta.

* * *

Mamie gătise, lucru neobișnuit pentru ea! Dezgheță langustele care făcuseră o călătorie foarte lungă și pregăti sosul de pili-pili,[1] capabil să omoare toți microbii milenari, și lăsă cartofii prăjiți în grija bucătarului...

Telefonul celular al lui Malko sună în clipa în care se atingea de prima langustă. Era vocea nerăbdătoare a lui Willy Van Duys.

– Cred din toată inima că voi câștiga zece mii de dolari, zise el triumfător.

---

[1] *Ardei roșu foarte iute din Africa (n.t.)*

Malko îl asculta cu atenție. Povestea lui era credibilă. Ceru să-i explice unde se află *La Ciboulette*.

– Mă duc să cer dispozițiile de rigoare, îi promise el. Dacă va veni într-adevăr, veți primi zece mii de dolari.

– O să-l împușcați? îl întrebă Willy plin de speranță.

Când îi faci cuiva o porcărie, e mai bine să scapi de el.

– Nu prea cred, zise Malko autoritar, dar nu vă privește pe dumneavoastră.

Mamie auzise cuvântul „ciboulette". [1]

– Mâine cinăm la restaurantul *La Ciboulette* ? întrebă ea cu o lucire în priviri. E atât de bine!

Malko făcu un calcul rapid. Poate că era cea mai bună soluție. Într-un loc public, așa cum este un restaurant, nu risca nimic... Iar Franz Smet va avea surpriza să-l vadă. Până la urmă, important era să negocieze. Un om ca Smet putea foarte bine să fie convins. Trebuia doar să existe motivația.

– E o idee bună! aprobă el.

Mamie ocoli masa și veni să-l sărute. Colonelul Bolongo se posomorî. El nu putea să meargă la *La Ciboulette*.

– Am ales vreo douăzeci de case în care s-ar putea ascunde Franz Smet, zise el. Mâine dimineață voi începe să le verific pe rând.

Malko primi ideea cu căldură. Tulburările de stradă au continuat toată ziua și puteau să se transforme în răscoală. Dacă situația scăpa de sub control, Kabila nu dispunea de atâtea trupe ca să țină în frâu un oraș cu șase milioane de locuitori. Cu atât mai mult dacă foștii membri din FAZ și din DSP își reluau vechile funcții.

* * *

O tânără ascuțită la față, dar cu forme apetisante strânse într-o tunică verde, se apropie de vehicul și întrebă în lingala:

– Vrei puțin vin de palmier? Cinci mii de zairi.

Soldatul tuți nu îi răspunse, căci vorbea numai swahili. Ea repetă întrebarea în franceză.

– Nu am bani, mărturisi soldatul.

---

[1] *Arpagic în limba franceză (n.t.)*

De când plecase din Goma, nu primise nici un ban. Șapte luni de mărșăluit neîntrerupt, cu cizme de cauciuc, hrănindu-se numai cu lăcuste și manioc. Kinshasa i se părea un paradis, cu berea, cu luminile și mai ales cu fetele ei... Nici aceasta nu era prea rea, deși avea ochii puțin cam bulbucați... Ea își intersectă privirea cu cea plină de dorință a sodatului și zise:

– Uite, azi am avut vânzare bună, pe asta ți-o dau ție!

Pe soldat îl mișcă gestul ei. De când sosise la Kinshasa, pentru prima dată era tratat cu blândețe. Apucă sticla cu vin de palmier, îi scoase frunza care îi ținea loc de dop și o goli dintr-o dată, sub privirile pline de invidie ale celor doi prieteni. Văzându-le figurile, negustoreasa le dădu lor ultimele două sticle.

– Haideți, în seara asta nu am chef de lucru. La urma urmei, mă duc să dansez.

Îndată ce terminară de băut, ea luă sticlele înapoi.

– Cum te cheamă? o întrebă soldatul de la volan.

– Léontine, dar pe tine?

– Mwana, și sunt din Goma.

– Stai aici în fiecare seară?

– Da, în fiecare seară, ne aduc de mâncare din tabăra de pe stadionul Kamanyola.

Odată „recuperat", vehiculul 4 x 4 împreună cu cele trei Berete roșii staționa la colțul Străzii a Zecea, nu departe de locuința lui Etienne Tshisekedi.

– Dar tu ce faci?

– Păzesc casa de colo, în caz că sunt manifestații. Eu împrăștii oamenii.

Léontine izbucni în râs.

– Dar noaptea nu sunt manifestații!

Soldatul nu îi răspunse. Chiar și el se întreba ce făcea acolo... El fixa sânii negustoresei care făceau ca pânza tunicii să stea întinsă. Nu mai avusese o femeie de luni de zile. Cu platoul în mână, negustoreasa îl privea într-un fel provocator, strengăresc.

– E frumoasă mașinuța voastră. Pot să mă uit?

Fără să aștepte, ea se strecură înăuntru și se instală pe scaunul de lângă șofer. La radio se auzea o melodie sincopată, iar ea începu să se fâțâie pe loc. Sânii săltau, șoldurile se balansau, iar privirea soldatului rămase pironită. Când fata se liniști, el întinse mâna cu sfială și o puse pe coapsă. Ea nu se clinti. Cei doi soldați din spate rămaseră încremeniți, nevenindu-le să creadă.

După cinci minute, soldatul tuți cotrobăia pe sub tunica negustoresei de vin care se lăsa pipăită râzând. În final, profitând de întuneric, el se dezlănțui, o atrase spre el și o încălecă precum un apucat.

Apoi, fata se duse în spate. Cei doi soldați se năpustiră asupra ei. Cu tunica ridicată pe pulpe, Léontine îi masturba râzând ca o nebună. După ce îi satisfăcu pe toți trei, ea se aranjă și sări din mașină.

– Trebuie să mă întorc acasă, zise ea. Mai sunteți și mâine aici?

– Da, spuseră ei într-un glas.

– Atunci, poate că o să ne revedem.

Ea se îndepărtă bucuroasă. Prima parte a misiunii încredințate de Franz Smet a fost îndeplinită cu ușurință. Era excitant să-i satisfacă pe cei trei tineri dornici să facă sex. Era o plăcere care o fortifica.

Joséphine ajunse la mașină pe care o lăsase mai departe și se urcă la volan. Se va schimba și se va duce la *Savanana* să vadă ce mai e pe acolo.

Capitolul XVIII

Malko se trezi în vacarmul strigătelor, al imprecațiilor și al cântecelor care veneau din bulevardul Bataliba, chiar sub zidurile hotelului *Intercontinental*. Se ridică din pat și se duse pe terasă. Abia după câteva momente se dezmetici și realiză ce se întâmplă. Hotelul era înconjurat de o gloată neobișnuită. Se adunaseră acolo sute de infirmi. Unii erau în cărucioare, alții se sprijineau în cârje sau se târau chiar pe propriile cioate ca niște crabi. Parcă era la Curtea Miracolelor. Cei mai în putere purtau banderole și pancarte pe care scria: „TSHISEKEDI LA PUTERE", „JOS LAURENT-D...SIR... KABILA", „PUTEREA ÎN M–INILE POPORULUI".

Strigau aceste slogane cât îi ținea gura în timp forțau intrarea în hotel. Cei câțiva soldați tuți care păzeau barierele încercau din răsputeri să-i respingă. Descumpănit, unul dintre ei trase în aer ca să îndepărteze un olog ce se strecura pe sub barieră. Niște derbedei împingeau scaunele cu rotile ale infirmilor, folosindu-le drept berbeci.

Phocas aștepta la cincizeci de metri mai departe de turnul hotelului, fiind blocat de manifestația infirmilor. Ei agitau întruna pancartele, îndreptându-se acum spre reședința lui Kabila. Malko se pregătea să se urce în Cherokee când, deodată, îl zări pe Bambolo, derbedeul cu care îi făcuse ieri cunoștință Deogracias Pongo. Împingea căruciorul unui infirm cu membrele răsucite și cu figura schimonosită de nenumărate ticuri. Malko se grăbi să ajungă la el, dar puștiul îl văzuse deja. Răsucind căruciorul, el îl împinse cu putere în direcția lui Malko și se năpusti în mijlocul infirmilor urlând ca o sirenă. Nefericitul care stătea țintuit în scaun, înnebunit, îl prinse pe Malko de

mână ca să se oprească, înfigându-i ghearele în braț. Malko încercă să scape, dar fu imediat înconjurat de gloata de infirmi care vociferau. Adăpostit în mijlocul lor, Bambolo țipa întruna în lingala. Phocas alergă în ajutorul lui și se postă între gloată și Malko.

– Spune că ați vrut să-l zdrobiți pe infirm! Îi traduse el.

Malko primi o lovitură de cârjă în stomac. Un olog care se târa pe jos îl prinse de glezna și îl înțepa cu asiduitate. În jurul lui, ceilalți infirmi se dezlănțuiau amenințând și înjurând. Era cu neputință să iasă din acest cerc fără să recurgă la violență.

Deodată, Phocas începu să strige în swahili, chemându-i în ajutor pe soldații ce păzeau hotelul. Doi dintre ei încercară să-și croiască drum printre infirmi, lovindu-i cu patul armei. Începea să semene a oroare... Dând cu piciorul, unul dintre soldați îndepărtă „chestia" care stătea agățată de glezna lui Malko.

Însă libertatea acestuia nu dură prea mult, căci ceilalți se apropiară formând un cerc gălăgios și de netrecut. Unii dintre ei agitau cuțite sau bastoane. Membrele sănătoase se dezvoltaseră normal, căpătând o forță de necrezut, fiind apte de luptă. Luați prin surprindere, cei doi soldați tuți ațintiră înnebuniți Kalașnikovurile asupra gloatei de infirmi. Erau pregătiți să tragă în ei...

Imediat, începură să vocifereze în cor: *"Tokokenda te, Tokolala awa boboma bise ya Kabila ayoka!"* Urlau de să-și spargă gâtul, din ce în ce mai amenințători.

– Ce strigă? întrebă Malko.

– „Nu ne mișcăm de-aici, împușcați-ne ca să afle și Kabila!", îi traduse Phocas.

Rafala lungă trasă din Kalașnikov îl făcu să tresară. Unul dintre soldați trăgea pe deasupra capetelor infirmilor. Dar nu prea sus. Își descărcă tot încărcătorul cu o ploaie de cartușe fierbinți, apoi îl schimbă liniștit și îi amenință cu arma, de data asta îndreptată spre ei.

Sloganele încetară pe dată. Infirmii se dădură înapoi în dezordine, iar Malko, urmat de Phocas, reuși în sfârșit să alerge spre Cherokee. Porniră cu spatele, ajungând în locuri mai liniștite. Bineînțeles că drăgălașul de Bambolo se făcuse nevăzut.

– Unde este colonelul Bolongo? întrebă Malko.
– A plecat cu domnul Sam în mașinuța USDS-ului.
– Bine, să mergem la ambasadă, zise Malko.

Prezența lui Bambolo îl făcu să înțeleagă că manifestația a fost „teleghidată" de Franz Smet, deci de „Terminator", cu scopul de a-l îndepărta pe Kabila și, probabil, să-l aducă la putere pe Etienne Tshisekedi. Se prea poate ca între mobutiști și fostul premier să existe un acord secret. Acest lucru ar putea aduce Kinshasa în pragul unei revoluții. Dar adevărata revoluție cerea lacrimi și sânge.

* * *

– Infirmii dumneavoastră au devastat toate magazinele de pe bulevardul 30 Iunie, îi spuse cu tristețe Irving Scott. Au fost cu sutele. Doi au murit, fiindcă un negustor s-a apărat cu maceta. Aveți dreptate, sunt manipulați. Zeci de derbedei le-au împins cărucioarele. Or, aceștia nu prea au veleități de asistente sociale. De regulă, se distrează aruncându-i în fluviu...

– E semn rău, conchise Malko. Sunt pe urmele lui Franz Smet, dar până în prezent, nimic nu este sigur. Colonelul Bolongo cercetează casele unde s-ar putea ascunde și, după părerea lui, va afla foarte repede unde este. Dar nu avem nimic sigur.

– E adevărat, nu avem încă... oftă americanul.

– Poate că există o cale care merită încercată, îi sugeră Malko. Haideți să mergem la Tshisekedi.

Șeful centralei nu-și ascunse surprinderea.

– Ce să facem la el?

– Să-l informăm că noi știm de manevra cu manifestațiile și că trebuie să înceteze. Sunt sigur că aveți un cuvânt de spus în fața lui.

Irving Scott se strâmbă.

– Sper. E un tip cam ciudat, greu de descifrat. Putem să încercăm, dar n-o putem face decât pe cale oficială. Ambasadorul nu se va lăsa înduplecat cu una, cu două. Iar dacă cer acest lucru la Langley, nu am certitudinea că voi primi undă verde.

Malko oftă plictisit.
– Când va lua foc Kinshasa, atunci va fi prea târziu.

* * *

În cartierul Limeté, domnea un calm neobișnuit. Șeful Centralei CIA luase pentru orice eventualitate doi pușcași marini în civil, înarmați până în dinți. Cei trei sodați tuți postați la colțul Străzii a Zecea se uitau prostește în gol. Îndată ce Cherokee opri în fața casei fostului prim-ministru, un chelios cu figură serioasă se apropie de ei.
– Ați venit la primul-ministru?
– Da.
– Cine sunteți?
– Sunt consilierul cu probleme politice de la Ambasada americană, zise Irving Scott în timp ce îi întindea cartea de vizită oficială.
Cheliosul dispăru în vilă și reveni peste câteva minute și mai bosumflat.
– Premierul se odihnește până pe la trei.
– Bine, atunci venim după ora trei.
– După trei, se apucă de lucru.
– Când poate să ne primească?
– Trebuie să-i scrieți.
Era distractvă treaba într-o țară în care o scrisoare ajungea în trei sau patru ani la destinație... Văzând că vizitatorii s-au înfuriat de-a binelea, zairezul zise:
– Puteți să vorbiți cu „mama-politiciană". Lucrează cu premierul.
Atunci, hai la „mama-politiciană"! Au ocolit toată vila și le spuse să se așeze pe o bancă sub o boltă de verdeață plantată în mijlocul grădinii, între un Mercedes și un Range Rover. Așteptară douăzeci de minute, timp în care nu se întâmplă nimic, apoi din vilă ieși o tânără superbă cu o pânză înnodată pe șoldurile apetisante. Demnă și cu privirea stinsă, ea se apropie de Malko și de american.
– Primul-ministru este obosit, zise ea, dar dacă vreți să-i transmiteți vreun mesaj, eu sunt doamna Hukendela, șefa de cabinet...

Dacă te uitai la ochii ei, îți dădeai seama că nu era numai atât. Nu era de mirare că Tshisekedi era obosit cu o asemenea femeie lângă el care îi ruina sănătatea...

– În oraș se petrec lucruri grave, începu Irving Scott. Avem motive să credem că domnul Tshisekedi are un rol în...

El îi spuse motivul vizitei lor. „Mama-politiciană" se uita în pământ. La sfârșit se ridică.

– Mă duc să-i spun acest lucru premierului. Așteptați.

Ea intră înăuntru cu un mers care evoca mai degrabă creatura decât animalul politic; se întoarse după zece minute.

– Premierul nu a cerut nimănui să organizeze manifestații, îi anunță ea. Sunt partizanii lui care o fac în mod spontan. Premierul este extrem de popular. Peste câteva zile, va ține o conferință de presă. Vă vom anunța și pe dumneavoastră...

– Eu nu am spus că domnul Etienne Tshisekedi a organizat aceste manifestații, o corectă Irving Scott, ci că s-ar putea ca în spatele ei să se afle mobutiștii. Nu deținem informații în acest sens.

„Mama-politiciană" îl privi ca pe o râmă care tocmai ieșea din pământ.

– Este absolut imposibil. Premierul a fost cel mai aprig dușman al lui Mobutu.

Ea se ridică, punând astfel capăt întrevederii. Malko și Irving Scott plecară furioși foc.

– Este un mincinos! A făcut un pact cu „Terminatorul" care îl va manevra după bunul plac, izbucni americanul.

După ce se urcară în Cherokee, scoase bricheta și își aprinse o țigară. Era atât de furios, încât fumă țigara până la jumătate, apoi o aruncă pe jos.

– Mai avem posibilitatea să-l strângem cu ușa pe Franz Smet chiar în seara asta, cu ajutorul lui Willy Van Duys, îi zise Malko. Trebuie să întindem o cursă în jurul restaurantului *La Ciboulette*.

– Vom mai vedea! mormăi șeful centralei cu scepticism.

De-abia pășiră în birou, că Jeffrey Lord, specialistul în cifruri, băgă capul prin crăpătura ușii.

– Domnule, am ceva important pentru dumneavoastră.

– Ia spune!

– Am interceptat niște mesaje pe celular.

– Între cine și cine?

– N-am reușit să-i identificăm pe cei ce dialogau. După voce, se pare că erau un alb și un african...

– Ce spuneau?

– Vorbeau despre o acțiune ce ar avea loc poimâine. Au pomenit ceva de „cobra"...

Neștiind despre ce era vorba, Irving Scott îi spuse să plece. După ce plecă specialistul în cifruri, el clătină din cap.

– Cu porcăriile astea de celulare nu e deloc ușor. Am plasat o stație de ascultare modernă PX, dar nu reușim să interceptăm chiar totul. Scanăm întruna, dar și tuți fac la fel.

– Nu vă neliniștește deloc vestea asta?

Irving Scott își frecă furios urechea din plastic.

– Ba mă îngrijorează, pentru Dumnezeu! Dar ce vreți să fac? Tshisekedi plutește în nori. Nu putem ajunge la el. N-o să reușim să punem mâna nici măcar pe „Sculă electrică". Cât despre generalul Lopaka, nici nu poate fi vorba, e tocmai la Brazzaville.

În timp ce îl asculta, Malko răsfoia *Potențial*. Deodată, privirile se opriră pe un anunț ce ocupa o jumătate de pagină.

– Poimâine îl înmormântează pe generalul Mahélé! zise el. Oare să fie vreo legătură?

Irving Scott înțepeni.

– Oh, Dumnezeule! Toți studenții vor fi acolo! A fost eroul tineretului. În Africa, înmormântările îi afectează pe oameni. Dacă studenții vor fi puțin „încălziți", situația poate degenera. Mai cu seamă că ceremonja va avea loc în centrul orașului, la catedrala de pe bulevardul Bokassa, iar ministrul de interne trebuie să asiste neapărat.

– Trebuie să-l anunțăm pe Kabila, îl sfătui Malko.

Americanul îi aruncă o privire întunecată.

– De ce? Ca să interzică ceremonia? Va fi și mai rău. Atunci să vezi revoluție...

– În cazul ăsta, ce facem?

– Fie ce-o fi, trebuie neapărat să-l găsim pe belgian.

* * *

Chircit, Franz Smet încerca să reziste durerii. Avea senzația că a înghițit sticlă pisată. Se privi în oglindă: era pământiu, avea ochii injectați, parcă simțea un crocodil ce îi devora măruntaiele. Furibund, smulse celularul și formă numărul omului care îl trimisese la Kinshasa. Făcu numărul de vreo zece ori la rând. În final, auzi vocea tărăgănată a generalului Iléo Lopaka.

– Cine este?

– Eu sunt, Franz. Nu mă simt bine. Doar nu mi-ați făcut o porcărie...

Generalul Lopaka izbucni în râs.

– Ba nu, ești prea nervos, atâta tot... Merge bine?

Franz Smet l-ar fi omorât pe loc. În mai multe rânduri, „Terminatorul" se lăudase că a eliminat tineri cu ajutorul unei „otrăvi cu efect întârziat" furnizate de vrăjitoare pigmee ce o preparau din plante care omorau fără să lase urme...

– Da, merge, admise el morocănos.

– Perfect, aprobă generalul Lopaka. Nu mai fi așa nervos.

Ca să-și mai ridice moralul, Franz Smet se duse și își turnă o porție zdravănă de coniac. După ce bău jumătate din paharul cu Gaston de Lagrange XO, încercă să-și concentreze atenția asupra orelor următoare ca să uite de durere. Îi mai rămăseseră patruzeci și opt de ceasuri de încordare. Chiar și în ultima secundă putea să se năruie totul.

Făcu un duș și se îmbrăcă. După aceea, coborî în pivniță, unde depozitase „materialul". Cutiile cu dolari falși începeau să se golească. Din punctul ăsta de vedere, lucrurile mergeau strună. Dar aceasta era doar partea cea mai ușoară a misiunii.

Pentru expediția lui, Franz Smet alese un pistol 22 LR cu amortizor. Era o armă de provenienţă britanică, din care DSP a cumpărat mai demult un lot întreg. Verifică încărcătorul, trase chiulasa de mai multe ori ca să se asigure că nu are nici o defecţiune. Expediția lui din seara asta era un fel de cochetărie. Willy Van Duys nu știa unde să-l găsească. Dar pe Franz Smet îl amuza să-l sfideze pe acela care îl hăituia de când Hughes Thomas fusese asasinat, adică pe agentul CIA de care nu reușise să scape. Poate, cine știe, acum împușca doi iepuri dintr-o dată...

* * *

Din cauza manifestațiilor, străzile se goliseră mai devreme ca de obicei, iar acest lucru nu-l favoriza pe Franz Smet. Numai câțiva întârziați mai stăteau prin stațiile de maxi-taxi. Trecu o dată prin fața restaurantului *La Ciboulette,* scuturat ca un prun de vehiculul 4 x 4. Asfaltul se dusese de multă vreme de pe șosea... Ocoli de mai multe ori pâlcul de case, stând la pândă, dar nu i se păru nimic suspect.

Cu toate acestea, era musai să fie o capcană! Altminteri ar fi fost prea frumos. Dar Willy Van Duys era așa de prostănac, încât ar fi fost capabil să nu spună nimănui nimic. Opri aproape de intrarea în restaurant și stinse farurile. După zece minute, era sigur că nu se afla nimeni în mașinile care staționau. Așadar, pericolul se putea ivi din altă parte.

Aștepta cu pistolul pe genunchi și ochii întredeschiși. Durerea îi trecuse și se simțea minunat. Începu din nou să viseze la viitorul care îi surâdea. Bineînțeles, asta petrecându-se într-un Zair plin de negri, fără picior de alb care ar putea ocupa vreun post oficial.. Dar s-ar mulțumi și cu ceva mai discret și mai profitabil. Lopaka îl convinsese. Mobutismul avea încă zile frumoase la orizont, cu condiția să mai facă unele adaptări pe ici, pe colo...

Se uită la ceasul său Breitling *Premier* din oțel, care nu se stricase niciodată în cincisprezece ani de ședere în Africa. Era o amintire de pe vremea când fusese parașutist în armata belgiană. Iar brățara rezistase la fel de bine ca și mecanismul. Se făcuse nouă și un sfert. În curând, va veni momentul.

Capitolul XIX

Malko se instală la o masă în fundul restaurantului *La Ciboulette,* cu fața la bar și la intrare. După o îndelungată chibzuință, se hotărâse să nu pună nici un fel de pază afară, pentru că nu se putea folosi decât de pușcașii marini, iar acest lucru atrăgea atenția. Dacă Franz Smet venea la întâlnirea cu Willy Van Duys - lucru de care se cam îndoia - ar fi nevoit să facă o incursiune și prin restaurant.

În schimb, plasase doi pușcași marini „dădăciți" cum se cuvine la o masă din fața barului, într-o nișă. De la intrare, nu puteau fi zăriți. Ca să ajungă la masa patronului barului *Domino*, tipul trebuia să treacă pe lângă masa „americanilor". Franz Smet va fi prins între două focuri.

Malko era atent la masa zgomotoasă unde se așezase Willy Van Duys, în fața invitatului său. Erau doisprezece inși, iar masa era pe terminate. Din când în când, belgianul se întorcea spre Malko și îi făcea cu ochiul în semn de încurajare. Deodată, lumina se stinse.

Pulsul lui Malko ajunse la o sută cincizeci, apoi își dădu seama că e vorba de o aniversare. Degetele slăbiră puțin mânerul pistolului. Întunericul era absolut. Râsetele și conversațiile zgomotoase se auzeau în continuare. Siluetele chelnerilor se puteau ghici încercând de bine de rău să-și facă datoria. În fine, după un timp destul de lung, una dintre chelnerițe apăru de la bucătărie cu un tort cu lumânările aprinse.

– La mulți ani! strigară în cor invitații.

Fericitul sărbătorit se aplecă și suflă în lumânări. Au urmat aplauzele. Luminile s-au aprins din nou. Malko împinse Beretta 92 sub șervet.

Strigătul ascuțit al unei femei, urmat de o tăcere mormântală, îl îngrozi. Se uită spre masa la care se sărbătorea aniversarea. Cei unsprezece meseni se uitau fix, cu stupefacție și oroare la cel de-al doisprezecelea invitat. Willy Van Duys era aplecat peste masă, cu fața în farfurie, ca și cum ar fi adormit subit.

Malko se îndreptă în grabă spre ei, în timp ce vecinii belgianului încercau să-l ridice. Fața era galbenă ca ceara, iar ochii sticloși. Parcă fusese fulgerat de embolie. Malko zări pe gulerul cămășii o pată care se întindea cu repeziciune. Se aplecă și distinse două găuri apropiate cu câte un cerculeț negricios împrejur. Pe acolo intraseră gloanțele de calibru mic care s-au oprit în cutia craniană.

– Dumnezeule! Trebuie să chemăm un doctor! strigă vecina lui.

Malko se năpusti spre ieșirea din restaurant. Belgianul murise și nici cel mai bun medic din lume nu mai avea ce să-i facă decât să-i închidă ochii.

În fața restaurantului strada era pustie. Cineva intrase cât fusese lumina stinsă și îi trăsese lui Willy două gloanțe în cap cu o armă cu amortizoar. Zgomotul discuțiilor acoperise detonațiile slabe. Nu putea să fie decât Franz Smet. Ori se interesase, ori fusese anunțat. Încă o pistă care se întrerupea.

Dacă discuția ascultată de americani se adeverea, atunci lui Malko îi mai rămăseseră doar douăzeci și patru de ore să descopere ascunzătoarea belgianului. Nu trebuia să se mai încreadă nici în derbedeul de Bambolo, nici în Deogracias Pongo. Mai avea doar urmărirea sistematică a colonelului Bolongo, adică mai mult de douăzeci de vile pe zi. Mai bine spus, avea o șansă dintr-o mie ca să-i dea de capăt.

* * *

Pe bulevardul 30 Iunie nu era deschis nici un magazin. Operațiunea „oraș mort" trebuia să se desfășoare până la prânz. Era surprinzător. Încă nu se putuse afla cine manipulează în mod direct această acțiune, dar existau bănuieli că sunt aceleași persoane. Acum mașinația era clară ca lumina zilei: trebuia ca, până a doua zi când avea loc

înmormântarea lui Mahélé, tensiunea să ajungă la paroxism și să marcheze apogeul campaniei de destabilizare.

Malko era sigur de un lucru: pentru astăzi, fusese țesut un plan deosebit. Dar care? Toate elementele fuseseră adunate: multimea, emoția, un mare număr de militari care îl apărau pe ministrul de interne al lui Kabila. De unde va țâșni scânteia?

Se auzi claxonul unei mașini. Vehiculul trimis de ambasadă se afla în fața porții cu grilaj. Phocas împreună cu colonelul Bolongo plecaseră foarte devreme ca să examineze toate vilele suspecte. Impresionată de crima de la restaurantul *La Ciboulette,* Mamie mai dormea încă. Văzând îndrăzneala lui Franz Smet, Malko preferase să n-o lase să doarmă singură singurică în vila răposatului Hughes Thomas.

Era 11 iunie. Înmormântarea generalului Mahélé avea loc a doua zi.

* * *

Camioneta cu cele cinci Berete roșii mergea ca în fiecare dimineață pe bulevardul 21 Noiembrie. Vehiculul plecase din tabăra de la Tshatshi pe la ora opt și făcuse un lung ocol prin cartierul Binza, pe la sud, apoi reveni prin Binza-Campagne. Ajungând în dreptul cimitirului Kitembo, pușcașii marini zăriră o mașină care ardea pe un drum lăturalnic, la vreo sută de metri de bulevard. Șoferul o luă în direcția aceea. Incidente de acest fel erau semnul unui jaf comis de „foștii" din FAZ. Mai mulți gură-cască se uitau la mașina în flăcări.

Ajunși la câțiva metri de catastrofă, soldații care stăteau pe platforma camionetei săriră jos cu armele pe umăr și se îndreptară spre incendiu. Șoferul care rămăsese în mașină văzu apropiindu-se un alb înalt și zâmbitor care îi deschise portiera.

– A luat foc o mașină. Aveți un extinctor?

Soldatul tuți se aplecă în dreapta. Cât ai clipi, interlocutorul acestuia scoase un pumnal de comando și îl împlântă până la mâner între coaste. Soldatul se prăbuși fără să scoată un sunet. Imediat, albul trânti portiera cu piciorul și fluieră. În mâinile celor care căscau gura apărură pe dată pistoale 22 LR cu amortizor. Ce s-a întâmplat după aceea, a fost un masacru.

Luați prin surprindere și împușcați direct în cap, soladații tuți se prăbușiră pe cărare. Albul trecu pe lângă fiecare în parte și le mai trase câte un glonț după ureche, în timp ce complicii lui aruncau trupurile pe platforma camionetei.

După cinci minute, camioneta Alianței pleca, ducând trupurile lungite pe platformă și acoperite cu prelată. Unul dintre negri, un „fost" din DSP, conducea urmat îndeaproape de mașina lui Franz Smet. Acum belgianul nu mai putea da înapoi. Numărătoarea inversă începuse. După o jumătate de oră, intrau pe poarta vilei. Nimeni nu putea să recunoască vehiculul care nu avea nici o marcă distinctivă, deoarece fusese „rechiziționat".

– Dezbrăcați-i! zise belgianul.

Îi supraveghea pe oamenii care își făceau de lucru în jurul cadavrelor, despuindu-le de uniforme și de berete și punând armele alături.

Pe măsură ce cadavrele erau dezbrăcate, le aruncau într-o piscină goală, în care mai rămăsese pe fund destulă apă clocită cât să le acopere. În douăzeci de minute, treaba fu terminată. Trupurile celor șase soldați tuți nu se vedeau din apa murdară, iar uniformele lor erau pregătite să fie folosite.

Franz Smet se simțea mai bine. Această parte din program fusese cea mai riscantă. Dacă un singur soldat tuți l-ar fi urmărit, totul se năruia. Dar ei nu-și făcuseră nici o grijă, mai cu seamă că era ziua în amiaza mare și că acționau în grup. Era suficient să toarne o canistră de benzină peste o vechitură de mașină ca să-i ademenească într-o cursă.

Franz Smet își făcuse bine treaba. Avea nevoie de uniforme și de cizme de cauciuc pe care nu și le putea procura din Kinshasa. De asemenea, armele și muniția aferentă. Dacă s-ar deschise vreo anchetă, ar avea cu ce să dovedească foarte bine că trăseseră sodații tuți. Când va veni ziua, îi vor îngropa sau îi vor arunca în râu, ca să nu mai existe absolut nici o probă. Și beretele roșii erau la fel de importante, căci numai soldații tuți le purtau.

Mulțumit, belgianul se hotărî să-și facă siesta. Sezonul ploilor nu se terminase încă și atmosfera era apăsătoare.

* * *

Colonelul Bolongo părea fericit. Pregătit să mai dea o raită împreună cu Sam Strudwick, spuse:

– Am făcu progrese. Au mai rămas doar zece case în care s-ar putea ascunde Franz Smet. Încep să le verific pe rând...

– Numai de nu v-ați înșela! îi replică Malko. Mai avem douăzeci și patru de ore.

La Ambasada americană era vânzoleală mare. Anunțat de CIA, ambasadorul ceruse întăriri cu pușcași marini în caz că vor avea loc tulburări grave. Orașul era străbătut de manifestațiile obișnuite, iar soldații tuți, din ce în ce mai nervoși, trăgeau în aer pentru te miri ce.

În timp ce Malko punea lucrurile la punct cu Irving Scott, secretara îi făcu acestuia o legătură telefonică. Americanul astupă receptorul cu mâna și zise:

– Este corespondentul meu din Statul Major al lui Kabila.

Acum asculta. Malko îl auzi aprobând și promițând că va face tot ce îi va sta în putință, apoi închise cu o figură întunecată.

– O patrulă de soldați tuți a dispărut. Trebuia să se întoarcă în tabăra de la Tshatshi la ora zece, dar nu a mai sosit.

– S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? întrebă Malko.

– Niciodată. Au fost uciși câțiva soldați tuți, dar adesea din cauza unor aventuri cu fetele. Unul a fost gâtuit în apropierea taberei, dar o patrulă *înarmată*, deci vigilentă, n-am mai auzit...

– Trebuie să fi căzut într-o cursă, presupuse Malko. Urmează calea aceleiași strategii. Îi asmut pe unii împotriva celorlalți. Mă refer la oamenii aflați în solda lui Franz Smet...

Americanul clătină din cap.

– Soldații sunt foarte iritați. Cred că le-au asasinat camarazii. Mâine, la cea mai mică agitație, vor trage în mulțime...

Urziseră un plan mârșav, bine pus la punct, care trebuia să reușească. Telefonul sună din nou. De data asta, era un american, dar șeful centralei nu se înveseli din atâta lucru.

– Este Bob Spencer, zise el. Unul dintre membrii misiunii Richardson. M-a anunțat că Laurent-Désiré Kabila tocmai a plecat în mare taină la Lumumbashi...

– De ce?

– Îi e teamă, zise americanul, nu s-a simţit niciodată în siguranţă la Kinshasa. Uite aşa, dacă vor fi răzmeriţe, va spune că nu el a dat ordin sodaţilor ruandezi să tragă în populaţie. Dacă se termină rău, nu se va mai întoarce niciodată aici.

În Africa, era mai bine să nu pleci de pe meleagurile tale, mai ales în perioade de criză.

– Ce putem face în situaţia asta? întrebă Malko.

– Să ne rugăm ca prietenul dumneavoastră Bolongo să găsească ascunzătoarea afurisitului ăluia de belgian.

* * *

Ziua se scurse încet. Cu mintea golită, Malko se uita la CNN. Mamie se învârtea ca o muscă în jurul lui, miorlăind şi fâţâindu-se. Voia să meargă să dansese la *Savanana*... Auzi zgomotul motorului vehiculului 4 x 4 care se întorcea. Epuizat, colonelul Bolongo se trânti lângă Malko.

– Au mai rămas doar trei! Dar a trebuit să mă opresc fiindcă s-a înnoptat. Mâine dimineaţă o luăm de la capăt.

Era ziua înmormântării generalului Mahélé. Nu aveau nici o marjă pentru această manevră. Obosit să se războiască atât, consimţi să meargă la *Savanana*. Cel puţin asta îl mai smulgea din gândurile negre.

Acolo găsi aceeaşi ambianţă. Mamie se duse pe ringul de dans şi îşi etală crupa mulată în pantalonii din lastex argintiu. Mohorât, Malko rămase la bar cu Phocas. După o jumătate de oră, Mamie apăru cu o fată pe care o târa de mână:

– Ea l-a văzut pe „Sculă electrică", zise triumfătoare.

Pulsul lui Malko se acceleră.

– Când şi unde?

– Acum trei sau patru zile, în faţa unui *free-shop*. Vorbea cu mama Joséphine, patroana localului *New Jeans*. Pe urmă s-a urcat într-o maşină albă, una japoneză, trăsnet.

Joséphine! Asta mai lipsea!

– Phocas, mergem la *New Jeans*, îi ordonă Malko.

Când ajunseră la restaurant, nu era nici o lumină. Barmanul le-a spus că patoana s-a dus să se culce. Malko reveni la *Savanana*, apoi inspectă *Seguin*, hotărându-se în fine, sfătuit de Phocas, să meargă acasă la tânăra femeie. Paznicul de noapte de la vilă le spuse că Joséphine nu era acolo. De multe ori nu dormea acasă.

Malko o găsi pe Mamie tot la *Savanana* și o supuse pe cealaltă fată unui adevărat interogatoriu. Dar nu avu succes. Franz Smet le aluneca încă o dată printre degete.

Mamie era în călduri. Malko fu nevoit să danseze, dar se gândea în altă parte. Se hotărâră să se întoarcă acasă. Dar acolo, dezastru! Beată moartă, Mamie își cerea porția de amor. Ar trebui să fie din fier ca să reziste. Malko se pomeni afundat în crupa ei de vis, muncind din răsputeri ca o brută. Mamie urla de plăcere.

* * *

Cei trei soldați care stăteau de pază în capul Străzii a Zecea din Limeté se treziseră o dată cu primele raze ale soarelui. Aseară, „cantiniera" lor a venit să le aducă vinul de palmier și farmecele ei. De acum înainte se știa: rămânea o oră în mașină, oferindu-i fiecăruia ce dorea, apoi dispărea. Venea din nou a doua zi dimineață să le aducă vinul de palmier și omizile prăjite.

– Iat-o, zise un soldat.

Ea înainta pe aleea paralelă cu bulevardul Lumumba cu platoul pe cap și mersul legănat. Se apropie de vehicul, puse platoul pe capotă și le întinse trei sticle cu vin de palmier. Soldații îl dădură imediat pe gât, căci ea lua sticlele goale. Fata se uita la ei cum beau, înșfăcă sticlele goale, apoi plecă zâmbind.

Bucuroși, soldații erau pregătiți să mai petreacă încă o zi plictisitoare. Trecuse puțin de ora opt.

* * *

Franz Smet controlă cu atenție uniformele celor șase foști membri din DSP deghizați în soldați tuți. Totul era minunat. Scoaseră camioneta din garaj și se așezară ca înainte de ambuscadă, ca să iasă pe aleile liniștite din La Gombé.

Belgianul aruncă o privire la ceasul său Breitling *Premier*. Era opt și jumătate. Înmormântarea avea loc la prânz. Detaliile erau puse la punct într-o ordine cronologică perfectă.

– Pornim! zise el.

Capitolul XX

Mamie îi întinse lui Malko celularul care suna de un minut. Fiind sub duș, nu îl auzise. Vocea plină de emoție a colonelului Bolongo îi acceleră bătăile inimii.

– L-am găsit!

Pulsul lui Malko se acceleră vertiginos.

– Unde e? În care vilă?

– În cea a lui Moise Ebona! Dar tocmai a plecat. E într-un vehicul alb coreean, un

4 x 4, dar este escortat de mai mulți soldați din Alianță într-o camionetă.

Malko avu senzația că nu aude bine.

– De soldați din Alianță! Imposibil!

– Ba da, au ieșit împreună cu el din vilă exact când eu ajungeam acolo, în cartierul Montfleury. Acum ne îndreptăm spre bulevardul 24 Noiembrie.

Brusc, Malko avu o inspirație. Se înșelase. Mașinația belgianului era mai înspăimântătoare decât își închipuise el. Nu era vorba ca soldații tuți să se dezlănțuie și să ucidă mai mulți camarazi de-ai lor, ci să treacă drept tuți ca să instige la provocări! Iar toate astea să cadă în cârca lui Kabila.

– *Himmel Herr Gott!* izbucni el, nu-i scăpați *o clipă* din ochi!

– Sper să nu mă repereze, zise colonelul neliniștit.

– Vă sun eu peste cinci minute, îi promise Malko.

Numai ce închise că îi și telefonă lui Irving Scott care se afla deja în birou.

– L-am găsit pe Franz Smet. Se pare că se duce să comită un atentat. Trebuie oprit.

Îi explică rapid americanului ce se întâmplase de fapt.

– Îl anunț pe ministrul de interne, spuse imediat șeful Centralei CIA. Trebuie să-i oprească...

Malko înjură.

– Până să-și dea seama soldații tuți, va fi prea târziu. Nu știm încotro se duc și ce vor să facă. Anunțați-l, dar acționăm numai noi singuri.

– Ce vreți să spuneți cu asta?

– Aveți pușcași marini la ambasadă. Luați câțiva și încercuiți-i!

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere mormântală.

– Nu vreți? strigă Malko.

– Nu vă dați seama puțin! Mi-ați spus că sunt falși soldați din Alianță, dar dacă vă înșelați?

– O să facem în așa fel încât să eliminăm erorile de genul acesta, pledă Malko. Dacă sunt soldați adevărați, nu ne vor face nimic când ne vor vedea. Dar, în caz că am dreptate... După spusele lui Bolongo, sunt numai șase și au arme Kalașnikov. Trebuie să vă hotărâți, Bolongo e cu Sam care are doar un pistol, ceea ce e foarte puțin.

Americanul acceptă.

– Bine. Iau patru oameni și mașina blindată a ambasadorului.

– Trebuie să acționați cât mai repede, insistă Malko, fiindcă nu știm când vor da lovitura... Acum merg pe bulevardul 24 Noiembrie.

– Deci vor să ajungă pe bulevardul 30 Iunie, conchise americanul. Ne întâlnim peste șase minute la intersecția bulevardelor Bokassa cu 30 Iunie. Sunt într-un Cadillac negru blindat.

* * *

– O iau pe bulevardul Kabinda, îl anunță colonelul Bolongo. S-ar părea că se îndreaptă spre Matangué.

– Bine, sosim și noi, zise Malko.

Stând împreună cu Phocas la colțul bulevardului Bokassa, Malko zări Cadillac-ul negru al ambasadorului american, condus de un pușcaș marin, care înainta pe bulevardul 30 Iunie. În spate, stăteau ceilalți trei militari. Aveau cu toții M 16 echipate cu M 79 și erau în civil. Lăsându-l pe Phocas în Cherokee, Malko se sui în față în Cadillac.

– Coboară pe bulevardul Bokassa! îi ordonă Malko. Să le cădem din spate.

– Dar e cu sens unic, domnule, protestă îngrozit pușcașul marin de la volan.

– Dă-i drumul! aprobă Irving Scott.

Militarul se angajă pe bulevardul cu sens unic, lăsând farurile aprinse. Dacă s-ar fi aflat în oricare altă țară, nu ar fi apucat să meargă o sută de metri. Pe când aici, dacă se suiau un pic pe ceea ce se chema trotuar, oamenii se dădeau imediat la o parte. Aceasta era latura bună a Africii. Malko îl sună din nou pe colonelul Bolongo.

– Unde sunteți acum?

– Suntem pe bulevardul Sendwé și ne îndreptăm spre bulevardul Lumumba, către Limeté.

– Noi suntem în spatele vostru, zise Malko. Ar trebui să ne întâlnim peste vreo zece minute.

Cu fălcile încleștate, pușcașul marin făcea slalom printre diferite obstacole. În mașină era o tăcere apăsătoare. Subit, Malko își dădu seama ce pregătea Franz Smet. Se întoarse spre Irving Scott:

– Etienne Tshisekedi locuiește în cartierul Limeté? Acolo unde am fost noi?

– Exact.

– O să-l asasineze! strigă Malko. Iată de ce aveau nevoie de uniforme ca să de deghizeze în Berete roșii. Vor arunca asasinatul în cârca soldaților din Alianță, fapt ce va declanșa reacții violente din partea populației; trebuie să-i prindem cu tot dinadinsul.

Americanul nu prea părea convins.

– Sunt deja soldați din Alianță în fața casei lui Tshisekedi, mai mult ca sigur că vor interveni...

– Ascultați, zise Malko, eu nu știu ce e în mintea lui Franz Smet. Este o simplă ipoteză. S-ar putea să mă înșel. Numai că nu prea cred, iar ei îl vor asasina pe Etienne Tshisekedi, dacă nu intervenim...

Irving Scott păli.

– *For Christ's sake!* Orașul va trece prin foc și sabie. Tocmai astăzi.

Pușcașul marin de la volan oftă de ușurare când ajunse pe bulevardul Sendwé, pe sensul cel bun. Acceleră imediat, atât cât îi permitea greutatea mașinii. Bulevardul Lumumba era foarte circulat și deseori erau nevoiți să meargă pe

acostamentul destinat pietonilor. Malko scoase un țipăt de bucurie.

– Uitați-l pe Bolongo!

Tocmai zărise vehiculul ce aparținea USDS condus de Sam Strudwick. Se apropiară și îl depășiră, ajungând în spatele unei camionete cu cinci Berete roșii. Aparent, soldații tuți care stăteau pe platformă cu armele Kalașnikov între picioare erau destul de liniștiți. Unul dintre ei avea un celular în mână. Pușcașul marin porni în spatele lor cam la vreo douăzeci de metri distanță.

Inima lui Malko începu să bată cu putere. Aveau să verifice rapid dacă ipoteza lui era justă... Se apropiau de Strada a Zecea. Camioneta își vedea de drum.

– V-ați înșelat, zise americanul ușurat. Din fericire!

Dar nu termină bine vorba, că vehiculul vira la dreapta. La două străzi mai încolo, exista o trecere care permitea să ajungi pe o alee laterală și, dacă te întorceai pe unde ai venit, intrai pe Strada a Zecea.

– Depășește! strigă Malko.

Militarul îl ascultă și, trecând prin stânga camionetei, ajunse în spatele acesteia. Intrară primii pe trecerea dintre drumul principal și aleea paralelă. Mergând drept, Cadillac-ul blindat ajunse la colțul Străzii a Zecea. Un vehicul 4 x 4 cu una dintre portiere deschisă era staționat pe refugiul cu iarbă. Malko zări bereta roșie. Deci erau soldații din Alianță. Sări din mașină și alergă spre vehiculul oprit. Dar rămase trăsnit: la bord erau doar trei soldați care păreau cufundați într-un somn profund. Malko se întoarse în goană la Cadillac.

– Se petrece un lucru necurat, zise el. Soldații ăia parcă ar fi drogați. Acum sunt sigur că vor să-l omoare pe Tshisekedi. Blocați strada!

În momentul în care militarul făcea manevra, camioneta se ivi din alee și fu nevoită să se oprească. Vehiculul 4 x 4 era chiar în spatele ei. După câteva clipe, Beretă roșie sări din camionetă și deschise focul asupra Cadillac-ului.

* * *

Proiectilele ce țâșneau din Kalașnikov se loveau cu zgomot surd de caroseria blindată. Parbrizul se transformă în mii de

steluțe. Un alt soldat veni lângă primul, și trase o ploaie de gloanțe în Cadillac-ul solid. Dacă nu ar fi fost blindat, toți pasagerii ar fi fost scoși din luptă până acum. Acum nu mai încăpea nici o îndoială.

– Foc! Foc! urlă Irving Scott.

Doi pușcași marini săriră la pământ în partea opusă camionetei și deschiseră focul, stând la adăpostul vehiculului blindat. Se auzi o bufnitură. Atinsă de o grenadă M 79, camioneta se transformă într-o minge de foc. Soldatul de la volan se aruncă la pământ cuprins de flăcări. Arzând ca o torță vie, alergă și se rostogoli într-un șanț.

Trecătorii se refugiau în toate părțile, iar oamenii care se aflau în fața vilei lui Etienne Tshisekedi se culcaseră în șanț sau se adăpostiră înăuntru. Totul se termină în mai puțin de un minut. Cele cinci Berete roșii zăceau pe jos, uciși sau răniți, iar cel de al șaselea arsese de tot. Cei trei soldați din Alianță nu se treziseră nici acum... Malko zări vehiculul 4 x 4 alb care însoțise camioneta dând înapoi. La volan era un alb. Nu putea fi decât Franz Smet.

– Trebuie să-l prindem! strigă Malko.

Cei doi pușcași marini nici nu apucară să se urce. Cadillac-ul porni brusc, trecând chiar și peste trupul unui soldat întins pe caldarâm. Vehiculul 4 x 4 alb se îndrepta spre nord. Dar nu mergea chiar atât de repede încât să scape de Cadillac. Viră pe bulevardul Sendwé, apoi o luă din nou spre sud, prin Bienguesa, cu speranța să scape de urmăritori...

Dar din nefericire, la cinci sute de metri mai departe, bulevardul era barat, chiar în dreptul Pieței Victoria, de grupuri de studenți care rechiziționau niște mașini pentru marșul lor în memoria generalului Mahélé.

– O să-i încolțim, se bucură Malko.

– *Godferdom!*

Franz Smet zări grupul compact de tineri care ocupau Piața Victoriei. Nu avea pe unde să treacă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări Cadillac-ul negru la o sută de metri în spatele lui. Nu găsi nici măcar un singur drum lateral. Trebuia să-și facă loc prin mulțime. Încuie bine portierele și

porni în viteză, însă un zid alcătuit din oameni îl opri imediat. Fu înconjurat de studenții furioși, puși pe harță și agresivi, care băteau cu pumnii în geamurile închise. Se căzni să-și continue drumul, dar studenții se agățară de bara de protecție, se suiră pe capotă, dădeau cu picioarele în parbriz, în vreme ce alții forțau portierele.

Nebun de furie, fu obligat să se oprească. Ploua cu lovituri în caroserie. Nu putea să discute cu mulțimea. Știa că pe jos, era de-a dreptul pierdut, căci urmăritorii l-ar găsi fără greutate în acest cartier... Era furios și nu mai înțelegea nimic. Cum de au reușit să dea de el adversarii săi? Acum urmărea un singur țel: să ajungă la fluviu și să găsească o pirogă.

Un miros de ars îi veni la nas. Un tânăr se dusese să ia puțină benzină de la stația Shell din apropiere și se apropie de el cu o cârpă arzând. Voiau să dea foc mașinii. Au aruncat cârpa dedesubtul vehiculului, iar flăcările cupriseră toată caroseria, împrăștiind un miros de ulei încins... Va arde de viu! Nebun de furie și de spaimă, Franz Smet deschise portiera și sări jos, dar fu imediat înconjurat de gloata care urla și îl amenința. Cu pumnii și cu picioarele își croi drum spre stația de benzină Shell, în speranța că va găsi o mașină.

Aproape că ajunsese când simți o durere groaznică în coaste. Un derbedeu îl înjunghiase! Ca un automat, Franz Smet scoase și el pumnalul și vru să-l lovească pe puști. Dar, în busculada care s-a creat, rată ținta. Lama cuțitului nimeri gâtul unei femei prinsă în mulțime, care vindea clătite cu platoul deasupra capului. Sângele țâșni din carotide, platoul se răsturnă, iar ea se prăbuși. Franz Smet îi supraviețui doar câteva secunde...

Mulțimea înverșunată îl trânti mai întâi la pământ, cărându-i lovituri și aruncând cu pietroaie în el. În curând nu mai putu rezista, fiind omorât din bătaie, cu membrele zdrobite. Dar mai avu răgaz să zărească un om ce venea spre el cu un pneu uzat, pe care îl aruncă peste el și îi dădu foc...

Atunci când Malko și pușcașii marini ajunseră la benzinărie, din Franz Smet mai rămăsese un cadavru carbonizat și un miros oribil de cauciuc ars. Ucigașii îl priveau liniștiți. Și mașina lui arsese toată. Nepăsători, studenții se întoarseră în Piața Victoriei, căutând să rechiziționeze alte vehicule.

* * *

Mamie stătea țeapănă, aproape decentă, într-o rochie a cărei lungime se oprea la jumătatea coapsei și care îi venea ca turnată. Dar nu purta nici perucă, nici cercei. Se simțea stânjenită că fusese invitată la dineul din vila luxoasă a lui Irving Scott. Pe ferestrele care dădeau spre malul celălalt al fluviului Zair, se puteau zări trasoarele și exploziile mortierelor din Brazzaville. Colonelul Bolongo stătea în fața lui Phocas, părând și el fâstâcit.

Un majordom în vestă albă făcu solemn turul mesei, umplând paharele înalte cu șampanie Taittinger Comtes din 1986.

Irving Scott ridică paharul cu lichidul sifonat și zise:

– Beau în cinstea perspicacității dumitale, dragă Malko. Ați preîntâmpinat o mare catastrofă ce se putea abate asupra acestei nefericite țări.

Închinară cu toții. Mamie goli paharul pe nerăsuflate. Nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Chiar din această dimineață, era fericita posesoare a dolarilor „Terminatorului", iar viitorul îi surâdea. Malko îl arătă pe colonelul zairez.

– Fără colonelul Bolongo, nu aș fi reușit...

Urmă alt toast. Fu golită și cea de-a doua sticlă de șampanie. Exploziile din Brazzaville se vedeau vizavi ca un foc de artificii. S-au scurs două zile de la moartea lui Franz Smet și de la atentatul nereușit împotriva lui Etienne Tshisekedi. Ziua de 12 iunie nu a fost prea liniștită. Mai întâi, crezând că Beretele roșii au venit să le omoare liderul, oamenii din cartier i-au strâns de gât pe cei trei soldați din Alianță adormiți din cauza drogurilor puternice...

Irving Scott a fost nevoit să intervină personal pe lângă ministrul de interne pentru ca soldații tuți să fie opriți să se răzbune. Din fericire, cei șase morți din camionetă au fost identificați. Toți erau foști membri în DSP. Apoi au reușit să reconstituie povestea pusă la punct în mod diabolic. Tshisekedi asasinat de așa-zisele Berete roșii, ca să-și răzbune liderul, populația din Kinshasa ar fi declanșat o insurecție împotriva lui Kabila ce s-ar fi soldat cu consecințe incalculabile. Le-au luat două zile de discuții interminabile ca să-i lămurească pe soldații tuți ce s-a petrecut în realitate. Descoperirea cadavrelor

camarazilor lor din piscină i-a ajutat enorm. Prin Kinshasa circulau zvonuri înspăimântătoare... „Terminatorul" a venit în persoană să-l ucidă pe Tshisekedi. Soldații tuți s-au omorât între ei... Ziua în amiaza mare, un student a fost omorât imediat după înmormântarea generalului Mahélé. Mulți morți într-o singură zi, însă calmul s-a așternut din nou și nu a fost organizată nici o altă manifestație.

– Acum am aflat o veste interesantă, zise Irving Scott. Generalul Lopaka a plecat din Brazzaville. S-a descurcat și a ajuns la aeroport, unde îl aștepta un avion micuț cu care s-a dus la Pointe-Noire.

Racii cu sos pili-pili erau delicioși. Carnea adusă din Africa de Sud se topea în gură... Mamie începea să se plictisească. Privirea-i îndrăgostită nu-l mai slăbea nici o clipă pe Malko. Micuța târfă de la *Savanana* se afla acum la dineul unor *mundelés* împreună cu amantul său. Lucrul acesta o măgulea într-atât, încât se descălță și își strecură piciorul pe sub masă până când îl întâlni pe Malko. El simți degetele agile care îl masau... În acest timp, discuțiile continuau.

– Problema colonelului Bolongo e rezolvată? întrebă el.

– Absolut, răspunse cel în cauză. M-a primit ministrul de interne care mi-a aprobat să mă întorc acasă. Mi-au restituit chiar și Mercedesul. Doar hainele s-au rătăcit. Cel care mi-a adus mașina purta unul dintre costumele mele. I-am atras atenția, dar el mi-a spus: „Așa e! Am noroc că ne potrivim!"

Toată lumea râse în afară de Mamie, care era gata să-l poarte pe Malko pe cele mai înalte culmi ale plăcerii.

– Privește!

Apetisantă foc, legănându-și șoldurile, Mamie îi arătă lui Malko patul plin cu bancnotele false de o sută de dolari.

– Mâine o să-i schimb, zise ea, dar, în seara asta, vreau să profităm de ei.

Amândoi erau veseli după ce goliră mai multe sticle de șampanie de la gheață. Malko mângâia pieptul negresei care scăpă de rochie imediat, învârtindu-se ca s-o poată admira mai bine. Crupa ei era ca un magnet. O cuprinse cu mâinile în timp ce ea sfârși ce începuse pe sub masă. Apoi, se aruncă pe burtă peste bancnotele false de o sută de dolari.

Malko o contemplă un timp, savurând dinainte clipele ce vor urma. Se lungi peste ea și o pătrunse dintr-un singur elan. Mamie suspină, se trase ridicând pulpele ca să fie posedată cât mai profund. Malko nu mai putea de fericire, și își petrecu noaptea pătrunzând din toate pozițiile crupa asta care îl înnebunea. Mamie nu se sătura niciodată. La sfârșit, ea îl întinse pe Malko pe spate. După ce îi aplică o felație savantă, se vârî în el, dreaptă ca un par, și începu să se legene înainte și înapoi cântând o veche melopee de la țară, până când acest contact îi declanșă un orgasm nemaipomenit care îl antrenă și pe Malko pentru ultima oară...

Apoi se întinseră peste bancnotele șifonate. Malko se simțea bine. Îl răzbunase pe Hughes Thomas, pe care nu-l cunoscuse niciodată, și împiedicase o catastrofă într-o țară care a trecut deja prin multe. A doua zi, îl aștepta cursa companiei Swissair care îl ducea la Zürich, apoi la Viena. Mamie se aplecă la ureche, mândră nevoie mare.

– Știi, Bolongo mi-a spus că mă va angaja ca „al doilea birou". Se va ocupa și de bani. O să cumpăr o „parcelă" pentru familia mea și pe urmă un magazin. De fiecare dată când mă voi duce la *Savanana* să dansez, mă voi gândi la tine.

Pe malul celălalt al fluviului, o serie de explozii de mortiere îi aminti lui Malko de moartea care dădea târcoale neîncetat. Scăpase și de data aceasta. Dar oare până când?

Mamie se întoarse pe partea cealaltă. Avea obiceiul să doarmă pe burtă. Malko urmă încetișor cu degetele curbura extraordinară a mijlocului ei. Dacă nasul Cleopatrei a schimbat fața lumii, formele lui Mamie salvaseră, poate, Zairul de un nou avatar.

Sfârșit